



# **DROGA ŻYCIA WSPÓLNOTY**

## **Pustynników Najświętszej Maryi Panny Oblubienicy na Pustyni**

według Reguły III Zakonu Świętego Franciszka

COMMUNITAS EREMURUM BEATAE MARIAE VIRGINIS  
SPONSAE in DESERTO (CESD)

Wydanie V uzupełnione  
W święto patronalne Pustynników,  
Uroczystość Wniebowzięcia NMP, 15 sierpnia A.D. 2023

[www.napustyni.pl](http://www.napustyni.pl)   [www.pustynnicy.eu](http://www.pustynnicy.eu)   [www.facebook.com/pustynnicy](https://www.facebook.com/pustynnicy)

*Chcę cię przynęcić, na pustynię cię wyprowadzić i mówić do twego serca... i poślubię cię sobie na wieki, poślubię przez sprawiedliwość i prawo, przez miłość i miłosierdzie, mówi Pan.*

*(por Oz 2,16.21)*





## Spis treści

I.	Nowe formy życia ewangelicznego .....	11
II.	Synteza .....	13
III.	Cele i zadania wspólnoty .....	15
IV.	Charyzmat wspólnoty .....	19
	Charyzmat Liturgii .....	19
	Charyzmat Pustyni .....	19
	Charyzmat Światło-Życie .....	23
	Pryncypia Życia sióstr i braci. ....	24
	Charyzmat Miłości .....	26
	Charyzmat wstawiennictwa .....	28
	Charyzmat Służby i Miłosierdzia .....	28
	Charyzmat Maryjny .....	31
	Charyzmat Pokoju .....	32
	Charyzmat braterstwa .....	33
	Znaki i symbole wspólnoty .....	35
	Świętych obcowanie .....	37
V.	Droga sióstr i braci .....	39
VI.	Wołanie Jezusa .....	40
VII.	Postanie .....	41
VIII.	Wspólnota .....	44
IX.	Życie wspólne .....	46

X.	Braterska miłość .....	47
XI.	Klauzura wewnętrzna .....	50
XII.	Święte milczenie .....	52
XIII.	Kandydaci .....	54
	Formacja Kandydatów .....	55
XIV.	Profesi .....	58
	Formacja profesów .....	61
	Osoby konsekrowane .....	63
XV.	Konfratry .....	65
	Grupy młodzieżowe .....	69
	Formy życia wspólnotowego Pustynników .....	69
XVI.	Rady Ewangeliczne .....	70
	Postuszeństwo ewangeliczne .....	70
	Czystość .....	72
	Ubóstwo .....	73
XVII.	Przełożony wspólnoty .....	75
XVIII.	Modlitwa .....	76
XIX.	Pokuta i walka duchowa .....	80
XX.	Napomnienie braterskie .....	85
XXI.	Ubiór .....	86
XXII.	Fraternie - Pustelnie .....	89
XXIII.	Dom Miłosierdzia - odpocznienia w sercu Boga .....	92
XXIV.	Posłannictwo .....	99

XXV.	Wierność nauczaniu Kościoła .....	101
XXVI.	Pożywienie.....	103
XXVII.	Wstawiennictwo.....	104
	CYKL PRZEPŁYWU ŻYCIA .....	105
XXVIII.	Akt oddania Wspólnoty.....	113
XXIX.	Plan dnia Rekolekcji Pustyni .....	114
XXX.	Reguła III Zakonu Św. Franciszka .....	116
XXXI.	Najważniejsze karty historii wspólnoty .....	124
XXXII.	Strój wspólnotowy.....	126
XXXIII.	Teologia Ikony .....	129
XXXIV.	Coroczny Tydzień Pustynników .....	140
XXXV.	W Duchu Świętym .....	141
XXXVI.	Modlitwy Pustynników .....	142
	CODZIENNE MODLITWY PORANNE – DIALOG MARYJNY .....	142
	Modlitwa Krucjaty Wyzwolenia Człowieka .....	143
	Modlitwa do Anioła Stróża .....	144
	Modlitwa do Św. Michała Archanioła .....	144
	Hymn do Ducha Świętego .....	145
	Modlitwy w południe po Anioł Pański i Rachunku Sumienia ..	146
	Tajemnica świętości według kardynała Michaela Merciera ...	146
	Modlitwa franciszkańska o Pokój.....	147
	Akt oddania Wspólnoty.....	147
	Modlitewna inwokacja do Dziewicy kontemplacji.	149

MODLITWY ZA KAPŁANÓW.....	150
Wezwania Do Trójcy Przenajświętszej .....	151
Wezwania do Świętych Patronów Wspólnoty Pustynników ..	152
Litania do Chrystusa Kapłana i Żertwy.....	153
Modlitwy do Św. Józefa .....	157
Modlitwy do Św. Andrzeja Boboli .....	158
Modlitwy do Św. Teresy od Dzieciątka Jezus .....	159
Modlitwy do Św. Jana Marii Vianney'a.....	160
Modlitwy do Św. Faustyny Kowalskiej.....	161
NABOŻEŃSTWO DO MIŁOSIERDZIA BOŻEGO .....	162
Koronka do Miłosierdzia Bożego .....	162
Modlitwa do Św. Hieronima o dar rozważania Słowa Bożego	164
Modlitwa do Św. Hezychiusza o dar przebaczenia .....	165
Modlitwa do Św. Brunona Kartuza o wierność powołaniu .....	165
Modlitwa na dzień postu i umartwienia .....	165
Modlitwa do Świętego Franciszka z Asyżu .....	168
Modlitwa o beatyfikację Czcigodnego Sługi Bożego Ks. Franciszka Blachnickiego .....	168
Modlitwa św. Efrema Syryjczyka .....	169
Śpiew po zakończeniu wieczornej rekreacji .....	170
Modlitwa O. Tomasza Mertona.....	170
Modlitwa Św. Augustyna do Najświętszej Trójcy .....	171
Modlitwa do Św. Augustyna .....	172
MODLITWY PRZED I PO MSZY ŚWIĘTEJ .....	172



Modlitwa Św. Ambrożego .....	172
Modlitwa przed Mszą Świętą .....	173
Modlitwa Św. Ignacego Loyoli po Komunii Świętej.....	174
Modlitwa po Komunii Świętej - Anima Christi .....	175
Antyfona eucharystyczna – O święta Uczto .....	175
Modlitwa do Św. Michała Archanioła po Mszy Świętej .....	175
LITANIA NOCY CHRYSYUSA.....	176
STATUT STOWARZYSZENIA.....	179



Niech będzie chwała i uwielbienie,  
Bogu Wszechmogącemu,  
Ojcu, Synowi i Duchowi Świętemu,  
Panu Miłosierdzia i Królowi Pokoju,  
który w nieskończonej swej Miłości  
wyprowadził nas na pustynię codzienności,  
a w łaskawości swej raczył zaprosić  
nas niegodnych  
do oblubieńczego dialogu serc,  
byśmy w obecności Jego Matki,  
Najświętszej Maryi Dziewicy,  
Oblubienicy Ducha Świętego  
i Pani Świętego miasta Jeruzalem,  
nieustannie składali przed tronem Łaski  
całą biedę świata.  
Jemu chwała i cześć, teraz i zawsze,  
i na wieki wieków. Amen.

## I. Nowe formy życia ewangelicznego

"Duch Święty, który w różnych epokach wzbudził liczne formy życia konsekrowanego, nieustannie wspomaga Kościół, podtrzymując w Instytutach już istniejących wolę odnowy w wierności wobec pierwotnego charyzmatu czy też udzielając nowych charyzmatów ludziom naszych czasów, aby tworzyli instytucje odpowiadające potrzebom dnia dzisiejszego. Znakiem tego Bożego działania są tak zwane nowe fundacje, odróżniające się pewnymi cechami od form tradycyjnych. Oryginalność tych nowych wspólnot polega często na tym, że są to grupy złożone z mężczyzn i kobiet, duchownych i świeckich, małżonków i celibatariuszy, którzy pragną żyć według określonego stylu, inspirowanego czasem przez którąś z form tradycyjnych lub też przystosowaną do potrzeb współczesnego społeczeństwa. Także ich wola życia ewangelicznego wyraża się w różnych formach, natomiast dostrzegalne jest — jako ogólna tendencja — bardzo silne dążenie do życia wspólnotowego, ubóstwa i modlitwy. W sprawowaniu funkcji kierowniczych uczestniczą duchowni i świeccy, zależnie od kompetencji, zaś cel apostolski jest określany stosownie do potrzeb nowej ewangelizacji. Choć z jednej strony należy się cieszyć z działania Ducha, z drugiej należy podjąć niezbędny wysiłek rozeznawania charyzmatów. Aby można było mówić o życiu konsekrowanym, musi być spełnione zasadnicze kryterium, to mianowicie, że specyficzne cechy nowych wspólnot winny być oparte na istotnych elementach teologicznych i kanonicznych, właściwych dla życia konsekrowanego. Takie rozeznanie jest konieczne zarówno w Kościele partykularnym, jak i w

powszechnym, aby wszyscy mogli wspólnie okazywać posłuszeństwo jednemu Duchowi. W diecezjach Biskup powinien zbadać świadectwo życia i prawowierność założycieli i założycielek takich wspólnot, ich duchowość, wrażliwość na potrzeby Kościoła, wyrażającą się w spełnianej przez nich misji, metody formacji i sposoby przyjmowania do wspólnoty nowych członków; winien mądrze ocenić ewentualne słabości, cierpliwie czekając na owoce (por. Mt 7, 16), aby móc uznać autentyczność charyzmatu.”

***Św. Jan Paweł II Papież***  
***Adhortacja Apostolska***  
***Vita Consecrata, 62***

## **Pax et Misericordias Domini in aeternum cantabo!**

„Co do mnie, nie daj Boże, bym się miał chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa, dzięki któremu świat stał się ukrzyżowany dla mnie, a ja dla świata. Bo ani obrzezanie nic nie znaczy ani nieobrzezanie, tylko nowe stworzenie. Na wszystkich tych, którzy się tej zasady trzymać będą, i na Izraela Bożego niech zstąpi Pokój i Miłosierdzie!”

(Ga 6, 14-16)

## **II. Synteza**

Wspólnota Pustynników Najświętszej Maryi Panny  
Oblubienicy na Pustyni

**Osobowość prawna:** Stowarzyszenie cywilne, zarejestrowane w Krajowym Rejestrze Sądowym, w trakcie oczekiwania na erygację jako stowarzyszenie wiernych.

**Wymiar duchowości:** kontemplacyjno-apostolska.

**Formuła:** Wspólnota braterska życia apostołskiego w Charyzmacie Światło-Życie, na Regule III Zakonu Świętego Franciszka z Asyżu, zakorzeniona w karmelitańskiej duchowości pustyni.

**Struktura:** Wspólnota wielu stanów; obecnie dwie Fraternie (Pszczyna-Diecezja katowicka, Turze-Diecezja gliwicka)

## **Ogólna Dynamika Wspólnoty:**

- Spotkania modlitewno-formacyjne: co tydzień,
- Dzień Pustyni: raz w miesiącu,
- Tydzień Pustynników: raz w roku od 29.09 do 7.10,
- Rekolekcje Pustyni: raz w roku, w trakcie Tygodnia Pustynników,
- Organizacja i animacja Liturgii Godzin nieszporów w intencji miast/powiatów,
- Zaangażowanie w Triduum Paschalne parafii,
- W okresie paschalnym Seminarium Odnowy Wiary,
- Obecna posługa w parafiach i dekanatach:
  - całoroczna formacja duchowości pustyni,
  - organizacja Dni Pustyni,
  - organizacja Rekolekcji Pustyni,
  - organizacja i propagowanie Liturgii Godzin,
  - animacja modlitwy,
  - katecheza parafialna (m.in. przygotowanie kandydatów do sakramentu bierzmowania),
  - posługa szafarzy nadzwyczajnych komunii świętej,
  - posługa w rekolekcjach letnich,
  - uczestnictwo w radach parafialnych.

**Data narodzin wspólnoty:** 15 sierpnia 2000

### **III. Cele i zadania wspólnoty**

**Wspólnota Pustynników Najświętszej Maryi Panny Oblubienicy na Pustyni**, którą przeżywamy, przyjmuje Regułę III Zakonu Św. Franciszka z Asyżu i jej wykładnię w treści niniejszej „Drogi Życia Wspólnoty”. Jako duchowy owoc katolickiego Ruchu Światło-Życie, wspólnota zakorzeniona jest w nauce i tradycji katolickiej, czerpiąc ze źródeł franciszkanizmu i karmelitańskiej duchowości pustyni. Uznajemy w pełni magisterium Kościoła Katolickiego i jego posłannictwo, poddając się w posłuszeństwie prowadzeniu Ducha Świętego w osobie urzędującego Papieża, Biskupów i Prezbiterów.

**Celem Wspólnoty Pustynników jest życie braterskie według Ewangelii Pana naszego Jezusa Chrystusa**, oparte na miłości i służbie, zgodne z zasadami katolickiej doktryny, której źródłem mocy i żywotności jest święta Liturgia Kościoła, a szczególnie eucharystyczna. Ku niej, jako ku szczytowi zmiernają wszelkie działania wspólnotowe i indywidualne poszczególnych członków wspólnoty.

**Głównym zadaniem Wspólnoty Pustynników jest ewangelizacja życiem**, której przesłaniem są ewangeliczne słowa Chrystusowego nakazu; „Dzieci, nie miłujmy słowem i językiem, ale czynem i prawdą!” (1J 3,18). Zadaniem sióstr i braci jest prawe życie chrześcijańskie, nieustanna i konsekwentna praca nad

sobą oraz wierne wypełnianie obowiązków stanu według ducha reguły III Zakonu Św. Franciszka i niniejszej Drogi Życia Wspólnoty.

Siostry i bracia podejmują wieloraką służbę w świecie współczesnym, poprzez pracę zawodową, pracę na rzecz ubogich i środowisk dotkniętych różnymi formami cierpienia, duchową misję wstawiennictwa - Cykl Przepływu Życia, dzieła ewangelizacji, formację duchowo-intelektualną w parafiach, ożywianie życia liturgicznego wspólnot lokalnych oraz Rekolekcje Pustyni.

**My siostry i bracia, służy Najświętszej Maryi Panny, Matki Miłosierdzia, Oblubienicy Ducha Świętego, Królowej i Pani świętego miasta Jeruzalem, Niepokalanej Matki Kościoła i Królowej Pokoju, pragniemy upodabniać się do Niej we wszystkim, a w szczególności, chcemy przyjmować Jej postawę pełnej dyspozycyjności wobec woli Boga, postawę czułego pochylenia się nad każdym człowiekiem i troskliwej nad nim opieki, niezależnie od jego wyznania, narodowości, czy statusu społecznego. Jak Matka Najświętsza w darze szkaplerza świętego ogarnęła każdego z nas płaszczem swej macierzyńskiej opieki, tak i my pragniemy otaczać opieką ludzi na pustyniach codzienności, niosąc światu Pokój i Miłosierdzie.**

**Jako dzieci i służy Kościoła Matki, który nazwany został w Konstytucji Dogmatycznej o Kościele, Soboru Watykańskiego II, górnym Jeruzalem i matką naszą oraz przedstawiony został jako „...nieskalana Oblubienica niepokalanego Baranka, którą Chrystus umiłował i wydał siebie samego za nią, aby ją uświęcić,**



którą złączył ze sobą węzłem nierozzerwalnym i nieustannie ją żywi i pielęgnuje, i którą oczyściwszy zechciał mieć złączoną ze sobą oraz poddaną w miłości i wierności, którą wreszcie hojnie obdarzył na wieki dobrami niebiańskimi, abyśmy pojąć mogli Bożą i Chrystusową do nas miłość, przewyższającą wszelką władzę, pragniemy tu na ziemi przebywając na tułaczce daleko od Pana, mając się za wygnańców, szukać tego i to miłować, co jest w górze, gdzie przebywa Chrystus siedzący po prawicy Bożej, gdzie życie nasze ukryte zostało z Chrystusem w Bogu aż do chwili, gdy z Oblubieńcem naszym, będziemy mogli połączyć się w wiecznej Adoracji, zanurzeni w Jego Miłości.”(por. KK rozdz.1.6) Pragniemy coraz doskonalej naśladować naszego Pana, Jezusa Chrystusa, który z miłości ku nam ogołocił samego siebie przyjąwszy postać Sługi i stał się posłusznym woli Ojca, aż do całkowitego wyniszczenia na drzewie Krzyża. ( Flp 2,6-11 )

### **Wspólnota realizuje swoje cele i zadania poprzez:**

1. świadectwo życia w codzienności;
2. propagowanie katolickiej doktryny,
3. formację chrześcijan do świadomego, pełnego i czynnego życia sakramentalnego,
4. szerzenie i rozwój publicznego kultu Bożego,
5. podejmowanie dzieł apostołatu,
6. podejmowanie dzieł miłosierdzia oraz szerzenie kultu Miłosierdzia Bożego,
7. krzewienie ducha soborowej odnowy liturgii,
8. modlitwę liturgiczną Kościoła (Liturgię Godzin),
9. szerzenie katolickiej nauki społecznej oraz wprowadzanie jej w życie,

10. podejmowanie dzieł ewangelizacji,
11. służbę na rzecz rodzin,
12. służbę wobec osób zagrożonych wykluczeniem społecznym oraz wykluczonych,
13. organizację i prowadzenie placówek opieki, readaptacyjnych i terapeutycznych,
14. działalność formacyjną, i edukacyjną,
15. animację parafialnych grup formacyjno-modlitewnych,
16. organizację grup wsparcia dla potrzebujących,
17. stacjonarne lub wyjazdowe rekolekcje formacyjne,
18. organizację wyjazdów wypoczynkowych w ramach wakacji w obecności Boga,
19. posługę w ramach muzycznych zespołów uwielbienia i modlitwy wstawienniczej,
20. prowadzenie domów modlitwy, zwanych „Domami Odpocznienia w Panu”,
21. propagowanie duchowości pustyni; dni pustyni, rekolekcje pustyni.

## IV. Charyzmat wspólnoty

**Charyzmat Liturgii.** Poprzez piękno codziennej Liturgii, siostry i bracia dają świadectwo oblubieńczego dialogu serc z Panem, Zbawicielem i Oblubieńcem duszy, Jezusem Chrystusem. Codzienny śpiew liturgiczny wspólnoty jest głosem oblubienicy przemawiającej do Oblubieńca, modlitwą Chrystusa i Jego ciała skierowaną do Ojca w Duchu Świętym. To nasze współuczestnictwo w dziele dialogu Miłości Trójcy Świętej. Godziny liturgiczne są naszą szczególną formą apostołstwa i ewangelizacji, służbą wobec świata. Liturgia jest uświęceniem naszej codzienności, wymianą błogosławieństw. Jest dla nas modlitwą uwielbienia Boga w Kościele, który wielbiąc Stwórcę łączy się w jedności z nieustającą pieśnią chwały rozbrzmiewającą w niebie. W niej to przede wszystkim wyrażamy prośby, pragnienia i wypraszamy łaski dla nas i całego świata. **Liturgia, szczególnie eucharystyczna jest szczytem do którego zmierza wszelka nasza działalność osobista i wspólnotowa, a zarazem źródłem, z którego wypływa wszelka moc i siła.** (por. KL 10,10)

**Charyzmat Pustyni** (*Pustynia Duchowa – Desertum Spiritualis*)

**Pustynia** – na podstawie życiorysu św. Antoniego Wielkiego, Pustelnika – to miejsce walki. Tu człowiek ma stawiać czoło demonom i ich atakom, do czego wykorzystują one ten świat. Gdy z Bożą pomocą wychodzi się z tej walki zwycięsko, nie tylko osoba zwyciężająca w Chrystusie, ale i cały świat doznaje oczyszczenia, ponieważ to człowiek w codzienności, w swych życiowych postawach i decyzjach ten świat

kształtuje, i przemienia. W tym miejscu właśnie odnajdujemy powołanie Pustynnika.

**Pustynnik** co dnia, konsekwentnie wychodzi na duchową Pustynię przeżywając codzienność we wspólnocie z siostrami i braćmi, tam, gdzie Boża Opatrzność wyznaczyła mu miejsce pracy, służby, zaangażowania.

**Pustynia duchowa** (Desertum Spiritualis) w tym wymiarze jest wewnętrzną ciszą, milczeniem, nasłuchiwaniami głosu Bożego i odpowiedzią na usłyszane Słowo Boga. Jest swego rodzaju samotnością przyjmowaną jako dar i ofiarowaną Miłosiernemu Sercu Jezusa w intencjach świata. Nie oznacza bynajmniej miejsca w przestrzeni. Ta pustynia to stan duszy i umysłu. Takie pustynie można odnaleźć w środku miasta, w gwarze środków transportu publicznego, zakładzie pracy, pośrodku codziennych obowiązków; w każdym dniu naszego życia. Wystarczy tylko poszukać ich, otworzyć się na ich rzeczywistość i uświadomić sobie jak ogromnie są nam potrzebne. Będą one stanowiły duchowe samotnie, niewielkie pustynie, i maleńkie obszary ciszy, lecz owoce jakie przyniosą, jeżeli tylko będziemy skłonni udać się na nie, będą równie radosne i święte, jak na wszystkich „pustyniach” świata, tak jak ta, na którą udał się sam Chrystus.

Albowiem to właśnie Bóg uświęca samotność, pustynię, ciszę. On sam jest jej treścią i dopełnieniem. Pierwszym krokiem ku „pustyni” z Bogiem jest odejście. Inaczej mówiąc wejście do zamkniętej izdebki duszy (Mt 6,6) i przebywanie w niej w obecności wszechobecnej Wspólnoty Miłości – Trójjedynego Boga.

Takich „małych odejść” jest w naszej codzienności bardzo wiele (droga do pracy, z pracy; oczekiwanie na

transport komunikacji publicznej, sprzątanie domu, przygotowywanie posiłku dla rodziny...). Pan Bóg mówi do każdej siostry i brata: wyprowadzam cię na pustynię i chcę mówić do twego serca... Tam poślubię cię na wieki; przemienię twe myśli i pragnienia, przebuduję cię przez miłość i miłosierdzie. (por Oz 2,16.21)

Potrzeba, abyśmy poprzez doświadczenie duchowej pustyni obumierali własnemu egoizmowi, gniewowi, namiętnościom, nieuporządkowanym myślom i pożądlivościom ciała.

Pan Jezus mówi do nas „Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Jeżeli ziarno pszenicy wpadłszy w ziemię nie obumrze, zostanie tylko samo, ale jeżeli obumrze, przynosi plon obfity.” (J 12,24) Stąd winna pojawić się w nas owa nagląca potrzeba odpowiedzi na Chrystusowe zaproszenie codziennego wychodzenia na pustynię. Chrześcijanin, to człowiek męstwa, zwyciężający w Chrystusie, mocą zmartwychwstałego Chrystusa! Chrześcijanin, to uczeń Jezusa, Jemu oddany, który ma być źródłem Światła i pierwociną nowego stworzenia (Nowy Człowiek).

„**Pustynie świata**” zamieszkuje gwar, zgiełk i nieustanny szum. Pustynie, jako miejsca geograficzne przepełnione są tylko ciszą. Nie ma jednak „pustyni duchowej” bez ciszy i milczenia. Cisza bywa brakiem rozmowy, nie zawsze jednak jest słuchaniem. **Milczenie** jest świadomym powstrzymaniem od mówienia i zakłada obecność Osoby, a cisza może istnieć bez człowieka, niejako sama. Milczenie, zatem jest aktem gotowości, przyjęcia, zasłuchania i odpowiedzi. Jest rzeczywistością dynamiczną; **dialogiem serc**. Pustynia Duchowa jest stałym aktem dialogu miłującego Boga z człowiekiem. Pismo Święte mówi, że będziemy musieli zdać sprawę z każdego wypowiedzianego słowa.

Być może będziemy musieli zdać sprawę ze słów, które powinniśmy byli wypowiedzieć, a których nie wypowiedzieliśmy. **Pustynia, milczenie, samotność przed Panem.** Po co? Po to, by przez Chrystusa i w Chrystusie, w Duchu i Prawdzie, stawać się darem dla innych, by bardziej kochać, służyć. Kochać świadomie, dobrowolnie i z zaangażowaniem. Dusza, która uświadamia sobie wielką potrzebę tych rzeczywiście, odkrywa, że można je odnaleźć w samym gąszczu wielkomiejskiego zgiełku.

**Jak wejść na drogę pustyni duchowej?** Trwaj w pokoju i pozwól, aby ów dziwny, morderczy niepokój naszej epoki opadł jak znoszony płaszcz. Jest on właśnie takim starym, znoszonym płaszczem, który niegdyś uchodził za piękny. Trwaj w pokoju i wejrzyj w głąb własnych zasad życiowych. Czy Bóg może we mnie zbudować na nich prawdziwe podstawy świętości? Bo przecież po to się człowiek urodził, aby być świętym – kochać Miłość, która ogołociła się dla nas i umarła za nas. Święty Franciszek wiele wieków temu wołał „Miłość nie jest kochana!”. Jest tylko jedno nieszczęście, nie być świętym. Jeżeli widzę, iż moje zasady nie mogą stanowić prawdziwej podstawy – fundamentu świętości, wówczas muszę zacząć wszystko od nowa, oddawszy i poddawszy wszystko Jezusowi Chrystusowi.

**Akt całkowitego poddania się Jezusowi Chrystusowi i oddanie Mu wszystkich sfer życia, jest aktem konstytutywnym osoby podejmującej drogę Bożą.** Trwaj w pokoju, a wznosząc duszę i ręce do Boga, błagaj, aby potężne tchnienie Ducha Świętego, oczyściło cię z pajęczyn strachu, egoizmu, by pozbawiło cię chciwości i małoduszności; aby Jego języki ognia zstąpiły i napełniły odwagą do rozpoczęcia wszystkiego od nowa. To trwanie w pokoju możliwe jest nawet

wśród zewnętrznych hałasów codzienności. Pokój przyniesie duszy ład Boży, a ten napełni nas gotowością słuchania; świętym milczeniem.

Niech to będzie milczenie wiernej oblubienicy, która całą istotą słucha delikatnego głosu swego Oblubieńca. (por. fragmenty: Catherine de Hueck Doherty „Pustynia”)

### **Charyzmat Światło-Życie**, (gr. ΦΩΣ ΖΩΗ / Fos-Zoe)

Celem życia wspólnotowego siostr i braci Pustynników jest uczestnictwo w urzeczywistnianiu żywego Kościoła, a co za tym idzie realizowanie communio w jej wertykalnym i horyzontalnym wymiarze. Ten cel realizują członkowie wspólnoty osiągając chrześcijańską dojrzałość, która wyraża się poprzez osobistą relację do Jezusa Chrystusa, wynikającą ze świadomego odnowienia sakramentu chrztu świętego oraz w zaangażowaniu we wspólnocie Kościoła, w każdym jego wymiarze.

Ikona syntezy naszej duchowości jest symbol "Fos-Zoe", wpisany w znak krzyża jerozolimskiego, symbolizującego pięć ran naszego Zbawiciela (Miłosierdzia Bożego), zawierający w sobie najbardziej podstawową zasadę życia chrześcijańskiego; jedność wiary i życia z wiary. Jest to też znak Chrystusa, w którego życiu najpełniej objawiło się światło miłości Boga Ojca i Jego zbawczego planu, dopełniającego się w Kościele. Jest on również dla nas wezwaniem do całkowitego oddania się Chrystusowi - Panu i Zbawicielowi, aby wraz z Nim - kierując się prawem życiodajnej śmierci - budować Kościół Żywy, poczynając od tego Kościoła, który jest w nas - za cenę umierania "starego człowieka". Jest także dla nas znakiem wezwania do wiernego naśladowania Chrystusa Sługi, poprzez dobrowolną ofiarę miłości dla braci

i budowaniu wspólnoty Kościoła w postawie posiadania siebie w dawaniu siebie, aż do zjednoczenia na wzór Maryi z Chrystusem w szczytowej godzinie Krzyża - źródła życia dla całego Kościoła. Znak "Fos-Zoe" jest również dla nas znakiem mocy; mocy Ducha Świętego, która dokonuje w każdym z nas tego, co dla naszych naturalnych sił jest niemożliwe - sprawia w nas jedność Światła i Życia.

## **PRYNCPYPIA ŻYCIA SIÓSTR I BRACI**

### **„Drogowskazy Nowego Człowieka” według czcigodnego Sł. B. Ks. Franciszka Blachnickiego**

JEZUS CHRYSZTUS jest moim Światłem i Życiem oraz jedyną Drogą do Ojca; Przyjąłem Go jako mojego Pana i Zbawiciela; oddaję Mu swoje życie, aby nim kierował.

NIEPOKALANA jest dla mnie najdoskonalszym wzorem Nowego Człowieka oddanego całkowicie w Duchu Świętym Chrystusowi, Jego słowu i dziełu; dlatego oddaję się Jej, rozważam z Nią w Różańcu tajemnice zbawienia i naśladowuję Ją.

DUCH ŚWIĘTY namaścił Jezusa; dzięki Chrystusowi i ja otrzymałem Ducha Świętego, który sprawił, że narodziłem się na nowo do życia dziecka Bożego skierowanego w miłości i posłuszeństwie ku Ojcu; dlatego chcę prowadzić życie w Duchu, poddając się Jego tchnieniu i mocy.

KOŚCIÓŁ - wspólnota pielgrzymującego ludu Bożego, zjednoczona z Ojcem przez Syna w Duchu Świętym jest jedynym środowiskiem życia, w którym może rozwijać się Nowy Człowiek; chcę wrastać coraz



głębiej w tę braterską wspólnotę poprzez żywą komórkę grupy w ramach Kościoła lokalnego, który jest znakiem i urzeczywistnieniem Kościoła powszechnego.

SŁOWO BOŻE stanie się dla mnie światłem życia, jeżeli będę podejmował stały wysiłek zachowania go, pójścia za nim i czynienia go słowem życia; chcę karmić się nim jak najczęściej szczególnie poprzez osobiste i wspólne z braćmi studiowanie Pisma świętego.

MODLITWA jest oddechem Nowego Życia, wielkim przywilejem i radością Nowego Człowieka, źródłem mocy i dziełem Ducha Świętego w nas; dlatego chcę być wierny praktyce codziennego Namiotu Spotkania.

LITURGIA, szczególnie eucharystyczna, jest uprzywilejowanym miejscem spotkania z Chrystusem w Duchu Świętym, znakiem objawiającym i urzeczywistniającym tajemnicę Kościoła - wspólnoty oraz źródłem i szczytem jego życia; dlatego chcę zawsze jak najpełniej w niej uczestniczyć, a moim zaszczytem i radością jest służba w zgromadzeniu liturgicznym według zaleceń soborowej odnowy liturgii.

ŚWIADECTWO słowa i życia jest nakazem Pana, który chce, aby światłość nasza świeciła przed ludźmi i dlatego obiecał nam moc Ducha Świętego, abyśmy mogli stać się jego świadkami; ufając tej mocy i modląc, się o nią chcę przy każdej okazji wyznawać Chrystusa, mojego Pana i Zbawiciela.

NOWA KULTURA polega na uwolnieniu człowieka od wszystkiego, co poniża jego godność, oraz na rozwijaniu wartości osoby i wspólnoty we wszystkich dziedzinach życia; jest ona dziś bardzo potrzebną formą świadectwa i ewangelizacji; moim świadectwem w tej

dziedzinie będzie więc ofiara całkowitej abstynencji od alkoholu, tytoniu i wszelkich narkotyków oraz szerzenie kultury czystości i skromności jako wyrazu szacunku dla osoby.

AGAPE czyli piękna miłość, którą Duch Święty rozlewa w sercach naszych, dzięki której osoba może odnaleźć się w pełni przez bezinteresowny dar z siebie (KDK 24) dla Boga i bliźnich, jest najwyższą formą świadectwa i urzeczywistniania się osoby; dlatego poprzez stałą metanoję, przekreślanie swego egoizmu, naśladowanie Chrystusowego Krzyża, chcę wdrażać się w postawę bezinteresownej służby - diakonii, służąc na wzór Syna Człowieczego wspólnocie Kościoła oraz wszystkim braciom, zwłaszcza najmniejszym i uciśnionym.

*Sł. B. ks. Franciszek Blachnicki*

**Charyzmat Miłości.** Za przykładem świętych patronów i filarów naszej wspólnoty, pragniemy stawać się **miłością w sercu Kościoła Matki**, naśladowując oblubieńczą postawę Niepokalanej Dziewicy Maryi, która trwając w Bożej obecności na pustyni swej codzienności, we wszystkim Jemu się podobała, z radością i w całkowitym poddaniu przyjmowała Jego zbawcze plany, oddając się w zaufaniu opiece Bożej Opatrzności. Tę postawę oblubieńczy miłości, pragniemy coraz doskonalej realizować poprzez **życie posłuszne, czyste i ubogie**. Posłuszeństwo we wspólnocie ma wymiar braterskiej miłości w różnorodności stanów, poprzez postawę wzajemnego towarzyszenia, wspierania i nasłuchiwania. „Kościół jest sakramentem miłości”. (Św. Jan Paweł II)

W tej Miłości stanowimy jedno Ciało. (por. 1Kor 12, 27). Dlatego właśnie poprzez miłość, zobowiązani jesteśmy do wzajemnej, codziennej troski o każdego członka Ciała Chrystusowego, nie pominąwszy nikogo. Takie jest Prawo Miłości!

**Agape - Miłość Doskonała Boga.** Taką miłością kocha nas Bóg. Jest to Miłość uniwersalna, bezwarunkowa, wszechobecna, bezgraniczna i bezinteresowna. Wszędzie, gdzie w całym Nowym Testamencie, oprócz Ewangelii wg św. Mateusza jest mowa o miłości, użyte jest słowo Agape. (por. Sł. B. Ks. Franciszek Blachnicki "Miłość: seks, eros i agape"). Miłość zawarła się całkowicie w dziele zbawczym Jezusa Chrystusa, który „umiłowawszy swoich, którzy byli na świecie do końca ich umiłował” a podczas ostatniej wieczerzy spożytej z uczniami, tuż przed swoją męką powiedział: „To wam przykazuję, abyście się wzajemnie miłowali”. Rozróżnienie pojęć miłości wyjaśnia Papież Benedykt XVI w swojej encyklice „Deus Caritas Est”. Od słowa agape swoją nazwę zawdzięczają agapy, czyli uczty, które miały miejsce po wspólnej Mszy Świętej. Agapa ma na celu stworzenie jedności wśród członków wspólnoty, poprzez okazywanie radości wynikającej z daru przyjętego sakramentu. Dla ubogacenia tej uczty i uczynienia jej bardziej uroczystym spotkaniem, szykuje się smaczne potrawy, aby w czasie ich spożywania (*tak jak w wieczerniku Jezus z apostołami*) siostry i bracia namacalnie dostrzegali jedność i miłość we wspólnocie oraz dzielili się z nieobecnymi darem miłości, czyniąc wobec nich akty chrześcijańskiego miłosierdzia.

(por. Ks. Cezary Remigiusz Bodzon „Słownik liturgiczny”)

**Charyzmat wstawiennictwa.** Wyrazem naszej braterskiej odpowiedzialności w miłowaniu jest permanentny cykl wstawiennictwa w intencjach Kościoła i świata, zwany przez nas **Cyklem Przepływu Życia**. Modlitwa za Kapłanów, w intencji rodzin, za bezrobotnych, zniewolonych, modlitwa o pojednanie i przebaczenie, modlitwa o umiłowanie sakramentów świętych, modlitwa za chorych i umierających, o jedność, o nawrócenie świata, modlitwa o pokój, modlitwa za dzieła ewangelizacji i odnowę wiary, to nasze priorytety duchowego wstawiennictwa. **Codziennym elementem Cyklu Przepływu Życia jest modlitwa za Pasterzy Kościoła**, osoby konsekrowane oraz powołane do życia duchownego i konsekrowanego. Wszystkie te intencje wspominamy w Eucharystii, każdej godzinie Liturgii Godzin, Koronce do Miłosierdzia Bożego, Różańcu Świętym, jak i modlitwie indywidualnej.

**Charyzmat Służby i Miłosierdzia** (Diakonia et Misericordia) W drodze kontemplacji pragniemy wpatrywać się w oblicze naszego Pana Jezusa Chrystusa, **zanosząc wraz ze Świętą Faustyną przed Jego Miłosierny tron całą biedę świata**, wypraszając Miłosierdzie dla nas i świata całego. Przyzywając obecności Ducha Świętego, prosimy o Jego działanie w nas; aby nasze spojrzenie, myśli, ręce, motywy działania, stawały się bardziej miłosierne, abyśmy pełniąc **misję Miłosierdzia na pustyni codzienności**, stawali się na wzór naszego Oblubieńca, Chrystusa Sługi. Drogę nieustannej modlitwy i adoracji podejmujemy odpowiadając na wezwanie Pana Jezusa: „Niech będą przepasane biodra wasze i zapalone pochodnie! A wy bądźcie podobni do ludzi,

oczekujących swego Pana, kiedy z uczty weselnej powróci, aby mu zaraz otworzyć, gdy nadejdzie i zakończy. Szczęśliwi owi słudzy, których Pan zastanie czuwających, gdy nadejdzie (Łk12,35-37a) „Tak, jednej godziny nie mogliście czuwać ze Mną? Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie; duch wprowadzie ochoczy, ale ciało słabe.” (Mt 26,40b-41)

Droga kontemplacji siostry i brata winna mieć odzwierciedlenie w codziennej postawie służby na wzór Chrystusa Sługi (*Christos Diakonos*). Słowo „diakonia” pochodzi z języka greckiego i oznacza służbę miłosierdzia, do której, w myśl słów ewangelii według Świętego Mateusza: „Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, mnie uczyniliście” (Mt 25,40), zobowiązany jest każdy chrześcijanin. „Duchowość służby jest duchowością całego Kościoła, ponieważ cały Kościół, na podobieństwo Maryi, jest Służebnicą Pana (Łk 1, 28) w służbie zbawienia świata. Chrystus, jako pierwszy ukazuje Kościołowi wartość unizenia i służby, aż do całkowitego, bezinteresownego daru z siebie. On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. (por. Flp 2,6). W Kościele, szczególnie w osobie diakona Pan daje żywy i osobowy znak swego bycia sługą. Duchowość służby jest zatem, w szczególności sposób, duchowością diakona (...). Staje się on, istotnie, po przyjęciu święceń żywym obrazem Chrystusa-Sługi w Kościele” (por. KKK18, KKK 876; 1581; Jan Paweł II, „Funkcje diakona w posłudze duszpasterskiej”. *L'Osservatore Romano* Pol 15:1994 nr 1 s. 39. Wytyczne art. 11; por. tamże art. 72;85) Módlmy się zatem za wstawiennictwem Świętych

Szczepana i Wawrzyńca, o święte powołania dla naszych braci do diakonatu stałego.

Unizajmy samych siebie, ze względu na miłość Chrystusa (*Flp 2, 5-11; 2 Kor 8, 9*). On, z miłości do nas unizył się aż po mękę i śmierć (*Kenoza; gr. kenoun - odarcie, ogołocenie*). Kenoza Chrystusa nie oznaczała i nie mogła oznaczać utraty Bożej natury lub substancji. Odnosiła się raczej do przyjęcia ograniczeń związanych z ludzkim życiem, które w rzeczywistości skończyło się całkowitym upokorzeniem przez śmierć krzyżową. W szerszym znaczeniu kenoza jest każdą formą rezygnacji z siebie dla dobra innych. Doświadczenie tegoż ogołocenia, odarcia jest trudem, często związanym z bólem i walką wewnętrzną. "Ojcie mój, jeśli to możliwe, niech Mnie ominie ten kielich!" (*Mt 26,39*) Przyjęcie krzyża codzienności nie jest jeszcze Kenozą, bo samo pojęcie Kenozy nie odnosi się do cierpień doświadczanych z zewnątrz, ale o postawę wewnętrzną, w pełni dobrowolną, ze względu na miłość Jezusa Chrystusa w człowieku. Wyrzeczenie, ogołocenie, którego doświadczamy na wskutek dobrowolnego poddania się Bożemu prowadzeniu, odzieraniu nas z pozorów, kłamstwa i egoizmu "On to bowiem, gdy dobrowolnie wydał się na mękę..." (*II Modlitwa eucharystyczna*), to właśnie jest forma naśladowania naszego Pana Jezusa Chrystusa, którą możemy nazwać drogą Kenozy. „Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje”. (*Mt 16,24*)

W każdym czynie, geście, postawie, bądźmy płomiennymi świadkami Chrystusa (*Martyria - gr. martyros - świadek*) gotowymi dopełnić **Świadectwa Miłości** za cenę najwyższej ofiary. Nawracajmy się, bo bliskie jest królestwo niebieskie. (*por. Mt 3,2*) (*Metanoia – Nawrócenie*)

**Charyzmat Maryjny**, Ecclesia Mater – Mater Ecclesiae. Swoją najgłębszą identyfikację z tajemnicą Kościoła znajdujemy w starochrześcijańskiej idei **Ecclesia Mater** (Kościół Matka) w jej powiązaniu z maryjną ideą **Mater Ecclesiae** (Matka Kościoła). Pierwsza ujmuje i wyraża tajemnicę Kościoła w obrazie niewiasty, która jest zarazem oblubienicą i matką. Tak właśnie Kościół będąc Oblubienicą Chrystusa przez to, że w poszczególnych swoich członkach jest oddany Chrystusowi w Duchu Świętym przez wiarę i miłość – staje się tym samym życiodajny, macierzyński i płodny – **Ecclesia Mater**. Źródłem jego macierzyńskiej płodności jest jego zjednoczenie z Chrystusem w Duchu Świętym. Takie jest bowiem **prawo miłości oblubieńczej**: o ile łączy ona osoby we wzajemnym, bezinteresownym oddaniu się – **musi być życiodajna i płodna**. Maryja Dziewica i Matka ukazuje się tutaj, jako typ Kościoła Matki. Przez swoje oddanie się Chrystusowi, zwłaszcza w godzinie Krzyża, stała się Ona macierzyńskim principium (najważniejszą zasadą macierzyńskości) Kościoła i zarazem jego typem – **Mater Ecclesiae**. Podobnie my, w naszej braterskiej wspólnotcie, w swoim oddaniu się Chrystusowi na wzór Maryi, widzimy swoje uczestnictwo w tajemnicy Kościoła Matki i źródło owocności posługi apostolskiej tegoż Kościoła, jak i naszej posługi w Kościele. W powyższej wizji Kościoła, gdzie punkt ciężkości przesuwają się wyraźnie w kierunku laikatu, jest także miejsce na właściwe dowartościowanie roli kapłanów, których głównym zadaniem jest reprezentowanie (uobecnianie) Chrystusa Oblubieńca wobec Kościoła Oblubienicy poprzez Posługę Słowa i Sakramentu oraz Posługę Pasterską. W tej wizji Kościoła Matki przewyciężona jest zarazem antynomia (pewne

zachwianie równowagi w postudze i charyzmacie) na linii laikat – kler, która powstaje wszędzie tam, gdzie tajemnica Kościoła ujmowana jest powierzchownie. Powyższy rys duchowości naszej wspólnoty określamy równocześnie jako **Rys Maryjny**.

**Charyzmat Pokoju** (Pax et Bonum). Posługując światu darem wstawiennictwa, odczuwamy wezwanie do budowania pokoju w codzienności, wszędzie tam, gdzie przebywamy, gdzie pracujemy, służymy. „Jezus ukazując się swoim uczniom (*Łk 24, 30*) pozdrowił ich mówiąc: Pokój wam!. Podobne pozdrowienie znajdujemy w ewangelii św. Jana (*20, 21. 27*). W listach św. Piotra i św. Jana oraz w prawie wszystkich listach św. Pawła również znajdujemy pozdrowienie lub życzenie pokoju. Można powiedzieć, że Apostoł Narodów odkrył sekret szczęśliwego ludzkiego współżycia, kiedy pisząc do Rzymian (*12, 18*), Koryntian (*1 Kor 7, 15; 2 Kor 13, 11*) i Tesaloniczan (*1 Tes 5, 13*) poleca nam żyć w pokoju... Św. Robert Bellarmin pisze, że uncja pokoju więcej znaczy niż funt zwycięstwa, zaś Św. Augustyn w „*De Civitate Dei*” (*O Państwie Bożym*) uwypuklał wartość pokoju słowami: Pokój jest tak dobry, że nie można życzyć sobie, pragnąć, czegoś bardziej drogiego lub posiadać czegoś bardziej pożytecznego... W epoce pełni czasów (*Ga 4, 4*) również dwumian pokój-dobro otrzymuje pełnię swego znaczenia. Tak wiele wartości łączy się w jednej i tej samej Osobie: **Pokój i Dobro są Chrystusem. Chrystus jest naszym Pokojem** - ogłasza św. Paweł w Liście do Efezjan (*2, 14*). Jest naszym Pokojem, ponieważ ofiarował nam pokój z Bogiem; ponieważ dokonał wzajemnego pojednania między ludźmi obalając mury odrzucenia, niechęci i wrogości, które ich trzymały z daleka od



siebie; ponieważ przez krew swego krzyża pojednał wszystko, to, co na ziemi, i to, co w niebiosach (*Kol 1, 20*).

**Pozdrowienie Pokój i Dobro** w ustach chrześcijanina streszcza zatem w sobie wszystkie dobra Odkupienia jak również ich Autora Chrystusa". (*por. Ugolino Vagnuzzi OFM „Vita Minorum” 5/1997, S. 455-459; tłum. Innocenty A. Kielbasiewicz OFM*)

**Charyzmat braterstwa** (*fraternitas*). Braterstwo ducha w codzienności, w pięknie różnorodności stanów. To ono czyni z nas wspólnotę. Z radością ducha, przepelnieni wdzięcznością wobec Bożego wezwania, podejmujemy życie we wspólnocie braterskiej. Wpatrujemy się w doskonałą wspólnotę Ojca i Syna, w Ducha Świętym, pragniemy naśladować życie Świętej Rodziny z Nazaretu, wspólnoty apostołów oraz świętych wspólnot braterskich kroczących drogami rad ewangelicznych. Jako drogowskaz przyjmujemy Słowo Życia z całym jego bogactwem, z jego napomnieniami, z wszelką mądrością, nauczając i napominając samych siebie przez psalmy, hymny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w naszych sercach: „Trwali oni w nauce Jezusa Chrystusa, we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach. Bojaźń ogarniała każdego, gdyż Apostołowie czynili wiele znaków i cudów. Ci wszyscy, co uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne. Sprzedawali majątki i dobra, i rozdzielali je każdemu według potrzeby, Codziennie trwali jednomyślnie w świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca. Wielbili Boga, a cały lud odnosił się do nich życzliwie. Pan zaś przymnażał im codziennie tych, którzy dostępowali zbawienia.” (*Dz 2, 42-47*)

Przez Braterstwo-Fraternitas rozumiemy wierność wspólnej drodze, drodze Kościoła Matki, Oblubienicy Chrystusa, pielgrzymującej na spotkanie Oblubieńca i oczekującej Jego przyjscia. Wierność Jego nauce, wspólny Stół i wspólną Wieczерzę. Braterstwem dla nas jest wzajemne znoszenie trudów i przeciwności w drodze pustyni codzienności, podnoszenie się nawzajem z upadku; jak powiada Św. Paweł: „Jeden drugiego brzemiona noście i tak wypełniajcie prawo Chrystusowe.” (Ga 6,2) Rozumiemy przez nie wierność w życiu modlitewnym, obecność na spotkaniach i liturgiach wspólnoty, angażowanie się w jej dzieła, pomoc duchową i materialną braciom i siostram. Jest nim dla nas także postawa przebaczenia i nieustanna gotowość bezinteresownego daru z siebie, co wyraża się poprzez zasłuchanie w siostrę, brata, otwartość, wrażliwość na potrzeby drugiego człowieka, w posłuszeństwie będącym owocem ewangelicznej miłości, gotowej przyjąć wyznaczone zadania, nawet wbrew swej woli. Tę postawę wyływającą z miłości, pragniemy coraz doskonalej realizować poprzez życie czyste, ubogie i posłuszne, wyrażające się posłuszeństwem Kościołowi w osobach jego pasterzy, przełożonym wspólnoty, jak i braterskiej wspólnotcie, tam, gdzie miłość i roztropność jego wymaga. Ewangeliczna Rada posłuszeństwa we wspólnotcie realizowana jest zgodnie z życiem według stanu. Wyrazem braterskiej postawy jest wzajemna, wytrwała modlitwa za siostry i braci, modlitwa o powołania do wspólnoty, modlitwa za zmarłe siostry i zmarłych braci, dobrodziejów wspólnoty oraz wierna modlitwa za wszystkich pasterzy Kościoła.

## Znaki i symbole wspólnoty

Dopełnieniem nurtu duchowości wspólnoty są zawołania:

Zawołanie Św. Eliasza Proroka;

„Vivit Dominus Deus in cuius conspectu sto”,

co znaczy:

**“Żywy jest Bóg mój i Pan, przed którym stoję”** (za *Wulgatą; 1Krl 17,1*)

“Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum”,

co znaczy:

**“Żarliwością rozpałem się o Chwałę Boga Zastępów”** (za *Wulgatą; 1Krl 19,10*)

Zawołanie Św. Franciszka z Asyżu, Apostoła Pokoju;

„Pax et Bonum”, co znaczy Pokój i Dobro!,

zamiennie:

Pax et Misericordia!,

co znaczy;

Pokój i Miłosierdzie! (*Zawołanie nawiązuje do Ga 6, 14-16*)

### **Ikonomi wspólnoty Pustynników są:**

Obraz Miłosierdzia Bożego „Jezu ufam Tobie”

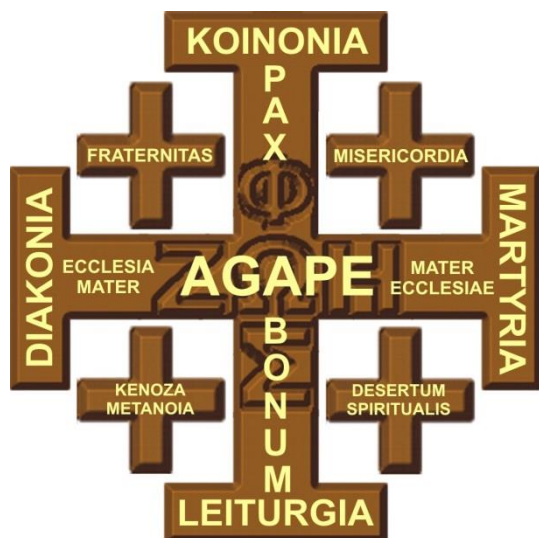
oraz

Ikona Dziewicy Kontemplacji, Najświętszej Maryi Panny

Oblubienicy na Pustyni,

Królowej Pustynników rozwiązującej węzły.

## Graficzne ujęcie duchowości wspólnoty



### Godło Wspólnoty Pustynników

Wspólnota używa symbolu graficznego w formie Krzyża jerozolimskiego, w kolorze brązowym, wpisanego w koło, z napisem  $\Phi\Omega\Sigma\text{ Z}\Omega\text{H}$ , co znaczy Światło-Życie. Wokół krzyża widnieje nazwa wspólnoty w języku łacińskim: COMMUNITAS EREMURUM BEATAE MARIAE VIRGINIS SPONSAE IN DESERTO. Od tego tłumaczenia wywodzi się skrót CSD, używany przez siostry i braci w codzienności.



### Krzyż członków wspólnoty



Znakiem zewnętrznym naszej braterskiej wspólnoty ukazującym jej tożsamość, jest Krzyż jerozolimski w kolorze brązowym (*będący także godłem Kustodii Ziemi Świętej - miasta Jerozolimy*) Symbolizuje on otwarte serce Jezusa Miłosiernego oraz rany na rękach i nogach Zbawiciela. W krzyż wpisane są greckie litery: **ΦΩΣ ΖΩΗ** na awersie, co oznacza Światło-Życie. Na rewersie napis **AGAPE**, oznaczający Bożą Miłość oraz słowa **PAX-BONUM** wezwanie do budowania Pokoju i Dobra w świecie.

### **Świętych obcowanie** (łac. *communio sanctorum*)

Radujemy się w Duchu Świętym doświadczając zjednoczenia Mistycznego Ciała Chrystusa w doczesności na ziemi, w czyśćcu i w niebie. Drogą ku pełnej jedności pomiędzy nami, poszczególnymi jego członkami zjednoczonymi w Chrystusie Jezusie, Głowie tegoż ciała, jest wzajemna troska, wpływająca z braterskiej miłości. Dlatego wezwani jesteśmy do wzajemnej, nieustannej pomocy, poprzez dar wstawiennictwa; szczególnie potrzebuje tego Kościół pielgrzymujący na ziemi, i Kościół zadośćcierpiący w czyśćcu.

Nie jesteśmy już obcymi i przychodniami, ale jesteśmy współobywatelami świętych i domownikami Boga, zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus. W Nim zespalana cała budowla rośnie na świętą w Panu świątynię, w Nim i my także wznosimy się we wspólnym budowaniu, by stanowić mieszkanie Boga przez Ducha. (por. Ef 2,19-22)

Święty Paweł nazywa wszystkich wierzących świętymi, ponieważ należą do świętego Boga oraz zostali uświęceni przez Chrystusa. Nasze Siostry i Bracia w niebie są więc naszymi orędownikami, gdy polecamy Bogu w modlitwie nasze troski i potrzeby. Wzywając ich pomocy, uważamy ich za naszych pośredników u Boga i w takim sensie nazywamy ich patronami.

Podążając w doczesności drogą Kościoła Matki odczuwamy szczególną opiekę tych Sióstr i Braci, którzy wyprzedzili nas w drodze do Domu Ojca w wieczności. Odczytujemy ich obecność w codzienności, jako patronów i żywe drogowskazy świętości. Jesteśmy przekonani, iż święci orędownicy wspierają nas swym wstawiennictwem u Boga, nieustannie umacniając w wypełnianiu woli Bożej. Przykłady ich życia i posługiwania są dla nas świadectwem wytrwałej i konsekwentnej drogi ku zjednoczeniu z Bogiem, poprzez radość służby, krzyż ogołocenia i ofiary, miłość Boga w człowieku. Widzimy, że zostali nam dani, ale i zadani, jako żywe przykłady do naśladowania.

Matką i Królową naszej wspólnoty braterskiej jest **Najświętsza Maryja Panna**, zaś Patronami i przewodnikami codzienności naszej wspólnoty są:

Św. Józef Oblubieniec Najświętszej Maryi Panny

Św. Michał Archanioł

Św. Franciszek z Asyżu

Św. Faustyna Kowalska

Św. Teresa z Lisieux

Św. Brunon z Kolonii pustelnik

Św. Antoni Wielki pustelnik

Św. Szarbel pustelnik

Św. Efrem pustelnik

Św. Maksymilian Maria Kolbe  
Św. Jan Maria Vianney  
Św. Andrzej Bobola  
Św. Jan Paweł II  
Służebnica Boża Katarzyna Doherty  
Sługa Boży Ks. Franciszek Blachnicki

## V. Droga sióstr i braci

Życie sióstr i braci polega na zachowaniu świętej Ewangelii Pana naszego Jezusa Chrystusa przez życie w posłuszeństwie, ubóstwie i w czystości, według stanu życia danego członka wspólnoty.

Drogą Sióstr i Braci jest Krzyż Pana naszego Jezusa Chrystusa. (*por. Gal 6, 14-16*)

Każdy członek wspólnoty winien całkowicie i z ufnością poddać woli Najwyższego Pana wszystkie sprawy codzienności oraz oddać się prowadzeniu Jego Mądrości. O nic się już zbytnio nie troszczmy, ale w każdej sprawie nasze prośby przedstawiamy Bogu w modlitwie i błaganiu z dziękczynieniem! A Pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł naszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie. Nie powinniśmy się kłopotać niczym i niczego więcej nie szukać, lecz wiernie wypełniać słowa tej księgi, gdyż Droga, którą dał nam Pan poprzez światło Jego Słowa jest dla nas drogowskazem w pełnieniu Jego Woli, w pokutowaniu i pierwocinami świętości. Prawdziwą wartość i znaczenie ma to, aby się narodzić na nowo w Jezusie Chrystusie. (*por. Flp 4, 6-7*) Dla nas bowiem żyć - to Chrystus, a umrzeć - to zysk. Jeśli bowiem żyć w ciele - to dla nas owocna praca. Poprzez codzienną, owocną pracę, wiernie wypełniając obowiązki stanu, dawajmy

świadectwo Zmartwychwstania Chrystusa i Jego rzeczywistej obecności pośród swego ludu. *(por. Flp 1,21-22)* Podejmując, bowiem życie według Ewangelii Chrystusowej, przyjmując Jego ewangeliczne Rady, oddajmy przeto ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz rozumnej służby Bożej. Nie bierzmy więc wzoru z tego świata, lecz pozwalajmy kształtować się Duchowi Świętemu. Poddajmy się Jego przemianie przez odnawianie naszych umysłów, abyśmy co dnia umieli odczytywać, jaka jest wola Boża względem nas: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe. *(por. Rz 12, 1-2)* Pan Jezus dał nam Słowo Miłości Ojca. Zatem, przyjmijmy je z radością pełną ufności dziecka. Choć narodziliśmy się w ciele, pośród tego świata, nie jesteśmy ze świata, jak i nasz Pan nie jest ze świata. Dlatego to świat nas znieawidził. Pan jednak, nie chce nas zabrać ze świata, ale pragnie nas ustrzec od złego. Pragnie uświęcić nas w Prawdzie. On na świat nas posyła, abyśmy naszym życiem dali świadectwo Prawdzie. *(por. J 17,14-18)*

## **VI. Wołanie Jezusa**

Pan mówi, jeśli szukasz doskonałości, idź, sprzedaj wszystko, co posiadasz i rozdaj ubogim. Będziesz miał wtedy skarb w niebie. Potem wróć i idź za Jezusem. *(por. Mt 19, 21)* W tych słowach Jezus Chrystus zaprasza nas do całkowitej wolności od przywiązania do rzeczy materialnych, jak i więzów duchowych oraz względów ludzkich. Zaprasza nas także do szczególnej wrażliwości na potrzeby sióstr i braci, tych wszystkich, pośród których żyjemy, z którymi przebywamy i dla których pracujemy. Ktokolwiek chce być naśladowcą Jezusa



musi zaprzecić się samego siebie, wziąć swój krzyż każdego dnia i iść Jego śladami. Krzyż Chrystusa jest naszą drogą. *(por. Łk 9, 23)*

Co więc, każdy, kto opuści swój dom, braci czy siostry, ojca czy matkę, żonę, dzieci czy dobra i posiadłości z powodu Jezusa, stokroć więcej otrzyma i życie wieczne odziedziczy. *(por. Mt 19, 29)* Chodzi tutaj o duchowe odejście, o wolność przed Panem względem ludzkich relacji i niewoli posiadania. Każdy bowiem w obecności Boga pozostaje sam; twarzą w twarz przed swoim Stwórcą i Panem. Tyle wystarczy, by odziedziczyć życie wieczne. Jak Apostoł Piotr doświadczamy grzeszności, jednak Jezus mówi do nas byśmy się nie lękali. Wzywa nas ku sobie, posyła, abyśmy odtąd będziemy żyli dla Niego i nieśli Go ludziom. Zostawmy sieci naszych pożądlivości i światowych rządów, i pójdźmy za Nim. *(por. Łk 5, 8-11)* Niechaj wszystko dokonuje się w nas przez Chrystusa. Trwajmy całym sercem w Chrystusie. Dokonujmy naszych dni z Chrystusem, w Duchu Świętym, oddając nieustanną cześć i chwałę Bogu Ojcu Wszechmogącemu, Stwórcy Wszechrzeczy, teraz i przez wszystkie wieki wieków.

## VII. Posłanie

Jezus zebrał nas razem, posłał nas do świata, abyśmy codziennością głosili Królestwo Boże, posługując bliźnim ofiarną i cierpliwą miłością. Nie bierzmy niczego na tę drogę, co byłoby zbędne, co przeszkadzałoby we wspólnych dążeniach i wypełnianiu reguły Drogi Życia. Jeśli ktokolwiek nie przyjmie naszego posługiwania i nie zaakceptuje

naszego sposobu życia, nie osądzajmy jego postawy i postępowania, lecz błogosławmy mu w imię Boże. Idźmy z miejsca do miejsca, tam, gdzie stawia nas Pan w codzienności, głosząc świadectwem życia Dobrą Nowinę. Błagajmy Pana o Pokój i uzdrowienie dla wszystkich. *(por. Łk 9, 1-6)*

Zostaliśmy posłani ku Jedności i Pokoju w Duchu Świętym z każdym, najmniejszym, odrzuconym człowiekiem; chorym, upośledzonym, zepchniętym na margines życia społecznego. W Chrystusie stanowimy jedno ciało, w jednym Duchu. Nie wolno nam przejść obojętnie wobec nikogo, niezależnie od płci, wyznania, czy koloru skóry. Przystąpiliśmy bowiem do góry Syjon, do miasta Boga żyjącego, Jeruzalem niebieskiego, do niezliczonej liczby aniołów, na uroczyste zebranie, do Kościoła pierworodnych, którzy są zapisani w niebiosach, do Boga, który sądzi wszystkich, do duchów sprawiedliwych, które już doszły do celu, do Pośrednika Nowego Testamentu - Jezusa, do pokropienia krwią, która przemawia mocniej niż krew Abła. *(por. Hbr 12, 22-24)* Pięknem sprawowanej Liturgii dajemy świadectwo żywej i realnej obecności Chrystusa pośród swego ludu, który wypełnia w nas swoje Dzieło Zbawcze. Zatem, któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej? Utrapienie, ucisk czy prześladowanie, głód czy nagość, niebezpieczeństwo czy miecz? Jak to jest napisane: Z powodu Ciebie zabijają nas przez cały dzień, uważają nas za owce przeznaczone na rzeź. Ale we wszystkim tym odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nas umiłował. Mamy pewność, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani moce, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga,

która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym. *(por. Rz 8,35-39)* Co dnia jesteście w drodze na Górę Błogosławieństw. Biegniemy ku wyznaczonej mecie. Wypełnijmy Boże wezwanie z radością, w wolności, albowiem ohotnego dawcę miłuje Bóg. Przyjmijmy dar i wezwanie wypełniania Chrystusowych słów:

Błogosławieni jesteście wy, ubodzy w duchu,  
albowiem do was należy królestwo niebieskie.

Błogosławieni jesteście wy, którzy się smucicie,  
albowiem będziecie pocieszeni.

Błogosławieni jesteście trwający w cichości serca,  
albowiem na własność posiadziecie ziemię.

Błogosławieni, którzy łakniecie i pragniecie  
sprawiedliwości, albowiem będziecie nasyчени.

Błogosławieni jesteście miłosierni,  
albowiem wy miłosierdzia dostąpicie.

Błogosławieni jesteście czystego serca,  
albowiem Boga oglądać będziecie.

Błogosławieni, którzy wprowadzacie pokój,  
albowiem będziecie nazwani synami Bożymi.

Błogosławieni, którzy cierpicie prześladowanie  
dla sprawiedliwości, albowiem do was należy królestwo  
niebieskie.

Błogosławieni jesteście, gdy ludzie wam urągają  
i prześladować was będą z powodu imienia Chrystusa,  
i mówić będą kłamliwie wszystko złe na was; cieszcie  
się i radujcie, albowiem wasza nagroda wielka jest  
w niebie. Tak, bowiem prześladowali proroków, którzy  
byli przed wami. *(por. Mt 5,3-12)*

## VIII. Wspólnota

Jezus Chrystus, Głowa mistycznego ciała, wzywa nas do życia w miłości i jedności, w tej braterskiej wspólnocie. On sam powołuje członków wspólnoty, zapraszając każdego, kto słucha Słowa Bożego i pragnie je wiernie wypełniać, *(por. Łk 8,21)* by wyszedł na pustynię klauzury wewnętrznej. Mówi do duszy; Chcę cię przynęcić, na pustynię cię wyprowadzić i mówić do twego serca. *(por. Oz 2,16)* Oto podstawowe wymagania wobec sióstr i braci: życie sakramentalne, umiłowanie Słowa Bożego, wierność i posłuszeństwo Kościołowi Rzymskiemu, dziecięca ufność względem Boga, pragnienie całkowitego zjednoczenia się z Panem, dążenie do ofiarnej Miłości wobec bliźnich.

Zatem najważniejszym zadaniem i charyzmatem Wspólnoty Pustynników NMP Oblubienicy na Pustyni jest wzrastanie w Miłości, w sercu Kościoła Matki. Idźmy, zatem na drogi i rozdroża miast. Głośmy, że Miłość nie jest kochana. Przyprawdzajmy do Pana ubogich, kalekich, ślepych, zagubionych, zranionych i szukających Boga. *(por. Łk 14,21)* Przeto przypatrzmy się, siostry i bracia, powołaniu naszemu! Niewielu u nas mędrców według oceny ludzkiej, niewielu możnych, niewielu szlachetnie urodzonych. *(por. 1 Kor 1,26)* Jezus powiedział nam: nikt nie opuszcza domu, braci, sióstr, matki, ojca, dzieci i pól z powodu Mnie i z powodu Ewangelii, żeby nie otrzymał stokroć więcej teraz, w tym czasie, domów, braci, sióstr, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a życia wiecznego w czasie przyszłym. *(por. Mk 10,29-30)*

**Koinonia.** Słowo Boże w Nowym Testamencie za pomocą biblijno-patrystycznego pojęcia: „koinonia”

wyraża ideę wspólnoty, jedności, więzi, współuczestnictwa i komunii. Chrześcijańska oryginalność tego pojęcia znajduje swe źródło w Osobie i dziele zbawczym Jezusa Chrystusa. Słowo „koinonia” dla nazwania jedności Boga z człowiekiem jest zupełnie nieznane Staremu Testamentowi, albowiem Izrael ideę wspólnoty z Bogiem definiował rzeczownikiem „przymierze” (*hbr. berith*), a dla wyrażenia relacji międzyludzkich używał określenia „komunia” (*hbr. haburah*). W Jezusie Chrystusie dokonuje się coś zupełnie nowego: Bóg wchodzi w komunię z ludźmi przez to, że wciela się w naturę ludzką.

(Por. A. Czaja, *Logos-sarx, Eklezjologia communio* J. Ratzingera, [w:] A. Czaja, M. Marczewski (red.) *Communio w chrześcijańskiej refleksji o Kościele*, TN KUL, Lublin 2004, s. 357.)

Możemy wyróżnić cztery znaczenia, w jakich występuje w Nowym Testamencie słowo „koinonia”:

- wspólnota, jedność, solidarność z kimś;
- wzajemna więź, oddanie;
- współdziałanie i uczestnictwo
- w znaczeniu przenośnym św. Paweł używa tego terminu na oznaczenie ofiary na rzecz świętych w Jerozolimie – składka jest znakiem jedności i miłości braterskiej.

Św. Paweł daje wykładnię określenia „koinonia” m. in. w Listach do Koryntian: Wierny jest Bóg, który powołał nas do wspólnoty z Synem swoim Jezusem Chrystusem, Panem naszym (*1Kor 1,9*). Zatem powołanie nas do wspólnoty (*koinonii*) z Chrystusem oznacza wejście z Nim w żywy kontakt przez wiarę w Jego Boże synostwo, wzrastanie i umacnianie więzi z Chrystusem przez uczestnictwo w owocach Jego mesjańskiej działalności, zwłaszcza w śmierci i zmartwychwstaniu oraz wejście do doskonałej wspólnoty z Nim przez ostateczne

podporządkowanie się Jemu jako Panu (S. Mędała, *Pojęcie koinonia w Nowym Testamencie jako synteza życia chrześcijańskiego*, [w:] *Posługa słowa Pańskiego. Księga Pamiątkowa poświęcona Ks. prof. dr. hab. Józefowi Kudasiewiczowi z okazji 70-lecia urodzin*, red. S. Bielecki, H. Ordon, H. Witczyk, Kielce 1997, s. 329-347.)

Święty Paweł Apostoł ukazuje szeroki i głęboki wymiar „koinonii”. W swych listach mówi o „koinonii” w Jezusie Chrystusie i Duchu Świętym oraz o „koinonii” z potrzebującymi braćmi. Wspólnota braterska, która wyraża się we wzajemnej pomocy, nie jest dodatkiem do wspólnoty z Chrystusem, ale konieczną konsekwencją. „Koinonia” w tej samej wierze powinna prowadzić do wspólnoty (koinonos) braterskiej miłości.

## IX. Życie wspólne

Wspólnota winna mieć jednego ducha i jedno serce. Członkowie wspólnoty zamieszkujący fraternalnie niechaj nie nazywają swoim tego, co posiadają, lecz niechaj wszystko pozostanie wspólnym, pozostawionym w używanie. (por. Dz 4, 32) Członkowie zaś żyjący oddzielnie oraz konfratry wspólnoty, niechaj korzystają z dóbr materialnych w wielkiej wolności, dysponując nimi tak, jakoby otrzymali je od Pana pod właściwy zarząd, jako dane i zadane. Niech nie przywiązują się do nich, w postawie gotowości dzielenia się tym, co posiadają z potrzebującymi. Wspólnota braterska stanowi jedno ciało. Wszyscy członkowie wspólnoty mają równe prawa i obowiązki. Każdy członek wspólnoty jest równym względem innych w godności i posługiwaniu. Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z ciałem Chrystusa,

jako wspólnotą. *(por. 1 Kor 12,12)* Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. *(por. 1 Kor 12, 4-7)* My, przeto jesteśmy Ciałem Chrystusa i poszczególnymi jego członkami. I tak jak ustanowił Bóg w Kościele najprzód apostołami, po wtóre prorokami, po trzecie nauczycielami, a następnie tymi, co mają dar czynienia cudów, wspierania pomocą, rządzenia oraz przemawiania rozmaitymi językami. Tak i we wspólnocie braterskiej, każdy ma swoje posługiwanie i właściwe miejsce. Czyż wszyscy są apostołami? Czy wszyscy prorokują? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają dar czynienia cudów? Czy wszyscy posiadają łaskę uzdrawiania? Czy wszyscy przemawiają językami? Czy wszyscy potrafią je tłumaczyć? Lecz my starajmy się o większe Dary. Pan wskazał nam drogę jeszcze doskonalszą; jest to droga Miłości. *(por. 1 Kor 12,27-31)*

## **X. Braterska miłość**

Święty Paweł w liście do Kościoła w Koryncie ukazuje nam tę drogę. Pisze: „Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a miłości bym nie miał, stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brzęmiący. Gdybym też miał dar prorokowania i znał wszystkie tajemnice, i posiadał wszelką wiedzę, i wszelką możliwą wiarę, tak iżbym góry przenosił, a miłości bym nie miał, byłbym niczym. I gdybym rozdał na jałmużną całą majątność moją, a ciało wystawił na spalenie, lecz miłości bym nie miał, nic bym nie zyskał. Miłość cierpliwa jest, łaskawa

jest. Miłość nie zazdrości, nie szuka poklasku, nie unosi się pychą; nie dopuszcza się bezwstydu, nie szuka swego, nie unosi się gniewem, nie pamięta złego; nie cieszy się z niesprawiedliwości, lecz współweseli się z prawdą. Wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, we wszystkim pokłada nadzieję, wszystko przetrzyma. Miłość nigdy nie ustaje, nie jest jak prorocтва, które się skończą, albo jak dar języków, który zniknie, lub jak wiedza, której zabraknie. Po części, bowiem tylko poznajemy, po części prorokujemy. Gdy zaś przyjdzie to, co jest doskonałe, zniknie to, co jest tylko częściowe. Gdy byliśmy dziećmi, mówiliśmy jak dzieci, czuliśmy jak dzieci, myśleliśmy jak dzieci. Kiedy zaś staliśmy się ludźmi dojrzałymi, wyzbyliśmy się tego, co dziecięce. Teraz widzimy jakby w zwierciadle, niejasno; wtedy zaś zobaczymy twarzą w twarz: Teraz poznajemy po części, wtedy zaś poznamy tak, jak i zostaliśmy poznani. Tak więc trwają Wiara, Nadzieja, Miłość - te trzy: z nich zaś największa jest Miłość". (por. 1 Kor 13,1-13) Miłość w nas, niech będzie bez obłudy. Miejmy wstręt do złego, podążajmy za dobrem. W miłości braterskiej nawzajem bądźmy życzliwi. W okazywaniu czci jedni drugim wyprzedzajmy. Nie opuszczajmy się w gorliwości. Bądźmy płomiennego ducha. Służbę Pańską pełnijmy z płomienną radością. Weselmy się nadzieją. W ucisku bądźmy cierpliwi, w modlitwie - wytrwali. Zaradzajmy potrzebom sióstr i braci, przestrzegajmy gościnności. Błogosławmy tych, którzy nas prześladują. Błogosławmy, a nie złorzeczmy. Weselmy się z tymi, którzy się weselą. Płaczmy z tymi, którzy płaczą. Bądźmy zgodni we wzajemnych uczuciach. Nie gońmy za wielkością, lecz niech nas pociąga to, co pokorne. Nie uważajmy sami siebie za mądrych. Nikomu złem za zło nie odpłacajmy. Starajmy się dobrze czynić wobec



wszystkich ludzi. Jeżeli to jest możliwe, o ile to od nas zależy, żyjmy w zgodzie ze wszystkimi ludźmi. Nie wymierzamy sami sobie sprawiedliwości, lecz pozostawmy to Bożej Sprawiedliwości. Napisano bowiem: „Do Mnie należy pomsta. Ja wymierzę zapłatę - mówi Pan - ale: Jeżeli nieprzyjaciel twój cierpi głód - nakarm go. Jeżeli pragnie - napój go. Tak bowiem czyniąc, węgle żarzące zgromadzisz na jego głowę. Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj.” (por. Rz 12,9-21) Jako dzieci umiłowane przez Pana - obleczmy się w serdeczne miłosierdzie, dobroć, pokorę, cichość, cierpliwość, znosząc jedni drugich i wybacząc sobie nawzajem, jeśliby miał ktoś zarzut przeciw drugiemu: jak Pan wybaczył nam, tak i my wybaczejmy! Na to zaś wszystko przyobleczmy Miłość, która jest więzią doskonałości. A sercami naszymi niech rządzi Pokój Chrystusowy, do którego też zostaliśmy wezwani w jednym Ciele. I bądźmy wdzięczni! Słowo Chrystusa niech w nas przebywa z całym swym bogactwem: z wszelką mądrością nauczajmy i napominajmy samych siebie przez psalmy, hymny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w naszych sercach. I wszystko, cokolwiek działamy słowem lub czynem, wszystko czynimy w imię Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego. (por. Kol 3,12-17) Jeśli więc jest jakieś napomnienie w Chrystusie, jeśli - jakaś moc przekonująca Miłości, jeśli jakiś udział w Duchu, jeśli jakieś serdeczne współczucie - dopełnijmy Bożej radości przez to, że będziemy mieli te same dążenia: tę samą miłość i wspólnego ducha, pragnąc tylko jednego, a niczego nie pragnąc dla niewłaściwego współzawodnictwa ani dla próżnej chwały, lecz w pokorze oceniając jedni drugich za wyżej stojących od siebie. Niech każdy ma na oku nie tylko swoje własne

sprawy, ale też i drugich! *(por. Flp 2,1-4)* Postępujemy w sposób godny powołania, jakim zostaliśmy wezwani, z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znosząc siebie nawzajem w miłości. Usiłujmy zachować jedność Ducha dzięki więzi, jaką jest Pokój. Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliśmy wezwani do jednej Nadziei, jaką daje nasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna Wiara, jeden Chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich, który jest ponad wszystkim; działa przez wszystkich i we wszystkich. *(por. Ef 4,1-5)*

## XI. Klauzura wewnętrzna

Nie ma innego celu, sensu, motywu bycia w klauzurze, jak tylko miłość. Miłość jest czymś bardzo konkretnym i przeżywanym codziennie coraz głębiej. Miłość ta jest na tyle silna, że pcha do tak po ludzku sądząc, szaleńczego kroku, jakim jest zamknięcie się w klauzurze. Klauzury nie wybiera człowiek, bo to nie on pierwszy kocha i nie on stwarza sobie powołanie. Klauzurę wybiera zawsze Bóg, ponieważ On pierwszy kocha i jedynie On może dać powołanie. Człowiek odpowiada jedynie prostym "tak". Czy nam się to podoba, czy nie, Bóg ma prawo *(którego nikt nie może Mu odebrać)* powołać kogoś do tak wyłącznej i specyficznej formy życia, jaką jest miłowanie Go w klauzurze. Bóg ma prawo powiedzieć człowiekowi: "Nie oczekuję od ciebie żadnych dzieł czy czynów, oczekuję od ciebie tylko miłości". To jest właśnie Klauzura. *(por. „Dlaczego klauzura?” O. Syrach B. Janicki OFM)*

Czym zatem jest **klauzura wewnętrzna**? Jedynym sensem i celem klauzury wewnętrznej jest Miłość - Agape. Miłość Boga, On sam. W Nim i tylko

w Nim jest cel i sens wszelkich działań człowieka. Jest Kimś bardzo konkretnym. Trwając w Jego obecności, żyjąc z Nim i w Nim na co dzień, spełniam się, staję się na nowo. To On sam, będąc zawsze pierwszym w miłowaniu, zaprasza mnie do szczególnej z Nim zażyłości. Do przebywania w „zamkniętej izbie”. (*łac. clausus zamknięty*) Pan mówi do nas: „Ty zaś, gdy chcesz się modlić, wejdź do swojej izdebki, zamknij drzwi i módl się do Ojca twego, który jest w ukryciu. A Ojciec Twój, który widzi w ukryciu, odda tobie” (*Mt 6,6*). Dzięki tej małej „izdebce”, miejscu nieustannego przebywania z Bogiem, człowiek może doświadczać coraz to pełniejszej wolności ducha i umysłu, wolności od nieuporządkowanego zachwyty światem doczesnym. Wobec tego klauzura wewnętrzna jest rzeczywistością, do której Bóg zaprasza każdego człowieka. Tego, kto pragnie przyjąć Jego Miłość. To Jego dzieło we mnie. „miejsce” obcowania, zasłuchania, ogołocenia i przemiany. Bóg, jako pierwszy wychodząc naprzeciw, zaprasza, aby stało ono naszym wspólnym „miejszem” Namiotem Spotkania. Boskim i ludzkim, wspólnym dziełem; Liturgią codzienności. Życie klauzurą wewnętrzną nie jest zależne od stanu, powołania, czy wykonywanego zawodu. Klauzura wewnętrzna jest nieustanną Liturgią Miłości, urzeczywistniającą się w duszy ludzkiej, poprzez relację Oblubieniec – oblubienica. Jest odpowiedzią na Boże zaproszenie, a zarazem realizacją Bożego zamysłu: „...Chcę cię przynęcić, na pustynię cię wyprowadzić i mówić do twego serca, mówi Pan.” (por. Oz 2,16) Jest zatem pierwszą pustynią – pustelnią ucznia Chrystusa. Oto Pan wchodzi z nami do ukrytej izby; izby naszej duszy, której On sam jest budowniczym i założycielem. Bóg jest Królem, Panem owej budowli.

Jego pragnieniem jest uczynić nas warownią obronną, „Twierdzą wewnętrzną”. Jeśli zaś jest Królem, Panem i Budowniczym, toteż oczekuje od nas posłuszeństwa, poddania i bezgranicznej ufności. Oddania i zawierzenia tego, co „posiadamy”, wszystkiego, co jest udziałem naszej doczesności. „Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca” (*Lk 1,33*).

## **XII. Święte milczenie**

Zmartwychwstały Pan prowadzi nas na pustynię serca, napełniając nas Duchem Prawdy, który przemienia nasze myśli i pragnienia, i zanurza nas w Miłości Ojca. Dopiero tak napełnieni obecnością Trójcy Przenajświętszej jesteśmy w stanie wychodzić do ludzi, niosąc światu Pokój i Miłosierdzie, świadczyć o Chrystusie czynem i słowem. „Człowiek współczesny chętniej słucha świadków niż nauczycieli; a jeśli już nawet słucha nauczycieli, to dlatego że są oni równocześnie świadkami. Doznaje on czegoś w rodzaju instynktownej odrazy wobec wszystkiego, co wydaje się być udawaniem, fasadowością lub kompromisem. W związku z tym ceni się wartość życia prawdziwie zgodnego z Ewangelią!” (*Św. Paweł VI, Przemówienie podczas audiencji ogólnej, 2 X 1974*) Ludzkość stoi w obliczu wielu problemów, katastrof duchowych i będzie napotykać ich coraz więcej. One to wywołują głęboki niepokój w sercach wszystkich ludzi. Jednak tajemnica człowieka w świecie, w przyrodzie, w technice i w urbanizacji jest nade wszystko Tajemnica Bożą. Tym, co może pomóc współczesnemu człowiekowi w odnalezieniu odpowiedzi na jego własną tajemnicę i tajemnicę Tego,

na którego obraz człowiek został stworzony, jest święte milczenie (łac. Silentium Sacrum), samotność przed Panem; słowem – pustynia. Współczesny człowiek potrzebuje jej bardziej niż dawni pustelnicy. Jeżeli teraz, „dziś” mamy dawać świadectwo Chrystusowi na „targowiskach świata”, które nas w pełni pochłaniają – potrzebujemy ciszy. Jeżeli mamy być zawsze dostępni dla innych nie tylko fizycznie, lecz również przez empatię, współczucie, przyjaźń, rozumienie i bezgraniczną Caritas – potrzebujemy wyciszenia serca. Milcząca dialogiem cisza jest również nieodzowna, abyśmy mogli udzielać radosnej, niestrudzonej gościny nie tylko domu i pożywienia, lecz także gościny rozumu, serca, ciała i duszy. Prawdziwe milczenie jest poszukiwaniem Boga przez człowieka. Prawdziwe milczenie jest wiszącym mostem, wnoszonym przez kochającą Boga duszę po to, aby przekroczyć mroczne i przerażające czeluści własnego rozumu, przeraźliwe otchłanie pokusy i bezdenne przepaści własnego lęku, które stoją na drodze do Boga Żywego. Prawdziwe milczenie jest językiem miłości, ponieważ tylko miłość zna piękno ciszy, milczącego dialogu serc, jej pełnię i całkowitą radość. Prawdziwe milczenie jest zamkniętym ogrodem, jedynym miejscem, w którym dusza może spotkać Boga. Jest zapieczętowaną fontanną, którą tylko sam Bóg może uruchomić, aby ugasić nienasyconą tęsknotę duszy do Niego. Prawdziwe milczenie jest kluczem do bezgranicznego i płomiennego serca Boga. Jest początkiem „zalotów” Bożych, które mogą zostać uwieńczone jedynie bezgraniczną, twórczą, kochającą i dojrzałą ciszą ostatecznego związku z Oblubieńcem. **Takie milczenie jest święte. Jest ono także świętą ciszą, która przestaje być nią w samą siebie, gdyż przepelniona**

**jest obecnością miłujących się serc.** To modlitwa ponad wszelkie modlitwy, prowadząca do niekończącej się modlitwy stałej obecności Bożej, na wyżyny kontemplacji, kiedy dusza żyje w niczym niezmaconym pokoju, wolą Tego, którego kocha zupełnie, ostatecznie i całkowicie, zanurzona w Miłości Oblubieńca, który jest dawcą Miłości.

Jest to więc milczenie, z którego narodzi się Miłość tak wielka, że przepelniona nią będzie służba dla bliźnich, która nie zważa na koszty. Zawsze i wszędzie będzie Świadectwem – Martyrią daną Chrystusowi. Otwartość na drugiego człowieka stanie się radosna i łatwa, gdyż w każdym dusza widzieć będzie oblicze ukochanego Oblubieńca. Gościnność stanie się głęboka i niekłamana, gdyż dusza milcząca jest kochającym sercem, a takie jest schronieniem dla świata. Proste, modlitewne milczenie jest dla każdego, niezależnie od stanu, a jeśli nie jest, to być powinno. Należy do każdego, który kocha Boga. Albowiem tam, gdzie jest zgiełk wewnętrzny i chaos – tam Boga nie ma. *(por. Catherine de Hueck Doherty „Pustynia”)*

### **XIII. Kandydaci**

Kiedy Jezus zobaczył pierwszych uczniów idących za Nim, zapytał ich: Czego szukacie?, a oni odpowiedzieli; Nauczycielu, gdzie mieszkasz? Odpowiedział im: Chodźcie, a zobaczycie. Poszli więc i zobaczyli, gdzie mieszka, i pozostali u Niego. *(por. J 1,35-39)* Po usłyszeniu Chrystusowej nauki, wielu z Jego uczniów mówiło: Trudna jest ta mowa. Czyż można ją potraktować poważnie? Wtedy wielu uczniów Jego odeszło i już z Nim nie chodziło. Rzekł więc Jezus do swoich uczniów: Czy i wy chcecie odejść? Odpowiedział

Mu Szymon Piotr: Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego. Na to rzekł do nich Jezus: Czyż nie wybrałem was dwunastu? (por. J 6,60-70) Trzeba nam więc pójść na rozstajne drogi i zapraszać do życia z Panem Jezusem wszystkich, których spotkamy. Wielu jest bowiem zaproszonych, a niewielu powołanych; tak i wielu jest powołanych, lecz mało wybranych. (por. Mt 22,9-14) Kandydaci do wspólnoty winni być ludźmi poważnymi, uczciwymi i prawdomównymi. Nie mogą być ludźmi chciwymi, winni utrzymywać Tajemnicę Wiary w czystym sumieniu. Niechaj przeżyją najpierw czas próby, a następnie, jeśli nie będzie wobec nich żadnego zarzutu, niechaj zostaną przyjęci do wspólnoty jako członkowie. (por. 1 Tm 3,8-10)

Misja Wspólnoty jest drogą uniwersalną, w której mogą realizować swoje powołanie osoby różnych stanów. Osoba pragnąca włączyć się w życie wspólnoty, winna mieć ukończony 18-ty rok życia. Powinna być włączona w życie Kościoła katolickiego, poprzez wszystkie sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego, przyjmując Jezusa Chrystusa jako swego Pana i Zbawiciela. Osoba ta powinna pragnąć życia posłusznego, czystego i ubogiego, podejmując Ewangeliczne Rady posłuszeństwa, czystości i ubóstwa, jako odpowiedź na Chrystusowe pytanie; „... czy miłujesz mnie więcej, aniżeli ci?...” (por. J 21,15)

## Formacja Kandydatów

Pierwszym etapem włączania się w wspólnotę braterską jest **Aspirantura**. Okres ten trwa około jednego miesiąca. Nie więcej jednak niż trzy miesiące. Kandydat do wspólnoty uczestniczy w życiu codziennym wspólnoty, (spotkaniach modlitewnych,

posługiwaniu), przyglądając się i rozeznając. W trakcie tego etapu kandydat uczestniczy w Rekolekcjach Ewangelizacyjnych, lub przeżywa ewangelizację we wspólnocie braterskiej.

Następnie kandydat rozpoczyna etap postulatu.

**Postulat:** czas trwania: 6-12 miesięcy. To okres poznawania wspólnoty i postulanta. Służy wstępnemu zapoznaniu się z duchowością, zwyczajami, sposobem modlitwy i służby wspólnoty. Postulant uczestniczy we wszystkich spotkaniach wspólnoty.

**Formacja Postulatu:** Program formacyjny Postulatu skoncentrowany jest wokół Reguły - Drogi Życia Wspólnoty i duchowości wspólnoty. Postulant włącza się w życie wspólnoty, uczestniczy w konferencjach i spotkaniach formacyjnych oraz przeżywa „Seminarium Odnowy Wiary”. W uzasadnionych przypadkach program formacyjny postulanta, może zostać zmieniony decyzją kolegium moderacji wspólnoty.

W związku z tym, że postulant lub postulanka nie składają żadnych przyrzeczeń, w każdej chwili mogą przerwać ten etap formacyjny i opuścić wspólnotę.

**Bezpośrednio po zakończeniu okresu postulatu rozpoczyna się Nowicjat.**

**Nowicjat:** Następnym etapem formacji jest 12-to miesięczny nowicjat. W uzasadnionych przypadkach czas trwania nowicjatu może zostać wydłużony do 24-ech miesięcy.

W dniu rozpoczęcia nowicjatu siostry i bracia (niezależnie od stanu), przyjmują szkaplerz karmelitański, w formie identycznej do szkaplerza noszonego przez siostry i braci konsekrowanych,



będący elementem stroju zakonnego. (w codzienności jednak siostry i bracia świeccy, jak i konfratryzy noszą szkaplerz krótki, z wizerunkiem Matki Bożej i Jezusa Chrystusa, taki jak bractwa szkaplerzne zakonu karmelitańskiego.)

**Formacja nowicjatu:** Program formacyjny Nowicjatu skoncentrowany jest wokół Reguły - Drogi Życia Wspólnoty i duchowości wspólnoty. Nowicjat rozpoczyna się nabożeństwem przyjęcia do Deuterokatechumenatu<sup>1</sup>.

W pierwszym miesiącu nowicjatu rozważane są treści „Drogi do wspólnoty” (Wyd. Światło-Życie. Podręcznik zawiera konspekty 12 spotkań na temat życia wspólnoty chrześcijańskiej [m.in. Źródło chrześcijańskiej wspólnoty, Wspólnota niedoskonała, Wspólnota przed Bogiem, Potrzeba chrześcijańskiej wspólnoty]).

W okresie od drugiego do jedenastego miesiąca, rozważane są treści 10 Pryncypiów Życia (str.24 D.Ż). Każdego miesiąca, na zakończenie duchowo-intelektualnych rozważań danego tematu odbywa się nabożeństwo przyjęcia Pryncypium Życia (Wyd. Światło-Życie, „Celebracje 10 kroków ku dojrzałości chrześcijańskiej”).

---

<sup>1</sup> **Deuterokatechumenat**, czyli drugi, powtórny katechumenat, nawiązuje do samego katechumenatu – etapu przygotowania do sakramentu chrztu świętego. Jest to jednak etap formacji ludzi już ochrzczonych, którzy mają w czasie jego trwania dojść do odkrycia życia pełnią sakramentów, a także dojrzałego bycia we wspólnocie. Zasadniczo deuterokatechumenat trwa w życiu nieustannie, ponieważ nieustannie trzeba odnawiać w sobie przywiązanie do Trójosobowego Boga, do Kościoła, Jego nauczania, sakramentów. Nieustannie trzeba zmagać się z pokusami, nierzadko także z oschłością, zubożeniem i zniechęceniem. (Katechumenat art. 1248)

W dwunastym miesiącu nowicjatu następuje wprowadzenie w temat Rad Ewangelicznych, posłuszeństwa, czystości i ubóstwa. (KKK; Adhortacja Apostolska „Vita Consecrata” Papieża Jana Pawła II, Watykan 1996; „Rady Ewangeliczne. Nie tylko dla osób zakonnych” O. Józef Augustyn SJ, Wyd. HomoDei, Kraków 2015; i inne dokumenty Kościoła na temat życia radami ewangelicznymi”

Treści programowe dostosowane są do aktualnych potrzeb i czasu trwania okresu nowicjatu.

W uzasadnionych przypadkach, decyzją kolegium moderacji wspólnoty program formacyjny nowicjusza, może zostać zmieniony.

**Na zakończenie okresu Nowicjatu, siostry i bracia składają pierwszą profesję rad ewangelicznych według stanu, na okres jednego roku.**

#### **XIV. Profesi**

Ci, więc, którzy przyjęli Regułę Wspólnoty Pustynników i przyjmują sposób życia sióstr i braci, zostaną włączeni we wspólnotę. *(por. Dz 2,41)* Któż może odmówić życia we wspólnocie braterskiej tym, którzy otrzymali Ducha Świętego i zostali do tego życia powołani, tak samo jak my? *(por. Dz 10,47)* My wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć. Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w Nowe Życie - jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca. Otóż, jeżeli umarliśmy razem z Chrystusem, wierzymy, że z Nim również żyć

będziemy, wiedząc, że Chrystus powstawszy z martwych już więcej nie umiera, śmierć nad Nim nie ma już władzy. Bo to, że umarł, umarł dla grzechu tylko raz, a że żyje, żyje dla Boga. Tak i my rozumiemy, że umarliśmy dla grzechu, żyjemy zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie. *(por. Rz 6,3-4.8-11)* Jeśli więc razem z Chrystusem powstaliśmy z martwych, szukajmy tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus zasiadając po prawicy Boga. Dążmy do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi. Umarliśmy bowiem i nasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu. *(por. Kol 3,1-3)* Tak więc, mając tę ufność, wiemy, że jak długo pozostajemy w ciele, jesteśmy pielgrzymami, z daleka od Pana. Albowiem według wiary, a nie dzięki widzeniu postępujemy. Mamy jednak nadzieję i chcielibyśmy raczej opuścić nasze ciało i stanąć w obliczu Pana. Dlatego też staramy się Jemu podobać czy to gdy z Nim, czy gdy z daleka od Niego jesteśmy. *(por. 2 Kor 5,6-9)* Jeżeli więc pozostajemy w Chrystusie, jesteśmy nowym stworzeniem. To, co dawne, minęło, a oto wszystko stało się nowe. *(por. 2 Kor 5,17)* Tak, jak Jan Chrzciciel i Jezus zostaliśmy przeznaczeni, aby być napełnieni Duchem Świętym, już od łona matki. *(por. Łk 1,15-17.31-32)* Jak Samuel mamy trwać przed Panem i pozostać w Jego służbie na zawsze; składamy Panu wieczyste śluby wierności. *(por. 1 Sm 1,22)*

**Po przeżyciu okresu przygotowawczego (postulatu i nowicjatu) siostry i bracia zostają włączeni w braterską wspólnotę, poprzez złożenie zobowiązania/profesji rad ewangelicznych według stanu, na okres jednego roku.**

**Profesja czasowa.** W dniu pierwszej profesji rad ewangelicznych; świeccy, duchowni i osoby konsekrowane, (bracia) otrzymują albę - szatę liturgiczną wspólnoty, (siostry i bracia) biały płaszcz z kapturem, używany w trakcie liturgii oraz modlitw.

Wtedy to, siostry i bracia **otrzymują imię patrona**, towarzyszącego im w życiu duchowym **oraz wezwanie**, mające wspomagać w podejmowaniu misji codzienności.

Zobowiązania czasowe wszyscy członkowie wspólnoty odnawiają przez pięć, następujących po sobie lat. W sytuacjach wyjątkowych okres ten może być skrócony.

W trakcie trwania zobowiązań czasowych, siostry i bracia pogłębiają życie duchowe poprzez formację biblijną, ascetyczną i teologiczną.

**Profesja stałości.** Po pięciu latach przeżytych w braterskiej wspólnocie, siostry i bracia świeccy składają zobowiązanie stałości życia we wspólnocie i profesję (**promissio**) rad ewangelicznych posłuszeństwa, czystości i ubóstwa, według przyjętego stanu do końca życia.

Siostry i bracia konsekrowani składają zobowiązanie stałości życia we wspólnocie i profesję (**votum**) rad ewangelicznych posłuszeństwa, czystości i ubóstwa do końca życia.

**W dniu złożenia profesji-zobowiązania stałości, każdy członek wspólnoty przyjmuje krzyż wspólnoty.**

**Formacja profesów:** Wszyscy profesy wspólnoty, niezależnie od stanu i wykształcenia, zobowiązani są do stałej, gruntownej formacji duchowej i intelektualnej. Formacja stała rozłożona jest na wiele lat. Do elementarnych źródeł formacji sióstr i braci zaliczamy między innymi: Katechizm Kościoła Katolickiego, dokumenty soborów Kościoła Katolickiego, nauczanie Ojców Kościoła/Ojców Pustyni, Naukę Społeczną Kościoła Katolickiego, pogłębianie duchowości reguły/Drogi Życia Wspólnoty, formację liturgiczną, kursy ewangelizacyjne, specjalistyczne itp.

**Członkowie wspólnoty przyjmują następujące praktyki życia osobistego:**

1. codzienne oddanie się Chrystusowi Słudze i Niepokalanej Matce Kościoła
2. codzienny, poranny dialog maryjny *(po psalmie Wezwania)*
3. codzienny Rachunek Sumienia *(w południe i wieczorem)*
4. codzienne pełne, świadome i czynne uczestnictwo w Eucharystii *(w miarę możliwości)*
5. codzienna celebrowanie Liturgii Godzin *(Jutrznia, Nieszpory - świeccy, wszystkie godziny liturgiczne duchowni i osoby konsekrowane)*
6. regularne korzystanie z Sakramentu Pokuty i Pojednania, przynajmniej raz w miesiącu
7. codzienna modlitwa osobista Lectio Divina, zwana też „Namiotem Spotkania”, rozważanie Słowa Bożego, przyjmowanego jako Słowo Życia
8. systematyczna praca nad sobą
9. uczestnictwo w comiesięcznych Dniach Pustyni
10. uczestnictwo minimum raz w roku w rekolekcjach formacyjnych wspólnoty (Rekolekcjach Pustyni)

11. budowanie w świecie Pokoju i Dobra poprzez świadectwo życia i słowa
12. post i umartwienie w środy i piątki, w intencjach Matki Bożej i Ojca Świętego (*świeccy, w miarę możliwości; duchowni i osoby konsekrowane obligatoryjnie*)
13. życie według Rad Ewangelicznych (*według stanu*)
14. pogłębianie wiedzy religijnej (*formacja permanentna*)
15. realizacja praktyk życia duchowego, właściwych dla swego stanu i powołania
16. realizacja misji wstawienniczej wspólnoty, poprzez praktykowanie codziennych modlitw według tygodniowego Cyklu Przepływu Życia
17. Koronka do Bożego Miłosierdzia (*min. trzy razy w tygodniu; środa, piątek, niedziela*)
18. W miarę możliwości częsta, minimum pół godzinna Adoracja Najświętszego Sakramentu
19. Zaangażowanie w życie parafii
20. Czynne uczestnictwo w Świętym Triduum Paschalnym we wspólnocie parafialnej miejsca zamieszkania, lub w stacjonarnych rekolekcjach Triduum Paschalnego, organizowanych przez wspólnotę.
21. Wspieranie materialne wspólnoty
22. Wierne uczestnictwo w całorocznym życiu wspólnoty (*spotkania formacyjne, dzieła wspólnoty, ewangelizacja, nieszpory jedności za miasto*)

Intensywność indywidualnego życia modlitwonego i wspólnotowego poszczególnych członków wspólnoty, zależna jest od codziennych obowiązków, wynikających z realizacji podstawowego powołania (*rodzicielskich, kapłańskich itp.*). Każda siostra i brat we wspólnocie, przede wszystkim zobowiązani są do wiernej realizacji obowiązków stanu.

## **Osoby konsekrowane**

*(w obecnym czasie we wspólnocie nie ma osób konsekrowanych 11.23)*

Jeżeli w okresie przygotowawczym do życia we wspólnocie, u danego kandydata lub kandydatki zostało właściwie rozeznane i potwierdzone powołanie do życia konsekrowanego, w dniu złożenia pierwszego zobowiązania przyjmują oni właściwy im strój wspólnotowy:

1. **Siostry konsekrowane** otrzymują biały habit (w kolorze piaskowym, na dni powszednie), uszyty na kształt Krzyża Świętego, przepasany białym sznurem, związanym trzema węzłami na znak Rad Ewangelicznych, posłuszeństwa, czystości i ubóstwa oraz dodatkowym węzłem na drugim końcu sznura, na znak zobowiązania głoszenia i czynienia Miłosierdzia.  
Otrzymują także na szatę brązowy, długi szkaplerz karmelitański.  
Nakryciem głowy siostry konsekrowanej jest welon/chustka w kolorze białym (w kolorze piaskowym, na dni powszednie), odkrywająca częściowo włosy.
2. **Bracia konsekrowani** otrzymują biały habit (w kolorze piaskowym, na dni powszednie), uszyty na kształt Krzyża Świętego, przepasany białym sznurem, związanym trzema węzłami na znak Rad Ewangelicznych, posłuszeństwa, czystości i ubóstwa oraz dodatkowym węzłem na drugim końcu sznura, na znak zobowiązania głoszenia i czynienia Miłosierdzia.

Otrzymują także na szatę brązowy, długi szkaplerz karmelitański z wszytym weń kapturem. Na znak wzrastania w pobożności i cnotach ewangelicznych bracia otrzymują brązową piuskę noszoną każdego dnia.

3. Odzieniem wierzchnim, wyjściowym sióstr i braci jest brązowa peleryna / płaszcz z kapturem, długi do kostek, analogiczny do płaszcza liturgicznego wspólnoty, zapinany na klamrę lub guzik.
4. **Siostry i bracia konsekrowani**, podejmujący działania zawodowe na zewnątrz wspólnoty, do podejmowanych przez siebie zadań zewnętrznych, mogą używać ubrań świeckich, jednakże z uwzględnieniem właściwej skromności i subtelności ubioru.
  - a) Siostronom konsekrowanym nie wypada używać odzienia o żywej kolorystyce, wyzywającego, głębokich dekolców, ostrego makijażu oraz spodni. Spódnica lub sukienka, powinna zakrywać kolana, natomiast górna część odzienia powinna zakrywać ramiona i plecy.
  - b) Bracia konsekrowani także nie powinni ubierać się wyzywająco i nieskromnie. Ich odzienie powinno mieć charakter odświętny (koszula, długie spodnie, marynarka lub sweter). Ubranie powinno być schludne i czyste, wyrażające szacunek względem ludzi i wykonywanych obowiązków.
  - c) Znakiem zewnętrznego świadectwa sióstr i braci, niech będzie noszony nieustannie krzyż wspólnoty.



- d) Siostry i bracia konsekrowani mogą używać stroju świeckiego tylko w trakcie wykonywania czynności zawodowych, tam, gdzie wymaga tego od nich sytuacja.
- e) W innych wypadkach, także w podróży, siostry i bracia konsekrowani przywdziewają pełny strój wspólnoty.

## **XV. Konfratry**

1. Konfratrem wspólnoty może zostać każda osoba ochrzczona, mająca ukończony 18-sty rok życia, niezależnie od płci, stanu, czy miejsca zamieszkania.
2. Konfratrem staje się osoba składająca pisemną deklarację przyjęcia misji wspólnoty, poprzez włączenie się w tygodniowy Cykl Przepływu Życia. Poza deklaracją członkowską nie składa on/ona żadnej formy zobowiązania, ani też nie dotyczy go/jej żaden z etapów formacji we wspólnocie.
3. Konfrater wspólnoty zostaje włączony w modlitwę nieustanną wspólnoty w jego intencji oraz uczestniczy we wszystkich dobrach duchowych wspólnoty.
4. Wszyscy konfratry wspólnoty uczestniczą w dziele nieustannego wstawiennictwa w intencjach Kościoła, zwanym Ruchem Przepływu Życia (w skrócie RPŻ).
5. Każdy konfrater zobowiązany jest modlić się w intencji Ojca Świętego, Biskupa miejsca, Proboszcza miejsca i innych kapłanów oraz wszystkich członków wspólnoty.

6. Konfratryzy mogą stanowić ciało doradcze wspólnoty, jednakże nie mają praw wyborczych i jurysdykcyjnych.

**Konfratryzy Wspólnoty Pustynników przyjmują następujące zasady życia:**

1. Wierność obowiązkom stanu
2. Życie zgodne z zasadami Kościoła Katolickiego
3. Uczestnictwo w życiu Kościoła lokalnego
4. Częste - świadome, pełne i czynne uczestnictwo w Eucharystii.
5. Codzienny Rachunek Sumienia
6. Częsty Sakrament Pojednania
7. Permanentna praca nad sobą
8. Godzinna Adoracja Najświętszego Sakramentu – minimum raz w miesiącu
9. Codzienna modlitwa indywidualna w milczeniu, Lectio Divina/Namiot Spotkania
10. Wierne uczestnictwo w misji wstawienniczej wspólnoty, poprzez tygodniowy Cykl Przepływu Życia, włączając jego intencje w codzienną modlitwę osobistą; np. Różaniec Święty, Koronka do Miłosierdzia Bożego itp.
11. Pogłębianie wiedzy religijnej oraz duchowości, poprzez lekturę duchową.
12. Uczestnictwo minimum raz w roku w rekolekcjach (*według stanu*), lub rekolekcjach wspólnoty - Rekolekcjach Pustyni oraz dniach skupienia.
13. Uczestnictwo w Świętym Triduum Paschalnym we wspólnocie parafialnej miejsca zamieszkania, lub w stacjonarnych rekolekcjach Triduum Paschalnego, organizowanych przez wspólnotę.

Istnieje także możliwość podjęcia drogi we wspólnocie konfraterni przez siostry i braci w wierze, którym z różnych względów codzienność nie pozwala trwać w pełni komunii sakramentalnej.

1. Konfratrem wspólnoty może zostać każda osoba ochrzczona, mająca ukończony 18-sty rok życia, niezależnie od płci, stanu, czy miejsca zamieszkania.
2. Konfratrem staje się osoba składająca pisemną deklarację przyjęcia misji wspólnoty, poprzez włączenie się w tygodniowy Cykl Przepływu Życia. Poza deklaracją członkowską nie składa on/ona żadnej formy zobowiązania, ani też nie dotyczy go/jej żaden z etapów formacji we wspólnocie.
3. Konfrater wspólnoty zostaje włączony w modlitwę nieustanną wspólnoty w jego intencji oraz uczestniczy we wszystkich dobrach duchowych wspólnoty.
4. Wszyscy konfratry wspólnoty uczestniczą w dziele nieustannego wstawiennictwa w intencjach Kościoła, zwanym Ruchem Przepływu Życia (w skrócie RPŻ).
5. Każdy konfrater zobowiązany jest modlić się w intencji Ojca Świętego, Biskupa miejsca, Proboszcza miejsca i innych kapłanów oraz wszystkich członków wspólnoty.
6. Konfratry mogą stanowić ciało doradcze wspólnoty, jednakże nie mają praw wyborczych i jurysdykcyjnych.

**Konfratry Wspólnoty Pustynników, którym z różnych względów codzienność nie pozwala trwać w pełni komunii sakramentalnej przyjmują następujące zasady życia:**

1. Pielęgnowanie uczynków miłości i miłosierdzia
2. Uczestnictwo w życiu Kościoła Katolickiego oraz pogłębianie życia duchowego poprzez formację duchowo-intelektualną
3. Uczestnictwo w życiu Kościoła lokalnego, na ile to możliwe
4. Częste - świadome i czynne uczestnictwo w Eucharystii
5. Codzienny Rachunek Sumienia
6. Stały kontakt z kapłanem, cykliczna rozmowa duchowa, jako jeden z elementów drogi pokuty, dążenia do pojednania i pełnej jedności
7. Permanentna praca nad sobą
8. Godzinna Adoracja Najświętszego Sakramentu - minimum raz w miesiącu
9. Codzienna modlitwa indywidualna w milczeniu, Lectio Divina/Namiot Spotkania
10. Wierne uczestnictwo w misji wstawienniczej wspólnoty, poprzez tygodniowy Cykl Przepływu Życia, włączając jego intencje w codzienną modlitwę osobistą; np. Różaniec Święty, Koronka do Miłosierdzia Bożego itp.
11. Pogłębianie wiedzy religijnej oraz duchowości, poprzez lekturę duchową.
12. Uczestnictwo minimum raz w roku w rekolekcjach wspólnoty - Rekolekcjach Pustyni oraz dniach skupienia (w miarę możliwości)

13. Uczestnictwo w Świętym Triduum Paschalnym we wspólnocie parafialnej miejsca zamieszkania, lub w stacjonarnych rekolekcjach Triduum Paschalnego, organizowanych przez wspólnotę.

**Grupy młodzieżowe:** W ramach wspólnoty mogą funkcjonować grupy młodzieżowe, które realizują w całości program formacyjny Ruchu Światło-Życie.

### **Formy życia wspólnotowego Pustynników**

*(na dzień 15 sierpnia 2023)*

**Wspólnota Fraternali - Communio** – Wspólnota zamieszkująca na danym terenie, miejscowości lub regionu, uczestnicząca w cyklicznych spotkaniach formacji duchowo-intelektualnej, realizująca w codzienności drogę charyzmatu. Łączy wszystkich członków wspólnoty w jedności życia według przyjętej reguły, poprzez życie sakramentalne, codzienną Liturgię Godzin, Tygodniowy Cykl Przepływu Życia, uczestnictwo w dziełach wspólnoty, cykliczne spotkania i rekolekcje.

**Wspólnota Fraternali - Pustelnia** – osoby konsekrowane; bracia i siostry, rodziny, osoby rozeznające powołanie zamieszkujące wspólnie, realizujące drogę charyzmatu wspólnoty.

***(modlimy się o tę formę życia wspólnego)***

**Konfratry wspólnoty** - to przyjaciele wspólnoty, współtowarzysze drogi, żyjący w swoich środowiskach, na pustyni codzienności, wiernie realizujący obowiązki swego stanu, współuczestniczący w misji wspólnoty,

poprzez duchową łączność oraz realizację jej charyzmatu, którzy z różnych powodów nie mogą uczestniczyć w innej formie zaangażowania.

## XVI. Rady Ewangeliczne

**Posłuszeństwo ewangeliczne** wyraża się całkowitym poddaniem nauce Kościoła katolickiego. To posłuszeństwo względem pasterzy Kościoła i przełożonych wspólnoty oraz względem siostr i braci, wynikające z braterskiej miłości i stanu.

Realizacja ślubu/zobowiązania posłuszeństwa jest heroicznym sposobem przeżywania powołania do wspólnoty (por. Św. Jan Paweł II, Katechezy), które należy postrzegać w świetle podstawowego powołania każdego człowieka, jakim jest ostateczne zjednoczenie z Bogiem (zbawienie). Dlatego tak ważna jest pewność właściwie dokonanego wyboru drogi życia: jej punktem odniesienia jest doskonałe naśladowanie Mistrza w bezgranicznym posłuszeństwie Bogu. (por. Św. Jan Paweł II, Encyklika *Redemptor hominis*)

Czyż miłsze są dla Pana wszelkie uczynki pobożne od posłuszeństwa? Lepsze jest posłuszeństwo od chęci przypodobania się Bogu poprzez pobożne praktyki, uległość wobec Jego woli od hołdowania woli swojej. (*por. 1 Sm 15,22*) Jezus mówi: „Każdy kto pełni wolę Ojca mojego, który jest w niebie, ten Mi jest bratem, siostrą i matką, a jeśli kto mnie kocha, będzie zachowywał moją naukę... (*por. Mt 12,50*) Jeśli będziecie zachowywać moje przykazania, będziecie trwać w miłości mojej, tak jak

Ja zachowałem przykazania Ojca mego i trwam w Jego miłości.” (por. J 15,10) Jezus Chrystus, chociaż jest Synem Bożym, nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał. A gdy wszystko wykonał, stał się sprawcą zbawienia wiecznego dla wszystkich, którzy Go słuchają. (por. Hbr 5,8-9) Posłuszeństwo Jezusa wobec woli Ojca wypływa z dziecięcej miłości i zaufania; z zawierzenia Ojcu wszystkiego, z pewności, iż ojcowska miłość pragnie tylko dobra. Ojciec w mądrości swej wie, co dla umiłowanego dziecka jest najlepsze dziś i w przyszłości. Tak więc ci, którzy dopiero rozpoczęli drogę wspólnoty, niechaj będą poddani starszym. Wszyscy zaś wobec siebie wzajemnie przyobleczmy się w pokorę, Bóg bowiem pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje. (por. 1 P 5,5) Każdy siostra i brat, niech będą poddani przełożonym, sprawującym **posługę przełożenia** nad innymi. Nie ma, bowiem przełożenia, które by nie pochodziło od Boga, a to, które jest, zostało ustanowione przez Boga. Kto więc przeciwstawia się przełożonym - przeciwstawia się porządkowi Bożemu. (por. Rz 13,1-5)

Bądźmy posłuszni naszym przełożonym i bądźmy im ulegli, ponieważ oni czuwają nad duszami naszymi i muszą zdać sprawę z tego. Czyńmy to z radością, a nie ze smutkiem, bo to nie byłoby z pożytkiem, ani dla nas, ani dla całej wspólnoty. (por. Hbr 13,17) W sytuacji kiedy przełożeni postępują niegodnie i nie dają właściwego świadectwa swoim życiem, czyńmy i zachowujmy wszystko, co nam polecą, lecz uczynków ich nie naśladowujemy. Mówią bowiem, ale sami nie czynią. (por. Mt 23,1-3) Każdy przeto we właściwym czasie zda sprawę ze swego zarządu.

**Czystość.** Słyszeliśmy, że powiedziano: Nie cudzołóż! Każdy, kto pożądliwie patrzy na kobietę, już się w swoim sercu dopuścił z nią cudzołóstwa. *(por.Mt 5,27-28)*

Są między nami tacy bezzenni, którzy dla królestwa niebieskiego sami zostali bezzenni. Kto może pojąć, niech pojmuje! Jezus mówi; każdy, kto dla mego imienia opuści dom, braci lub siostry, ojca lub matkę, dzieci lub pole, stokroć tyle otrzyma i życie wieczne odziedziczy*(por.Mt 19,12-29)* Tak ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi. *(por.Mt 20,16)*

Niech każdy z nas postępuje tak, jak mu Pan wyznaczył, zgodnie z tym, do czego Bóg go powołał. Jesteś związany z żoną? Nie usiłuj odłączać się od niej! Jesteś celibatariuszem? Nie szukaj żony. Rozeznajesz drogę życia? Otwórz Panu swe serce, aby wskazał ci swą Wolę. *(por.1 Kor 7,17-27)* Obyśmy byli wolni od utrapień. Dlatego to mężczyzna bezzenny troszczy się o sprawy Pana, o to, jak by się przypodobać Panu. Ten zaś, kto wstąpił w związek małżeński, zabiega o sprawy rodziny, o to, jak by się przypodobać żonie. Podobnie i kobieta: niezamężna i dziewica troszczy się o sprawy Pana, o to, by była święta i ciałem i duchem. Ta zaś, która wyszła za mąż, zabiega o sprawy rodziny, o to, jak by się przypodobać mężowi. Św. Paweł Apostoł, w liście do Koryntian mówi to dla naszego wspólnego pożytku, nie zaś, by zastawiać pułapkę; po to, byśmy godnie i z upodobaniem trwali przy Panu. *(por.1 Kor 7,32-35)*

Słowo Boże mówi do żyjących w sakramencie małżeństwa, aby we czci było małżeństwo pod każdym względem i łoża nieskalane, gdyż rozpustników i cudzołożników osądzi Bóg. *(por. Hbr 13,4)*



**Ubóstwo.** Musimy duchowo opuścić wszelkie dobra, które posiadamy i pójść za Jezusem. Nikt nie opuszcza domu albo żony, braci, rodziców albo dzieci dla królestwa Bożego, żeby nie otrzymał daleko więcej w tym czasie, a w przyszłości - życia wiecznego. *(por.Łk 18,28-30)*

Dla każdego z nas czas jest krótki. Trzeba więc, aby ci, którzy mają żony, tak żyli, jakby byli nieżonaci *(chodzi tutaj o wolność przed Panem i poddanie Mu wszystkiego)*, a ci, którzy płaczą, tak jakby nie płakali, ci zaś, co się radują, tak jakby się nie radowali; ci, którzy nabywają, jak gdyby nie posiadali; ci, którzy używają tego świata, tak jakby z niego nie korzystali. Przemija bowiem postać tego świata. *(por.1 Kor 7,29-31)*

Znamy przecież łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, który będąc bogaty, dla nas stał się ubogim, aby nas ubóstwem swoim ubogacić. Tak więc przyjmijmy tę radę, a to przyniesie pożytek nam, którzy zaczęliśmy iść drogą Bożą. Nie o to bowiem idzie, żeby innym sprawiać ulgę, a sobie utrapienie, lecz żeby była równość. Teraz więc niech nasz dostatek przyjdzie z pomocą potrzebom innych ubogich, aby ich bogactwo było nam pomocą w naszych niedostatkach i aby nastąpiła równość według tego, co jest napisane: Nie miał za wiele ten, kto miał dużo. Nie miał za mało ten, kto miał niewiele. *(por.2 Kor 8,9.10.13-15)*

Nie troszczmy się zbyt o życie, co mamy jeść, ani o ciało, czym mamy się przyodziać. życie bowiem więcej znaczy niż pokarm, a ciało więcej niż odzienie. Przypatrzmy się krukowi: nie sieją ani żną; nie mają piwnic ani spichrzów, a Bóg je żywi. O ileż ważniejsi jesteśmy my, niż ptaki! Któż z nas przy całej swej tropce może choćby chwilę dołożyć do wieku swego życia? Jeśli więc nawet drobnej rzeczy uczynić nie możemy,

to czemu zbyt mało troszczymy się o inne? Przypatrzmy się liliom, jak rosną: nie pracują i nie przędą. Nawet Salomon w całym swym przepychu nie był tak ubrany jak jedna z nich. I my zatem nie pytajmy, co będziemy jedli i co będziemy pili, i nie bądźmy o to niespokojni! O to wszystko bowiem zabiega świat, lecz Ojciec nasz wie, czego potrzebujemy. Starajmy się najpierw o Królestwo Boże i jego sprawiedliwość, a te rzeczy będą nam dodane. *(por. Łk 12,22-31)*

To wszystko, co było dla nas zyskiem, ze względu na Chrystusa uznajmy za stratę. I owszem, nawet wszystko uznajmy za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa, Pana naszego. Dla Niego wyzujemy się ze wszystkiego i uznajmy to za śmieci, bylebyśmy pozyskali Chrystusa. *(por. Flp 3,7-8)* Bóg nas wyznaczył jako ostatnich. Nie powinniśmy zatem, zabiegać o pierwszeństwo. Staliśmy się bowiem widowiskiem światu. Błogosławmy, gdy nam złorzeczą, znośmy, gdy nas prześladują; dobrym słowem odpowiadajmy, gdy nas spotwarzają. Staliśmy się jakby śmieciem tego świata i odrazą dla wszystkich aż do tej chwili. *(por. 1 Kor 4,9-13)*

To jest prawdziwa wartość ubóstwa. Nikt z nas niechaj nie nazywa niczego swoim, ale wszystko niech będzie wspólne. Niech nie będzie wśród nas żyjących w niedostatku, a każdemu niechaj rozdziela się według jego potrzeby. Jeśli ktoś z majątnych odczuje w sercu wezwanie, niechaj sprzeda wszystko i złoży dar wspólnocie. *(por. Dz 4,32.34-35)*

## XVII. Przełożony wspólnoty

W codzienności starajmy się zawsze zajmować ostatnie miejsca. Innych uważajmy za wyżej stojących. Jeśli zaś zostaniemy wyznaczeni do posługi przełożenstwa, przyjmijmy wolę Bożą z pokorą i bądźmy wdzięczni. Wtedy spotka nas zaszczyt wobec sióstr i braci. Każdy bowiem, kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony. *(por. Łk 14,8-11)* Przełożenstwo wobec braci jest szczególnym darem, ale i wymagającym zadaniem. Potrzeba zatem, aby przełożony nieustannie podlegał wewnętrznej przemianie w postawie dziecięctwa Bożego. Kto jest skromnym i uniży się jak dziecko, ten jest wielkim we wspólnocie. *(por. Mt 18,3-5)*

Tym, który udziela posługi przełożenstwa we wspólnocie, jest sam Jezus. On to przywołał do siebie wybranych swoich uczniów i udzielił im władzy. *(por. Mt 10,1)*

Ustanowienie przełożonego winno dokonywać się wśród modlitw i postów, polecając go naszemu Panu, który jest Głową wspólnoty. *(por. Dz 14,23)*

On jest Tym, który ustanawia jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pasterzami i nauczycielami dla przysposobienia wierzących do wykonywania posługi, celem budowania Ciała Chrystusowego. *(por. Ef 4,11-12)*

Przełożonym wspólnoty może zostać siostra lub brat, którzy złożyli zobowiązanie stałości. „Trzeba, aby jeden z tych, którzy idą drogą wspólnoty i złożyli zobowiązanie stałości, został wyznaczony na pasterza. Siostry i bracia niechaj proszą Ducha Świętego: O Panie, daj nam poznać, którego z powołanych wybrałeś do posługi pasterskiej”. *(por. Dz 1,21)*

Wiemy, że władze uciskają narody, a wielcy dają im odczuć swą władzę. Nie tak będzie u nas. Lecz kto by między nami chciał stać się wielkim, niech będzie sługą wszystkich. Tak więc przełożenstwo jest służbą na wzór Chrystusa Sługi (*Christos Diaconos*). (por. Mt 20,25-26)

## **Do przełożonych / pasterzy wspólnoty**

Wspólnota, jako Boże stado jest złożona w wasze ręce. Strzeżcie go i troszczcie się o nią, nie pod przymusem, ale z własnej woli, jak Bóg chce; nie ze względu na niegodziwe zyski, ale z oddaniem; i nie jak ciemiężcy, ale jako żywe przykłady dla wszystkich członków wspólnoty. Kiedy zaś objawi się Najwyższy Pasterz, otrzymacie niewiedzący wieniec chwały. (por. 1 P 5,1-4)

Pasterze muszą być nienaganni, trzeźwi, rozsądni, przyzwoici, gościnni, sposobni do nauczania, nieskłonni do przemocy, ale opanowani, niekłótni, niechciwi na grosz, dobrze zarządzający swoimi sprawami. Jeśli ktoś bowiem nie umie dobrze kierować swoimi sprawami, jakże będzie się troszczył o wspólnotę? Nie mogą być świeżo nawróceni, lecz odpowiednio ugruntowani i uformowani, ażeby wbiwszy się w pychę nie wpadli w diabelskie potępienie. Powinni też mieć dobre świadectwo ze strony Kościoła, żeby się nie narazili na wzgardę i sidła diabelskie. (por. 1 Tm 3,2-7)

## **XVIII. Modlitwa**

**Gdy chcemy się modlić, wejdźmy do miejsca odosobnienia**, zamknijmy drzwi i módlmy się do Ojca, który jest w ukryciu. Na modlitwie nie bądźmy

gadatliwi. **Wpatrujmy się w oblicze naszego Pana** z wiarą i głęboką ufnością. Albowiem wie Ojciec nasz, czego nam potrzeba, wprawdzie zanim Go poprosimy. My zatem tak się módlmy, jak nas nauczył Pan Jezus: Ojciec nasz, który jesteś w niebie, niech się święci imię Twoje! Niech przyjdzie królestwo Twoje; niech Twoja wola spełnia się na ziemi, tak jak i w niebie. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj; i przebacz nam nasze winy, jak i my przebaczymy tym, którzy przeciw nam zawinili; i nie dopuść, abyśmy ulegli pokusie, ale nas zachowaj od złego! *(por. Mt 6,5-13)* Prośmy z ufnością, a będzie nam dane; szukajmy woli Pana, a znajdziemy pokój serca; kołaczmy, a będzie nam otworzone. Albowiem każdy, kto prosi, otrzymuje; kto szuka, znajduje; a kołaczącemu otworzą. *(por. Mt 7,7-11)* Jeżeli uwierzemy, że otrzymamy, o co prosimy w modlitwie, a będzie zgodne to z Wolą Najwyższego, będzie nam to dane. *(por. Mk 11,24)* **Trwajmy nieustannie w postawie przebaczenia** wobec każdego bliźniego, aby także Ojciec nasz, który jest w niebie, przebaczył nam nasze wykroczenia. *(por. Mk 11,25)* Jeśli więc przyniesiemy dar swój przed ołtarz i tam wspomnimy, że brat nasz ma coś przeciw nam, zostawmy tam dar swój przez ołtarzem, a najpierw idźmy i pojednajmy się z bratem naszym. Potem przyjdźmy i dar swój ofiarujmy! *(Mt 5,23-26)* **Bardzo wczesnym rankiem**, gdy jeszcze jest ciemno, wstawajmy i udajmy się na miejsce odosobnienia, aby chwalić Pana. *(por. Mk 1,35)* **Kiedy wieczór nadejdzie**, trwajmy także przed Panem. *(por. Mk 6,47)* Za przykładem naszego Pana, który wieczorną porą wyszedł na górę i całą noc spędził na modlitwie do Ojca, w wyznaczonym czasie trwajmy przed obliczem Boga, poprzez **nocną Adorację Najświętszego Sakramentu**, jako wynagrodzenie za grzechy nasze

i całego świata. *(por. Łk 6,12)* Często udawajmy się na miejsca pustynne, aby przebywać w obecności Pana. *(por. Łk 5,16)* **Zawsze się radujmy, nieustannie się módlmy!** W każdym położeniu dziękujmy, nie gaśmy ducha, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem nas. *(por. 1 Tes 5,16-18)* **Troszczmy się o łaskę prorokowania** i nie przeszkadzajmy w korzystaniu z daru języków. Lecz wszystko niech się odbywa godnie i w należyтым porządku! *(por. 1 Kor 14,39-40)* **Przy każdej sposobności módlmy się w mocy Ducha Świętego.** *(por. Ef 6,18)* Bywa, że nie wiemy jak powinniśmy się modlić, ale Duch Święty przychodzi z pomocą naszej słabości i przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami. *(por. Rz 8,26-27)* Ojciec Niebieski udziela Ducha Świętego tym, którzy Go proszą, więc błagajmy nieustannie o Ducha Świętego. *(por. Łk 11,13)* Jeśli dwaj z nas na ziemi zgodnie o coś prosić będą, to wszystkiego użyje nam Bóg Ojciec, który jest w niebie. Bo **gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię Boże, tam Bóg jest obecny pośród nich.** *(por. Mt 18,19-20)* Wszyscy trwajmy jednomyślnie na modlitwie. *(por. Dz 1,14)* **W Liturgii Kościoła trwajmy razem** w jednym miejscu i czasie, pamiętając, iż wszystkich nas ustanowił Pan jednym Ciałem, w równości i uniżeniu, jak w codzienności, tak i w zgromadzeniu wiernych. *(por. Jk 2,1-4)* Pozwalajmy Duchowi Świętemu nieustannie nas napełniać. Mówmy językami i prorokujmy, tak jak nam Duch Święty pozwala mówić. *(por. Dz 2,1-4)* **W Liturgii Godzin napełniajmy się Duchem,** przemawiając do siebie wzajemnie w psalmach i hymnach, i pieśniach pełnych ducha, śpiewając i wystawiając Pana w naszych sercach. Dziękujmy zawsze za wszystko Bogu Ojcu w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa! *(por. Ef 5,18-20)* Otrzymaliśmy

od Pana to, co nam przekazano, Dar największy, że Pan Jezus tej nocy, kiedy został wydany, wziął chleb i dzięki uczyniwszy połamał i rzekł: „*To jest Ciało moje za was wydane. Czyńcie to na moją pamiątkę! Podobnie, skończywszy wieczerzę, wziął kielich, mówiąc: Ten kielich jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej. Czyńcie to, ile razy pić będziecie, na moją pamiątkę!*” **Ilekróć bowiem spożywamy ten Chleb albo pijemy z Tego Kielicha, śmierć Pańską głosimy**, wyznajemy Jego chwalebne Zmartwychwstanie, oczekując jego przyjścia w Chwale. Dlatego też, kto spożywa Chleb lub pije Kielich Pański niegodnie, winny będzie Ciała i Krwi Pańskiej. Niech, przeto każdy z nas baczy na siebie samego, spożywając ten Chleb i pijąc z tego Kielicha. Kto bowiem spożywa i pije nie zważając na Ciało Pańskie, wyrok sobie spożywa i pije. (por. 1 Kor 11,20-31) Choruje ktoś wśród nas? Sprowadźmy kapłanów Kościoła, by się modlili nad chorym i namaścili go olejem w imię Pana. **A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem** i Pan go podźwignie, a jeśli by popełnił grzechy, będą mu odpuszczone. **Wyznawajmy, zatem grzechy wobec kapłanów Kościoła Świętego**, dzielimy się nawzajem naszymi słabościami, módlmy się jeden za drugiego, byśmy odzyskali zdrowie duszy i ciała. Albowiem wielką moc posiada wytrwała modlitwa sprawiedliwego. (por. Jk 5,14-16) **Nie opuszczajmy Liturgii oraz wspólnych modlitw**, jak się to stało zwyczajem niektórych, ale zachęcajmy się nawzajem, i to tym bardziej, im wyraźniej widzimy, że zbliża się Dzień spotkania z Panem twarzą w Twarz. (por. Hbr 10,25)

## **XIX. Pokuta i walka duchowa**

Nawracajmy się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie! *(por. Mt 4,17)* Każdy, kto się pielęgnuje gniew wobec siostry, czy brata, podlega upomnieniu. A kto by mówił do siostry, czy brata obraźliwym językiem, podlega radzie wspólnoty. A kto by nadal jątrzył i szerzył zło, podlega karze. Pojednajmy się z braćmi! Nie pielęgnujmy urazy i nie nośmy w sercu gniewu. Bądźmy zawsze pierwszymi w przebaczeniu z serca i czynie miłości. *(por. Mt 5,21-24)* Każdy, kto pożądliwie patrzy na kobietę, czy mężczyznę, już się w swoim sercu dopuścił cudzołóstwa. Jeśli więc prawe oko jest nam powodem do grzechu, zwróćmy swe spojrzenie w inną stronę, a myśli grzeszne odrzucmy od siebie. I jeśli prawa ręka jest nam powodem do grzechu, zajmijmy się czynem szlachetnym i pożytecznym dla wspólnego dobra, a myśli grzeszne odrzucmy od siebie. Uciekajmy od pokus, prosząc Ducha Świętego o siłę w wytrwaniu w dobrem. Lepiej, bowiem jest dla nas, uczynić wbrew swoim popędom i przyjemnościom, niż żeby całe nasze ciało miało płonąć w ogniu nieugaszonym. *(por. Mt 5,28-30)* Nie stawiajmy oporu złemu. Lecz jeśli nas kto uderzy w prawy policzek, nadstawmy mu i drugi! Temu, kto chce prawować się z nami i wziąć naszą szatę, odstąpmy i płaszcz! Zmusza nas kto, żeby iść z nim tysiąc kroków, idźmy dwa tysiące! Dajmy temu, kto nas prosi, i nie odwracajmy się od tego, kto chce pożyczyć od nas. Miłujmy naszych nieprzyjaciół i módlmy się za tych, którzy nas prześladują; tak będziemy synami Ojca naszego, który jest w niebie; ponieważ On sprawia, że słońce Jego wschodzi nad złymi i nad dobrymi, i On zsyła deszcz na sprawiedliwych i niesprawiedliwych. Jeśli bowiem



miłujemy tych, którzy nas miłują, cóż za nagrodę mieć będziemy? I jeśli pozdrawiamy tylko swych braci, cóż szczególnego czynimy? Bądźmy więc doskonali, jak doskonały jest Ojciec nasz Niebieski. *(por. Mt 5,39-48)* Jesteśmy jak ta kobieta uświadamiająca sobie swoją grzeszność, która zbliżyła się do Jezusa, gdy spożywał posiłek w domu faryzeusza. Powinniśmy przyjąć jej postawę, przynieść flakon pachnących olejów uwielbienia i upaść przed Nim u Jego stóp. Winniśmy unieść się przed Panem w postawie prześlągania, wycierając Jego nogi naszymi włosami; prosząc, całować Jego stopy, nacierając wonnymi olejami dziękczynienia i uwielbienia. Ogrom naszych win zostanie zanurzony w Bożym Miłosierdziu, jeśli bardzo umiłujemy. *(por. Łk 7,36-50)* Nawet, jeśli dopuścilibyśmy się najgorszego grzechu; jeśli na przykład złapano by nas na cudzołóstwie, kradzieży, czy innym karygodnym czynie, Jezus mówi: „...nie potępiam cię. Idź i nie grzesz więcej!”. *(por. J 8,1-11)* Modląc się, trwajmy w postawie ewangelicznego celnika, nigdy zaś faryzeusza. Pozostaje nam tylko uderzyć się w piersi i błagać Pana o przebaczenie naszych win, a otrzymamy usprawiedliwienie. Pokora i świadomość słabości, zbliżają nas do Pana. Każdy bowiem, kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się unia, będzie wywyższony. *(por. Łk 18,9-14)* Kiedy jak apostoł Piotr wołamy w głębi serca; „odejdz ode mnie Panie, bo jestem człowiek grzeszny!”, Jezus mówi do nas: „Nie bój się, odtąd ludzi będziesz łowił”. Wtedy trzeba nam przyciągnąć łódź naszego światowego sposobu życia do brzegu, porzucić splecione sieci naszych myśli i czynów, i pójść za Nim, aby stać się Jego naśladowcami. Taka bowiem jest logika Bożej miłości. *(por. Łk 5,8-11)* Święty Apostoł Paweł prosi nas przez miłosierdzie Boże, abyśmy dali ciała

swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz naszej rozumnej służby Bożej. Nie bierzmy, więc wzoru z tego świata, lecz przemieniamy się przez odnawianie umysłu, abyśmy umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża; co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe. *(por. Rz 12,1-2)* Każdemu z nas Bóg w swoim wielkim Miłosierdziu dał łaskę „godziny powstania ze snu”. Teraz, bowiem zbawienie jest bliżej nas, niż wtedy, gdyśmy uwierzyli. Noc się posunęła, a przybliżył się Dzień. Odrzućmy, więc całkowicie uczynki ciemności, a przyobleczmy się w zbroję światła. Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości. Ale przyobleczmy się w Pana Jezusa Chrystusa i nie troszczmy się zbytnio o ciało, dogadzając żądzom. *(por. Rz 13,11-14)* Prośmy Pana, aby nieustannie, od nowa rozpałał w nas Charyzmat Boży, który został nam dany i zadany przez posłanie, i Dary Ducha. Jeśli zanurzymy się do końca w płomieniu otrzymanego Daru, to ów zapal będzie odzwierciedlony w jakości posługi i pracy każdego z nas. *(por. 2 Tm 1,6)* Niechaj każdy z nas jednak baczy na to, jak buduje. Fundamentu, bowiem nikt nie może położyć innego, jak ten, który został położony, a którym jest Jezus Chrystus. I tak jak ktoś na tym fundamencie buduje: ze złota, ze srebra, z drogich kamieni, z drzewa, z trawy lub ze słomy, tak też jawne się stanie dzieło każdego: odsłoni je dzień Pański; okaże się bowiem w ogniu, który je wypróbuje, jakie jest. *(por. 1 Kor 3,10-13)* Odrzućmy, więc wszelkie zło, wszelki podstęp i udawanie, zazdrość i jakąkolwiek złą mowę. Zbliźmy się do Tego, który jest żywym kamieniem, odrzuconym wprawdzie przez ludzi, ale u Boga wybranym i drogocennym. My również, niby żywe kamienie, jesteśmy budowani

jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa. Jeśliśmy, więc razem z Chrystusem powstałi z martwych, szukajmy tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus zasiadając po prawicy Boga. *(por. 1 P 2,1-5)* Dążmy do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi. Umarliśmy, bowiem i nasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Gdy się ukaże Chrystus, nasze życie, wtedy i my razem z Nim ukazemy się w chwale. Zadajmy, więc śmierć temu, co jest przyziemne w naszych członkach: rozpuście, nieczystości, lubieżności, złej żądz i chciwości, bo one są bałwochwalstwem. Z powodu nich nadchodzi gniew Boży na synów buntu. Teraz i my odrzucmy to wszystko: gniew, zapalczywość, złość, znieważanie, haniebną mowę od ust naszych! Nie okłamujmy się nawzajem, bośmy zwlekli z siebie dawnego człowieka z jego uczynkami, a przyoblekli nowego, który wciąż się odnawia ku głębszemu poznaniu Boga. *(por. Kol 3,1-10)* Trzeba nam porzucić dawnego człowieka, który ulega zepsuciu na skutek zwodniczych żądz, odnawiać się Duchem w naszym myśleniu i przyoblec człowieka nowego, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i prawdziwej świętości. Dlatego odrzuciwszy kłamstwo: niech każdy z nas mówi prawdę do bliźniego, bo jesteśmy nawzajem dla siebie członkami. Jeśli się gniewamy, nie grzeszmy: niech nad naszym gniewem nie zachodzi słońce! Nie dawajmy miejsca diabłu! Kto dotąd kradł, niech już przestanie kraść, lecz raczej niech pracuje uczciwie własnymi rękami, by miał z czego udzielać potrzebującemu. Niech nie wychodzi z naszych ust żadna mowa szkodliwa, lecz tylko budująca, zależnie od potrzeby, by wyświadczała dobro słuchającym. I nie

zasmucajmy Bożego Ducha Świętego, którym zostaliśmy opieczętowani na dzień odkupienia. Niech zniknie spośród nas wszelka gorycz, uniesienie, gniew, wrzaskliwość, znieważenie - wraz z wszelką złością. *(por. Ef 4,22-31)* O nierządzie zaś i wszelkiej nieczystości albo chciwości niechaj nawet mowy nie będzie wśród nas, ani o tym, co haniebne, ani o nedorzecznym gadaniu lub nieprzyzwoitych żartach, bo to wszystko jest niestosowne. Raczej winno być wdzięczne usposobienie. O tym bowiem bądźmy przekonani, że żaden rozpustnik ani nieczysty, ani chciwiec nie ma dziedzictwa w Królestwie Boga. Niechaj nas nikt nie zwodzi próżnymi słowami, bo przez te grzechy nadchodzi gniew Boży. *(por. Ef 5,3-7)* Baczmy więc pilnie, jak postępujemy, nie jako niemądrzy, ale jako mądrzy. Korzystajmy z chwili sposobnej, bo czasy są złe. Nie bądźmy przeto nierozsądni, lecz usiłujmy zrozumieć, co jest wolą Pana. A nie upijajmy się winem, bo to jest przyczyną rozwiązłości, ale napelniajmy się Duchem. *(por. Ef 5,15-18)* Nie grzeszmy, a jeśliby nawet ktoś zgrzeszył, mamy Rzecznika wobec Ojca - Jezusa Chrystusa Sprawiedliwego. On bowiem jest ofiarą przebłagalną za nasze grzechy i nie tylko za nasze, lecz również za grzechy całego świata. *(por. 1 J 2,1-2)* Jeżeli wyznajemy nasze grzechy, Bóg jako wierny i sprawiedliwy odpuści je nam i oczyści nas z wszelkiej nieprawości. *(por. 1 J 1,9)* Wyznawajmy zatem nasze grzechy w Sakramencie Pojednania, szczerze za nie żałując, czyniąc w Duchu Świętym mocne postanowienie poprawy i zadość czyniąc wszystkim tym, wobec których dopuściliśmy się nieprawości. *(por. Jk 5,16)* W niebie bowiem większa będzie radość z jednego grzesznika, który się nawraca, niż

z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia. *(por. Łk 15,7)*

## **XX. Napomnienie braterskie**

Gdy siostra lub brat zgrzeszy przeciw tobie, idź i upomnij go w cztery oczy. Jeśli cię usłucha, pozyskasz swego brata. Jeśli zaś nie usłucha, weź z sobą jeszcze jednego albo dwóch, żeby na słowie dwóch albo trzech świadków oparła się cała sprawa. Jeśli i tych nie usłucha, donieś Pasterzom wspólnoty! A jeśli nawet Pasterzy nie usłucha, wtedy możesz traktować go jak obcego. *(por. Mt 18,15-17)* Jeśli brat twój zawini, upomnij go; i jeśli żałuje, przebacz mu. I jeśliby siedem razy na dzień zawinił przeciw tobie i siedem razy zwróciłby się do ciebie, mówiąc: żałuję tego, przebacz mu *(por. Łk 17,3-4)*, ale nie przestawaj z takim, który nazywając się bratem, w rzeczywistości jest rozpustnikiem, chciwcem, bałwochwalcą, oszczercą, pijakiem lub zdziercą. Wewnątrz wspólnoty są tacy, których trzeba poddać weryfikacji, a Bóg osądzi ich w dniu ostatecznym. Jeśli się nie nawrócą, wydalcie takich ze wspólnoty. *(por. 1 Kor 5,11-13)* A jeśli żałuje za swoje winy, niech już takiemu wystarczy kara, wymierzona przez większość spośród was. Raczej wypada teraz wybaczyć mu i podtrzymać go na duchu, aby nie popadł ów człowiek w rozpaczliwy smutek. Rozstrzygnijmy jego sprawę z wielką miłością. *(por. 2 Kor 2,2-8)* Heretyka i kpiarza, jeśli nie chce zmienić swej postawy, po jednym lub drugim upomnieniu wystrzegaj się. *(por. Tt 3,10)*

## XXI. Ubiór

Pan przykazał apostołom, aby niczego z sobą nie brali na drogę: ani chleba, ani torby, ani pieniędzy w trzosię. Ale winni iść obuci w sandały i nie brać dwóch sukien. *(por. Mk 6,8-9)*

I rzekł im: „Czy brak wam było czego, kiedy was posyłałem bez trzosa, bez torby i bez sandałów? Oni odpowiedzieli: Niczego”. *(por. Łk 22,35)* Niechaj i dla nas te słowa będą ideałem zaufania Bożej Opatrzności. Niechaj ukazują tę prawdę, iż tylko Pan zapewnia pokój naszej codzienności i tylko On sam nasz byt zabezpiecza. Przypatrzmy się liliom, jak rosną: nie pracują i nie przędą, a nawet sam król Salomon w całym swym przepychu nie był tak ubrany jak jedna z nich. Jeśli więc ziele na polu, które dziś jest, a jutro do pieca będzie wrzucone, Bóg tak przyodziewa, o ileż bardziej nas, małej wiary! *(por. Łk 12, 27-28)* Naszą ozdobą niech będzie nie to, co zewnętrzne: efektowne uczesanie włosów i złote pierścienie ani strojenie się w suknie, drogie ubrania, ale bogactwo i piękno wewnętrzne o nienaruszalnym spokoju i łagodności ducha, które jest tak cenne w oczach Boga. *(por. 1 P 3,3-4)* Strzeżmy się postawy biblijnych „uczonych w piśmie”, którzy lubią paradować w swoich drogich ubraniach, kochają publiczne okazywanie im szacunku, pierwsze miejsca w zebraniach publicznych i honorowe miejsca na ucztach. Eksponują swoje bogactwa materialne, tak, aby dzięki nim doznać większego szacunku od ludzi. Wszystko, co czynią, czynią po to, aby zwrócić na siebie uwagę. My zaś przywdziewajmy ubiór prosty, schludny, będący wyrazem naszej przynależności do Pana, wyrażający naszą braterską jedność. *(por. Mt 23,2-6)* Ubiór nasz niechaj będzie ubiorem ludzi ubogich.

Jako ci, którzy oddali swe życie na służbę Panu, odróżniamy się od „świata”, ze względu na „najmniejszych”. (por. 2 Krl 1,8) O ileż bardziej ponad wszelki dobrobyt winno napełniać nas radością ducha doświadczenie pierwszych chrześcijan: „*Aż do tej chwili łakniemy i cierpimy pragnienie, brak nam odzieży, jesteście policzkowani i skazani na tułaczkę*”. (por. 1 Kor 4,11)

Poprzez świadectwo naszego życia ze względu na Jezusa będą nas odrzucać i drwić z nas. Świat będzie nas kusił, abyśmy wrócili do dawnego sposobu życia. Ale my przyjmijmy tułaczkę poprzez świat w nędzy, w utrapieniu, w ucisku, po pustyniach miast i górach zmagania, po jaskiniach ludzkiej samotności i moralnych rozpadlinach ziemi, gdyż nie zabrał nas Pan ze świata, lecz będąc w świecie, posłał nas do świata, aby dać świadectwo Prawdzie. (por. Hbr 11,37-38) Nic, bowiem nie przynieśliśmy na ten świat; nic też nie możemy z niego wynieść. Mając natomiast żywność i odzienie, i dach nad głową oraz z łaski Bożej dane narzędzia pracy i komunikacji, bądźmy z tego zadowoleni! (por. 1 Tm 6,7-8) Weselmy się w Panu, radujmy się w naszym Bogu, bo przyodział nas w szaty zbawienia i okrył płaszczem sprawiedliwości, jak oblubieńca, który wkłada zawój, jak oblubienicę strojną w swe klejnoty. (por. Iz 61,10) W każdym czasie niechaj szaty nasze będą białe. (por. Koh 9,8) Tak więc oficjalnym strojem każdego członka wspólnoty, niezależnie od stanu jest biała szata (koszula, bluza), a na niej krzyż wspólnoty, jako znak przynależności do Jezusa. Pan zechciał, abyśmy je przyodziewali, na znak blasku złota w ogniu oczyszczonego; aby one przykrywały nagość naszych złych skłonności. (por. Ap 3,18) Siostry i bracia konsekrowani na białą (w dni powszednie piaskową)

szatę przywdziewają szkaplerz w kolorze brązowym, na znak szczególnej naśladownictwa Najświętszej Maryji Panny z góry Karmel.

Kiedy stajemy przed Panem, aby z Nim przebywać na modlitwie, strój codzienny **okrywamy albą lub białym płaszczem z kapturem**. Są one dla nas znakiem obmycia w Chrście Świętym, są znakiem przynależności do Jezusa i oczekiwania na chwałę Nieba. Przychodzimy z wielkiego ucisku. Stając przed Panem zanurzamy się w Jego Miłosierdziu, płuczemy swe szaty, i w krwi Baranka je bielimy. Trwamy przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddajemy we dnie i w nocy. A Zasiadający na tronie rozciąga nad nami namiot swojej Miłości. Namiotem Miłości i Mocy Bożej jest biały płaszcz z kapturem. Kaptur na znak wejścia z Panem do namiotu spotkania, przywdziewamy na głowę w trakcie medytacji Słowa Bożego, kontemplacji (por. Ap 7,9-15) Prorok Eliasz, gdy odnalazł Elizeusza, zarzucił na niego swój płaszcz. Wówczas Elizeusz zostawił wszystko i pobiegłszy za Eliaszem, powiedział: „*Pozwól mi ucałować mego ojca i moją matkę, abym potem poszedł za tobą. On mu odpowiedział: Idź i wracaj*”. Elizeusz wybrał się i poszedłszy za Eliaszem, stał się jego sługą. (por. 1Krl 19,19-21) Kiedy zaś Eliasz wstępował do nieba, podarował płaszcz mocy Bożej Elizeuszowi. On to podniósł płaszcz Eliasza, który spadł z góry od niego i stanął nad brzegiem Jordanu. Wziął płaszcz Eliasza, który spadł z góry od niego, uderzył wody, lecz one się nie rozdzieliły. Wtedy rzekł: „*Gdzie jest Pan, Bóg Eliasza?*” I uderzył wody, a one rozdzieliły się w obydwie strony. Elizeusz zaś przeszedł środkiem. Płaszcz ten jest dla nas znakiem mocy Boga, Jego opieki i sprawiedliwości; znakiem Bożego wybraństwa. (por. 2Krl 2,13-14) Siostry i bracia konsekrowani, jako odzienie



zewewnętrzne – wyjściowe, przywdziewają eliaszowy płaszcz z kapturem w kolorze ziemi, na znak codzienności i ubóstwa.

## **XXII. Fraternalnie**

Papież Benedykt XVI w swym wystąpieniu do Biskupów polskich powiedział: "Trzeba zadbać, aby powstawały domy rekolekcyjne oraz inne miejsca modlitwy i skupienia, i by rzeczywiście, bez względu na materialny koszt, stawały się ośrodkami duchowej formacji dostępnymi dla wszystkich, którzy szukają głębszego kontaktu z Bogiem"

*(Przesłanie Papieża Benedykta XVI z dnia 26.11.2005 do biskupów polskich przybyłych z wizytą "ad limina apostolorum")*

To ojcowskie wezwanie Papieża Benedykta jest dla nas szczególnym drogowskazem w odczytywaniu woli Boga. Już teraz dziękujemy Bożej Opatrzności za każdy dom, każde miejsce, każdą rzeczywistość posługi naszej braterskiej wspólnoty.

Gdy nadeszła pełnia czasu *(por. Ga 4,4-7)* Maryja urodziła Jezusa, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie. *(por. Łk 2,7)* Jezus mówi do nas: „Lisy mają nory i ptaki powietrzne - gniazda, lecz Syn Człowieczy nie ma miejsca, gdzie by głowę mógł oprzeć.” *(por. Łk 9,58)* Kiedy otrzymujemy dom wejdźmy do niego, tam pozostaniemy i stamtąd będziemy wychodzić. Jeśli nas gdzie nie przyjmą, opuśćmy to miejsce. Idźmy z miejsca do miejsca, głosząc Ewangelię, a Bóg dzięki naszej obecności będzie dokonywał wielkich rzeczy. *(por. Łk 9,4-6)* Gdy do jakiego domu wejdziemy, najpierw mówmy:

Niech Pan obdarzy was Pokojem! W tym samym domu zostańmy, jedząc i pijąc, co mają. *(por. Łk 10,5-7)* Naszą Radością niech będzie to, iż staliśmy się głupimi dla Chrystusa. Aż do tej chwili łakniemy i cierpimy pragnienie, jesteśmy pielgrzymami na tej ziemi, pośród pustyni miast. *(por. 1 Kor 4,9-11)* Uznawszy siebie za gości i pielgrzymów na tej ziemi, dajemy świadectwo, iż nieustannie kroczymy ku naszej Ojczyźnie, która jest w Niebie. Dlatego Bóg nie wstydzi się nosić imienia naszego Boga, gdyż przysposobił nam miasto – Święte Jeruzalem, którego Panią i Oblubienicą uczynił swoją Matkę, Niepokalaną Dziewicę Maryję. *(por. Hbr 11,13-16)* Powstrzymujmy się tedy od nieuporządkowanych, cielesnych pożądań, które walczą przeciwko duszy. *(por. 1 P 2,11)* Teraz oto, dzięki Łasce Pana naszego Jezusa Chrystusa przystąpiliśmy do góry Syjon, do miasta Boga żyjącego, Jeruzalem Niebieskiego, do niezliczonej liczby aniołów, na uroczyste zebranie, do Kościoła pierworodnych, którzy są zapisani w niebiosach, do Boga, który sądzi wszystkich, do duchów sprawiedliwych, które już doszły do celu, do Pośrednika Nowego Testamentu - Jezusa, do pokropienia krwią, która przemawia mocniej niż krew Abła. On to jest naszym mieszkaniem. *(por. Hbr 12,22-24)* Gdziekolwiek zamieszkujemy, w jakimkolwiek przebywamy miejscu na ziemi, jesteśmy w Chrystusie, z Chrystusem, przez Niego i dla Niego.

W określonym czasie winniśmy wychodzić na pustynię, aby tam zamieszkać, trwać w obecności Trójjedynego Boga, oddając się uwielbieniu Jego istoty, umartwieniu i kontemplacji, a gdy minie czas wyznaczony, wrócimy do domu, aby w mocy Ducha Świętego podjąć życie wspólne. *(por. Mt 4,1-2)* Następnie idźmy, nauczając i głosząc Ewangelię o królestwie,

modłać się wstawienniczo za tych, którzy nas o to poproszą. Niechaj nasze głoszenie Ewangelii, będzie przede wszystkim cichym, żywym świadectwem obecności Zmartwychwstałego Chrystusa, poprzez wierne wypełnianie obowiązków wynikających z realizacji powołania według stanu, w którym żyjemy. *(por. Mt 4,23)* Często usuwajmy się na miejsca pustynne i trwajmy przed Panem. *(por. Łk 5,16)* Niechaj pustelnie, jeśli to możliwe znajdują się w miejscach górzystych, aby jak apostołowie stawać w obecności Bożej na górze, wpatrując się w Oblicze Jezusa Chrystusa przemienionego. Trwajmy przed Nim w dialogu serc, zanurzeni w Jego Miłosierdziu. *(por. Łk 9,28)* Odpocznijmy w Panu, w postawie przyjęcia „najlepszej cząstki”, jak Maria, która usiadła u stóp Jezusa i przysłuchiwała się Jego słowom, kontemplując Jego zbawcze oblicze. *(por. Łk 10,38-42)* W codzienności życia wspólnego stawajmy przed Bogiem, oddalając się niejako na odległość jakby rzutu kamieniem, by tam upadać na kolana i modlić się w całkowitej gotowości przyjęcia woli Ojca. Wtedy Bóg w swej nieskończonej Miłości będzie umacniał nas w podejmowaniu trudu powszedniej służby; pośle nam swego anioła i napełni nas łaską. *(por. Łk 22,39-44)* Ludzie tego świata będą nas oskarżać, obrzucać obelgami i oszczerstwami, będą biczować nas spojrzzeniami, wbiją w nasze głowy cierniową koronę przypisanego zła. Osądzą nas i skarżą. Podejmijmy krzyż codzienności z miłością, idźmy wraz z Jezusem na Golgotę. Wytrwajmy w ukrzyżowaniu ze względu na Jezusa i dla Jezusa. Przyjmijmy ogołocenie i śmierć z nadzieją pewności zmartwychwstania w Panu, *(por. Łk 22,54-23,56)* a wypełni się w nas błogosławiona Nadzieja. Otrzymamy chwałę zmartwychwstania i pójdziemy do miejsca, które

przygotował nam Jezus w domu Ojca, gdzie jest mieszkań wiele. (por. Łk 24,1-6: J 14,2-3)

## **XXIII. Dom Miłosierdzia -odpocznienia w sercu Boga**

«Ktoś z was, mając przyjaciela, pójdzie do niego o północy i powie mu: „Przyjacielu, pożycz mi trzy chleby, bo mój przyjaciel przybył do mnie z drogi, a nie mam co mu podać”. Lecz tamten odpowie z wewnątrz: „Nie naprzykrzaj mi się! Drzwi są już zamknięte i moje dzieci są ze mną w łóżku. Nie mogę wstać i dać tobie”. Powiadam wam: Chociażby nie wstał i nie dał z tego powodu, że jest jego przyjacielem, to z powodu jego natręctwa wstanie i da mu, ile potrzebuje. I Ja wam powiadam: Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a zostanie wam otworzone. Każdy bowiem, kto prosi, otrzymuje; kto szuka, znajduje; a kołaczącemu zostanie otworzone. Jeżeli któregoś z was, ojców, syn poprosi o chleb, czy poda mu kamień? Albo o rybę, czy zamiast ryby poda mu węża? Lub też gdy prosi o jajko, czy poda mu skorpion? Jeśli więc wy, choć źli jesteście, umiecie dawać dobre dary swoim dzieciom, to o ileż bardziej Ojciec z nieba udzieli Ducha Świętego tym, którzy Go proszą». (Łk 11, 5-13)

### **Słowa Świętej Faustyny:**

„W czasie modlitwy usłyszałam te słowa wewnętrznie: Nie znajdzie ludzkość uspokojenia, dopokąd się nie zwróci z ufnością do Miłosierdzia Mojego. O, jak bardzo Mnie rani niedowierzenie duszy. Taka dusza wyznaje, że jestem święty i sprawiedliwy, a nie wierzy, że jestem miłosierdziem, nie dowierza dobroci Mojej. I szatani wielbią sprawiedliwość Moją,

ale nie wierzą w dobroć Moją. Raduje się serce Moje tym tytułem miłosierdzia. Powiedz, że miłosierdzie jest największym przymiotem Boga. Wszystkie dzieła rąk Moich są ukoronowane miłosierdziem”.

*(Św. Faustyna Kowalska, Dzienniczek. 299–301)*

**Misericordia**, to Miłość z głębi Bożego serca. Miłosierdzie nie tyle określa jedną z cech Boga, ile jest nazwą zbioru wszelkich cech Boskich. Określa nie tylko jakiś wybrany aspekt Jego działania, ale całą Jego tożsamość, stanowiąc wręcz Jego imię. Cokolwiek Bóg wypowiada, czyni – stwarza, każdy Jego akt czułości, uzdrowienie, czy jakiegokolwiek formy doświadczania człowieka – wszystko to zawsze jest przejawem Jego miłosierdzia; nawet Jego sprawiedliwość. Podobnie, każdy czyn Jezusa jest czynem miłosiernym. Każde spotkanie z drugim człowiekiem, wypowiedziane słowo-rozmowa, uzdrowienie. Najwyższym zaś aktem miłosierdzia jest Boże Wcielenie, Męka, Śmierć, Zmartwychwstanie i zesłanie Ducha Poczyciela. Naszym zadaniem jest przyprowadzać ludzi do Pana pomagając w właściwym przeżywaniu, rozumieniu i doświadczaniu najświętszych Tajemnic Miłosiernego Boga.

*(por. Izabela Rutkowska, <http://wrodzynie.pl/milosierdzie-co-to-znaczy>)*

„Kościół głosi prawdę o miłosierdziu Boga objawioną w ukrzyżowanym i zmartwychwstałym Chrystusie i wyznaje ją na różne sposoby. Kościół stara się również czynić miłosierdzie ludziom przez ludzi, widząc w tym nieodzowny warunek zabiegów o lepszy, „bardziej ludzki” świat dnia dzisiejszego i jutrzejszego. Jednakże w żadnym czasie, w żadnym okresie dziejów — a zwłaszcza w okresie tak przełomowym jak nasz — Kościół nie może zapomnieć o modlitwie, która jest wołaniem o miłosierdzie Boga wobec wielorakiego zła,

jakie ciąży nad ludzkością, i jakie jej zagraża. To właśnie jest podstawowym prawem i zarazem powinnością Kościoła w Jezusie Chrystusie. Jest ono prawem i powinnością Kościoła wobec Boga, a zarazem w stosunku do ludzi. Im bardziej świadomość ludzka, ulegając sekularyzacji, traci poczucie sensu samego słowa „miłosierdzie” — im bardziej, oddalając się od Boga, oddala się od tajemnicy miłosierdzia — tym bardziej Kościół ma prawo i obowiązek odwoływać się do Boga miłosierdzia „wołaniem wielkim” (por. Hbr 5, 7). Takim „wielkim wołaniem” winno być wołanie Kościoła naszych czasów do Boga o miłosierdzie, którego pewność głosi on i wyznaje w Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym — czyli w tajemnicy paschalnej. Tajemnica ta niesie w sobie najpełniejsze objawienie miłosierdzia — czyli tej miłości, która jest potężniejsza od śmierci, potężniejsza od grzechu i zła każdego — miłości, która dźwiga człowieka z najgłębszych upadków i wyzwala z największych zagrożeń. (Św. Jan Paweł II, *Encyklika Dives In Misericordia-O Bożym Miłosierdziu*)

Misericordias Domini in aeternum cantabo (Ps 89, 2).[...] Nic tak nie jest potrzebne człowiekowi, jak Miłosierdzie Boże - owa miłość łaskawa, współczująca, wynosząca człowieka ponad jego słabość ku nieskończonym wyżynom świętości Boga. W tym miejscu uświadamiamy to sobie w sposób szczególny. Stąd bowiem wyszło orędzie Miłosierdzia Bożego, które sam Chrystus zechciał przekazać naszemu pokoleniu za pośrednictwem Świętej Faustyny. A jest to orędzie jasne i czytelne dla każdego. Każdy może spojrzeć na ten obraz miłosiernego Chrystusa, na Jego Serce promieniujące łaskami, i w głębi duszy usłyszeć to, co słyszała Św. Faustyna: Nie lękaj się niczego. Ja jestem

zawsze z Tobą (Dz. z. II). A jeśli szczerym sercem odpowie: Jezu, ufam Tobie!, znajdzie ukojenie wszelkich niepokojów i lęków. W tym dialogu zawierzenia nawiązuje się pomiędzy człowiekiem i Chrystusem szczególnie więź wyzwalającej miłości. A w miłości nie ma lęku — pisze św. Jan — [...] doskonała miłość usuwa lęk, ponieważ lęk kojarzy się z karą (1 J 4, 18). [...] Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią (Mt 5, 7). Na nas wszystkich spoczywa to niezwykle powołanie. Dzisiejszy człowiek potrzebuje waszego głoszenia miłosierdzia; potrzebuje waszych dzieł miłosierdzia i potrzebuje waszej modlitwy o miłosierdzie. Nie zaniedbujmy żadnego z tych wymiarów apostołstwa. Czyńmy to w jedności z Pasterzami Kościoła, którym tak bardzo leży na sercu sprawa czci dla Miłosierdzia Bożego, i z całą wspólnotą Kościoła, którą przewodzą. Niech to wspólne dzieło owocuje. Niech Miłosierdzie Boże przemienia serca ludzkie. [...] (por. Św. Jan Paweł II "Misericordias Domini In Aeternum Cantabo" 7 czerwca 1997 roku, Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie)

**Miłość miłosierna** przejawia się w oddawaniu czasu drugiemu człowiekowi, okazywaniu mu ciepła i zainteresowania, w zasłuchaniu się w niego. Jej okazywanie może stanowić fundament pod budowę nie tylko wysokiej jakości jego życia i dobrych stosunków międzyludzkich, ale także być istotnym czynnikiem w sytuacjach kryzysowych. Problemy społeczne i wszelkiego rodzaju patologie wynikają z powodu braku miłości, jej niedostatku lub nadużyć. Kiedy osoba nie czuje się kochana, doświadcza opuszczenia, nie ma się do kogo zwrócić lub wymienić ciepłego spojrzenia, wówczas smutek i osamotnienie zacieniają ją na wskroś, traci sens życia, nie radzi sobie

z codziennymi kłopotami, a choroba duszy zaczyna trawić w niej od środka całego człowieka. Wtedy nierzadko by zdusić cierpienie sięga po środki farmakologiczne. Niektórzy uciekają w alkoholizm, lekomanię, narkomanię, pracoholizm i seksoholizm. Uciekają w tak zwane światowe życie, na zasadzie „carpe diem” (skrajnie asertywne zaspokajanie własnych potrzeb bez oglądania się na innych), pogłębiając w ten sposób wokół siebie pustkę i staczając się coraz szybciej pod stertę przedmiotów dających na chwilę poczucie dobrobytu i sytości. W takich sytuacjach często tłumaczą swoje postępowanie wzorcami zaczerpniętymi z kolorowych tabloidów i treści reklamowych. Pozostaje jednak głód miłości, a brak ciepła, zrozumienia, uwagi ze strony innych, stopniowo prowadzi do zgorzknienia i powolnego umierania w tłumie.

**Bóg Jest Miłością.** Miłość ludzka w Bogu bierze swój początek i ku niemu zmierza. Poprzez świadome, dobrowolne wychodzenie w stronę drugiego człowieka zbliżamy się ku Miłości, a jednocześnie ku Miłości prowadzimy tych, w stronę których wychodzimy. W jaki sposób możemy to zrobić?: dzieląc się czasem, słowem, myślą, ciepłem, spojrzeniem, codziennym towarzyszeniem, wysłuchując i zapraszając do wspólnej modlitwy, życia sakramentalnego.

Wspólnymi siłami zbudujmy Dom Miłosierdzia-odpocznienia w Sercu Boga. Przede wszystkim ten Dom budujmy w sobie, w naszej codzienności; myśli, słowie, postawie względem innych ludzi.

Drugą formułą budowy **Domu Miłosierdzia**, niech będzie wspólne budowanie **miejsca Odpocznienia w Sercu Boga**, swego rodzaju Pustelni, w pięknym, zielonym, cichym miejscu. Niech ten dom stanie się



naszym wspólnym dobrem, dobrem Kościoła. Niech służy nam wszystkim, jako przystań w burzliwym czasie ziemskiego pielgrzymowania, miejscem, gdzie każdy będzie się czuł chciany, potrzebny, wyczekiwany; kochany.

Ważne jest miejsce, stałe miejsce. Dom, do którego można przyjść o każdej porze i odnaleźć w nim miejsce wytchnienia, schronienia w czasie życiowych burz. Dom, na którego progu stoi Miłosierny Ojciec, wypatrujący powracającego, złamanego życiem dziecka. Dom, w którym panuje harmonia i pokój, gdzie można posilić ciało i duszę. Ten Dom mają charakteryzować otwarte drzwi dla potrzebujących, słuchanie ich, opiekowanie się nimi, dawanie im przestrzeni do odnalezienia siebie, odnalezienia i doświadczenia Boga, relacji z Nim we wspólnocie Kościoła, dążenie do odpoczynienia w Jego Miłosiernym Sercu, wspólne nasłuchiwanie Bożego głosu, życie sakramentalne, odnawianie daru Chrztu Świętego, ożywanie darów Ducha Świętego i pielęgnowanie Jego owoców, zaproszenie do uczestnictwa w codziennym życiu wspólnoty, ewangelizacja życiem, czynem i słowem.

Formy działalności:

- Całoroczne Rekolekcje Pustyni
- Terapia osób uzależnionych od Internetu, środków komunikacji elektronicznej, seksoholizmu, zakupoholizmu, konsumpcjonizmu.
- Dom samotnej matki
- Kursy i szkolenia
  - ewangelizacyjne,
  - wolontariatu,
  - działań międzypokoleniowych

- Ośrodek liturgiczny
  - Szkoła śpiewu Liturgii Godzin-Chorału gregoriańskiego,
  - Szkoła animacji muzycznej

**(modlimy się o tę formę życia wspólnotowego)**

„Tak mówi Pan Zastępów: Ten lud powiada: "Jeszcze nie nadszedł czas, aby odbudowywać dom Pański". Wówczas Pan skierował te słowa przez proroka Aggeusza: Czy to jest czas stosowny dla was, by spoczywać w domach wyłożonych płytami, podczas gdy ten dom leży w gruzach? Teraz więc - tak mówi Pan Zastępów: Rozważcie tylko, jak się wam wiedzie! Siejecie wiele, lecz plon macie liche; przyjmujecie pokarm, lecz nie ma go do sytości; pijecie, lecz nie gasicie pragnienia; okrywacie się, lecz się nie rozgrzewacie; ten, kto pracuje, aby zarobić, pracuje odkładając do dziurawego mieszka!

Tak mówi Pan Zastępów: Wyjdźcie w góry i sprowadźcie drewno, a budujcie ten dom, bym sobie w nim upodobał i doznał czci - mówi Pan. Rozważcie tylko, jak się wam wiedzie! Wyglądaliście wiele, a oto macie mało, a kiedy i to niewiele znieśliście do domu, Ja to rozproszyłem. Dlaczego tak się dzieje? - wyrocznia Pana Zastępów: Z powodu mego domu, który leży w gruzach, podczas gdy każdy z was pilnie się troszczy o swój własny dom. [...] Aggeusz zaś, wysłannik Pański, pełniąc to poselstwo Pańskie, przemówił do ludu tymi słowami: «Ja jestem z wami! - wyrocznia Pana» ". (Ag 1,2-13)

## XXIV. Posłannictwo

Żniwo jest wielkie, ale robotników mało. Prośmy więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. *(por. Mt 9,37-38)* Jezus posyła nas na misję, dając nam następujące wskazania: „Idźcie do owiec, które poginęły. Idźcie i głóście: Bliskie już jest królestwo niebieskie. Uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy! Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie!” *(por. Mt 10,1.5-8)* „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.” *(por. Mt 28,19-20)* Albowiem każdy, kto wezwie imienia Pańskiego, będzie zbawiony. Jakże więc mają wzywać Tego, w którego nie uwierzyli? Jakże mają uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mają usłyszeć, gdy im nikt nie głósi? Jakże możemy im głósić, jeśli nie zostalibyśmy posłani przez Pana? *(por. Rz 10,13-15)* Głoszona przez nas Ewangelia nie jest wymysłem ludzkim. Nie otrzymaliśmy jej bowiem, ani nie nauczyliśmy się od jakiegoś człowieka, który by ją stworzył, lecz objawił nam ją Jezus Chrystus poprzez nauczanie świętego Kościoła katolickiego. Trzeba nam nieustannie czerpać ze skarbcza wiary, poprzez wnikliwe studiowanie nauki apostołskiej Kościoła i zanurzanie się w Jego tradycji. Niechaj każdy z nas podejmuje pracę apostołską zgodnie ze swoim stanem i posłannictwem. *(por. Ga 1,11-2,9)* Różne są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są także działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. Jednemu dany jest przez

Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania w jednym Duchu, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocтво, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce. *(por. 1 Kor 12,4-11)* Z tej właśnie przyczyny trzeba nam nieustannie rozpalać na nowo Charyzmat Boży, który jest w nas, uświadamiając sobie do czego zostaliśmy posłani i jakie jest nasze miejsce w Kościele. Albowiem nie dał nam Bóg ducha bojaźni, ale mocy i miłości, i trzeźwego myślenia. *(por. 2 Tm 1,6-7)* Głosmy Ewangelię miłości, dając świadectwo w obliczu Boga, byśmy nie walczyli o same słowa, bo to się na nic nie przyda, wyjdzie tylko na zgubę słuchaczy. *(por. 2 Tm 2,14)* Unikajmy zaś światowej gadaniny; albowiem uprawiający ją coraz bardziej będą się zbliżać ku bezbożności. *(por. 2 Tm 2,16)* My natomiast unikajmy głupich i niedouczonej dociekań, wiedząc, że rodzą one kłótnie. A sługa Pana nie powinien się wdawać w kłótnie, ale ma być łagodnym względem wszystkich, skorym do nauczania, zrównoważonym. Powinien z łagodnością pouczać wrogo usposobionych, bo może Bóg da im kiedyś nawrócenie do poznania prawdy. *(por. 2 Tm 2,23-25)* Głosmy naukę, nastawajmy w porę, nie w porę, w razie potrzeby wykażmy błąd, pouczmy, podnieśmy na duchu z całą cierpliwością, ilekroć nauczamy. *(por. 2 Tm 4,2)* Kiedy urządzamy przyjęcie, zaprosimy ubogich, ułomnych, chromych i niewidomych. A będziemy szczęśliwi, ponieważ nie mają się nam czym odwdziżyć; odpłatę bowiem otrzymamy przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych. *(por. Łk 14,12-14)* Kiedy zaś karmimy głodnych, poimy spragnionych,

przygarniamy przybyszów, przyodziewamy nagich, odwiedzamy chorych i uwięzionych; kiedy czynimy dobro najmniejszym, spośród najmniejszych; wszystko to czynimy Jezusowi. (por. Mt 25,35-40) Niewidomi wzrok odzyskują, chromi chodzą, trędowaci doznają oczyszczenia i głusi słyszą; umarli zmartwychwstają, ubogim głosi się Ewangelię. A błogosławieni ci, którzy zaufają Panu i nie poddają się zwątpieniu. (por. Łk 7,22-23)

## **XXV. Wierność nauczaniu Kościoła**

**Poprzez Magisterium Kościoła** Jezus wykłada nam, co we wszystkich pismach odnosiło się do Niego. Mówi do nas: „To, co napisane jest o Mnie w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach, wypełniło się”. Jezus oświeca nasze umysły, abyśmy rozumieli Słowo, które ku nam kieruje. (por. Łk 24,27.44-45) Bóg Ojciec udziela nam swego Ducha Pocieszyciela, który będzie z nami na zawsze - Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale my Go znamy, ponieważ w nas przebywa i z nami jest. (por. J 14,16-17) On, Duch Prawdy, prowadzi nas do całej prawdy. Bo nie mówi od siebie, ale mówi wszystko, cokolwiek usłyszy, i oznajmia nam rzeczy przyszłe. (por. J 16,13-14) Trwajmy w nauce apostołów, zasłuchani w piękno głosu Nauki Kościoła, przyjmując bogactwo całej spuścizny jego tradycji. (por. Dz 2,42) Musimy iść ściśle śladem apostoelskiej nauki, sposobu życia, zamierzeń, wiary, cierpliwości, miłości, wytrwałości, prześladowań, cierpień, jakich Kościół doświadczył. Jesteśmy posłani, aby czynić uczniów wśród wszystkich narodów, ucząc ich jak zachowywać wszystko, co Jezus przykazał. **Trwajmy w tym, czego się nauczyliśmy**

**i co nam zawierzone, ponieważ wiemy, od kogo się nauczyliśmy.** Podobnie powinniśmy znać Pismo Święte, Źródło Mądrości, które przez wiarę w Jezusie Chrystusie, wiedzie ku zbawieniu. Wszelkie pismo od Boga natchnione jest i pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości, – dlatego **Boży człowiek może być w pełni zaopatrzone do podjęcia każdego dzieła w Kościele.** (por. 2 Tm 3,10-16) Żywe, bowiem jest Słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca. (por. Hbr 4,12) Żadne proroctwo Pisma nie jest dla prywatnego wyjaśniania. Nie z woli bowiem ludzkiej zostało kiedyś przyniesione proroctwo, ale kierowani Duchem Świętym mówili od Boga święci ludzie. (por. 2 P 1,20-21) **To, bowiem, co o Bogu można poznać, jawne jest wśród nas, gdyż Bóg objawił to w tajemnicy Kościoła.** Albowiem od stworzenia świata niewidzialne Jego przymioty - wiekuista Jego potęga oraz bóstwo - stają się widzialne dla umysłu przez Jego dzieła. (por. Rz 1,19-20) My, zatem mając dokoła siebie mnóstwo świadków, odłożywszy wszelki ciężar, a przede wszystkim grzech, który nas łatwo zwodzi, winniśmy wytrwale biec w wyznaczonych nam zawodach. Patrzmy na Jezusa, który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala. (por. Hbr 12,1-2) W nauce dołożmy starania, byśmy sami stanęli przed Bogiem jako godni uznania pracownicy, którzy nie przynoszą wstydu, trzymając się prostej linii prawdy. (por. 2 Tm 2,15) Rozważajmy Prawo Pańskie w dzień i w nocy. (por. Ps 1,2)

## XXVI. Pożywienie

Przebywając w domu, jedzmy i pijmy, co mamy: bo zasługuje robotnik na swoją zapłatę. Spożywajmy z radością i dziękczynieniem wszystko, co nam podadzą. *(por. Łk 10,7-8)* Pewnego razu Piotr wszedł na dach, aby się pomodlić. Była mniej więcej szósta godzina. Odczuwał głód i chciał coś zjeść. Kiedy przygotowywano mu posiłek, wpadł w zachwycenie. Widział niebo otwarte i jakiś spuszcający się przedmiot, podobny do wielkiego płótna czterema końcami opadającego ku ziemi. Były w nim wszelkie zwierzęta czworonożne, płazy naziemne i ptaki powietrzne. Zabijaj, Piotrze, i jedz! - odezwał się do niego głos. O nie, Panie! Bo nigdy nie jadłem nic skażonego i nieczystego - odpowiedział Piotr. A głos znowu po raz drugi do niego: Nie nazywaj nieczystym tego, co Bóg oczyścił". *(por. Dz 10,9-15)* Bądźmy przekonani w Panu Jezusie, że nie ma niczego, co by samo przez się było nieczyste, a jest nieczyste tylko dla tego, kto je uważa za nieczyste. Gdy więc stanowiskiem i oceną dotyczącą pokarmów zasmucamy naszych braci, nie postępujemy już zgodnie z miłością. Bo królestwo Boże to nie sprawa tego, co się je i pije, ale to sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym. A kto w taki sposób służy Chrystusowi, ten podoba się Bogu i ma uznanie u ludzi. Starajmy się więc o to, co służy sprawie pokoju i wzajemnemu zbudowaniu. *(por. Rz 14,14-19)* Tak więc nie zależąc od nikogo, czynmy siebie jakby niewolnikami wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskamy. Dla słabych stańmy się jako słabi, by pozyskać słabych. Stańmy się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych. *(por. 1 Kor 9,19-22)* Wszystko, co Bóg stworzył,

jest dobre, i niczego, co jest spożywane z dziękczynieniem, nie należy odrzucać. Staje się bowiem poświęcone przez Słowo Boże i przez modlitwę. *(por. 1 Tm 4,4-5)* Nie pościmy w uroczystości i dni wesela, lecz w czasie, który z woli Pana został ustanowiony dniem postu i umartwienia. *(por. Łk 5,33-35)* Kiedy pościmy, nie bądźmy posępni jak obłudnicy. Przybierają oni wygląd ponury, aby pokazać ludziom, że poszczą. My zaś, gdy pościmy, wypielęgnujmy nasze włosy i umyjmy twarze, aby nie ludziom pokazać, że pościmy, ale Ojcu naszemu, który jest w ukryciu. A Ojciec nasz, który widzi w ukryciu, będzie nam błogosławił. *(por. Mt 6,16-18)* Kiedy Pan wprowadzi nas w czas pustyni, gdzie doświadczymy licznych pokus i ogołocenia, podejmijmy długotrwały post oraz różnorakie umartwienia ciała i ducha. *(por. Mt 4,1-2)*

## **XXVII. Wstawiennictwo**

Kościół jest sakramentem miłości. *(Św. Jan Paweł II)* W tej Miłości stanowimy jedno Ciało. *(por. 1Kor 12, 27)*. Tworząc zatem jedno ciało w Chrystusie, każdy z osobna jesteśmy dla siebie członkami” *(Rz 12,5)*. Dlatego w miłości, zobowiązani jesteśmy do wzajemnej troski i pielęgnowania życia duchowego; troski o każdego członka Ciała Chrystusowego, nie pominąwszy nikogo. Takie jest Prawo Miłości!



Oddając życie Bogu na ofiarę żywą, świętą, Jemu przyjemną, w postawie rozumnej służby Bożej, pragniemy na wzór patronów naszej wspólnoty, stawać się Miłością w sercu Kościoła Matki. Wyrazem tej służby, przepływu życia w Duchu Świętym, jest permanentny cykl wstawiennictwa w intencjach Kościoła i świata, który z radością podejmujemy, jako głos Bożego przynaglenia i łaskę uświęcenia codzienności:

## **CYKL PRZEPLÝWU ŹYCIA**

Wyrazem naszej braterskiej odpowiedzialności w miłowaniu jest permanentny cykl wstawiennictwa w intencjach Kościoła i świata, zwany przez nas Cyklem Przepływu Źycia. Modlitwa za Kapłanów, w intencji rodzin, za bezrobotnych, zniewolonych, modlitwa o pojednanie i przebaczenie, modlitwa o umiłowanie Sakramentów Świętych, modlitwa za chorych i umierających, o Jedność, o nawrócenie świata, modlitwa o Pokój, modlitwa za dzieła ewangelizacji i odnowę wiary, to nasze priorytety duchowego wstawiennictwa. Codziennym elementem Cyklu Przepływu Źycia jest modlitwa za Pasterzy Kościoła, osoby konsekrowane oraz powołane do życia duchownego i konsekrowanego. Wszystkie te intencje wspominamy w Eucharystii, każdej godzinie Liturgii Godzin, Koronce do Miłosierdzia Bożego, Różańcu Świętym, jak i modlitwie indywidualnej.

## **NIEDZIELA**

I Dzień Tygodnia

## **Dzień uwielbienia i dziękczynienia**

Patron dnia:

Św. Michał Archanioł  
Św. Jan Paweł II

Intencje dnia:

Uwielbiamy Pana i dziękujemy za wszystkie Dzieła, których nieustannie dokonuje w naszym życiu.

Módlmy się o odnowę wiary w Duchu Świętym całej wspólnoty Kościoła.

Módlmy się, aby wśród wiernych wzrastała miłość do Kościoła.

Módlmy się w intencjach ewangelizacji narodów.

Módlmy się w intencjach Pasterzy Kościoła: Papieża Franciszka, Biskupów, naszego Biskupa Ordynariusza... Biskupów pomocniczych..., Proboszcza naszej parafii... w intencji wszystkich kapłanów, diakonów, alumnów, osób konsekrowanych... *(można wymienić imiennie)*

Módlmy się za wspólnoty parafialne dekanatu...

*(w którym żyjemy, posługujemy)*

Módlmy się w intencjach siostr i braci, którzy prosili nas o modlitwę *(Księga Intencji wspólnoty, intencje bieżące)*

Módlmy się w intencjach naszych dobroczyńców, przyjaciół oraz nieprzyjaciół.

Módlmy się w intencji siostr i braci oraz w intencji konfratrów naszej wspólnoty

## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*Odmawiamy codziennie na zakończenie ostatniej godziny liturgicznej znajdujemy w cyklu czwartkowym*



## **WTOREK**

III Dzień Tygodnia

## **Dzień jedności, Dzień ofiary z siebie**

Patron dnia:

Św. Andrzej Bobola  
Sł. B. Ks. Franciszek Blachnicki

Intencje dnia:

Módlmy się o Jedność Chrześcijan, aby nastąpiła jedna Owczarnia i jeden Pasterz.

Módlmy się o jedność między narodami, o jedność w rodzinach, środowiskach, parafiach, o postawę jedności w sercach naszych.

Módlmy się za posługujących w Kościele, o postawę ofiary z siebie z miłości do Boga i drugiego człowieka.

Módlmy się o pojednanie skłóconych.

Módlmy się wolność ducha, o uzdrowienie osób uzależnionych, zniewolonych różnorodnymi nałogami.

Módlmy się w intencjach Pasterzy Kościoła: Papieża Franciszka, Biskupów, naszego Biskupa Ordynariusza... Biskupów pomocniczych..., Proboszcza naszej parafii... w intencji wszystkich kapłanów, diakonów, alumnów, osób konsekrowanych... *(można wymienić imiennie)*

Módlmy się za wspólnoty parafialne dekanatu...

*(w którym żyjemy, posługujemy)*

Módlmy się w intencjach siostr i braci, którzy prosili nas o modlitwę *(Księga Intencji wspólnoty, intencje bieżące)*

Módlmy się w intencjach naszych dobroczyńców, przyjaciół oraz nieprzyjaciół.

Módlmy się w intencji siostr i braci oraz w intencji konfratrów naszej wspólnoty

## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*Odmawiamy codziennie na zakończenie ostatniej godziny liturgicznej znajdujemy w cyklu czwartkowym*

## **ŚRODA**

IV Dzień Tygodnia

**Dzień nawrócenia, przemiany**

**Dzień pokuty i umartwienia**

Patron dnia:

Św. Teresa Martin z Lisieux  
od Dzieciątka Jezus  
Św. Brunon Pustelnik

Intencje dnia:

Módlmy się o nawrócenie świata, o nawrócenie zatwardziałych grzeszników.

Módlmy się o nawrócenie nas samych.

Módlmy się za wszystkich wiernych o umiłowanie Sakramentu Pokuty i Pojednania.

Módlmy się o miłość w naszych sercach; o przymnożenie wiary i nadziei.

Prośmy Pana o dar przebaczenia względem tych, którzy nam zawinili.

Módlmy się w intencjach misji katolickich, w intencjach misjonarzy i misjonek.

Módlmy się w intencjach Pasterzy Kościoła: Papieża Franciszka, Biskupów, naszego Biskupa Ordynariusza...

Biskupów pomocniczych..., Proboszcza naszej parafii... w intencji wszystkich kapłanów, diakonów, alumnów, osób konsekrowanych... *(można wymienić imiennie)*

Módlmy się za wspólnoty parafialne dekanatu...

*(w którym żyjemy, posługujemy)*

Módlmy się w intencjach siostr i braci, którzy prosili nas o modlitwę *(Księga Intencji wspólnoty, intencje bieżące)*

Módlmy się w intencjach naszych dobroczyńców, przyjaciół oraz nieprzyjaciół.

Módlmy się w intencji siostr i braci oraz w intencji konfratrów naszej wspólnoty

## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*Odmawiamy codziennie na zakończenie ostatniej godziny liturgicznej znajdujemy w cyklu czwartkowym*

## **CZWARTEK**

V Dzień Tygodnia

Patron dnia:

Intencje dnia:

## **Dzień modlitw o powołania kapłańskie i zakonne**

Św. Jan Maria Vianney

Św. Efreem Syryjczyk Pustelnik

Módlmy się w intencjach kapłanów o święte powołania kapłańskie, zakonne oraz powołania do życia konsekrowanego. Módlmy się o nawrócenie kapłanów błądzących. Módlmy się o umocnienie jedności wiary, o jedność nauki i posługiwania wszystkim pasterzy Kościoła. Módlmy się za wszystkich wiernych o umiłowanie Eucharystii i Adoracji Najświętszego Sakramentu. Za wszystkich wiernych o świadomą i ofiarną służbę we wspólnotach parafialnych, diecezjach, o zaangażowanie w dzieła modlitwy i ewangelizacji. Módlmy się za zakony, zgromadzenia, instytuty świeckie, wspólnoty życia apostołskiego o odważne świadectwo wiary i miłości braterskiej.

Módlmy się w intencjach Pasterzy Kościoła: Papieża Franciszka, Biskupów, naszego Biskupa Ordynariusza... Biskupów pomocniczych..., Proboszcza naszej parafii... w intencji wszystkich kapłanów, diakonów, alumnów, osób konsekrowanych... *(można wymienić imiennie)*

Módlmy się za wspólnoty parafialne dekanatu...

*(w którym żyjemy, posługujemy)*

Módlmy się w intencjach siostr i braci, którzy prosili nas o modlitwę *(Księga Intencji wspólnoty, intencje bieżące)*

Módlmy się w intencjach naszych dobroczyńców, przyjaciół oraz nieprzyjaciół.

Módlmy się w intencji siostr i braci oraz w intencji konfratrów naszej wspólnoty

## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*Odmawiamy codziennie na zakończenie ostatniej godziny liturgicznej znajdujemy w cyklu czwartkowym*

## **PIĄTEK**

VI Dzień Tygodnia

Patron dnia:

## **Dzień Miłosierdzia, pokuty i prześlągania**

Św. Faustyna Kowalska  
Św. Szarbel Pustelnik

Intencje dnia:

Wynagradzajmy Miłosiernemu Sercu Jezusa wszelkie nasze słabości, grzech, niewierności, całą naszą nędzę.

Módlmy się o zaspokojenie głodu świata.

Módlmy się za żyjących w nędzy i opuszczeniu.

Módlmy się za bezdomnych, wykluczonych, zepchniętych na margines życia społecznego.

Módlmy się w intencji chorych, cierpiących duchowo i fizycznie, za konających o pokój w godzinie śmierci.

Módlmy się za dusze w czyśćcu cierpiące.

Módlmy się o nawrócenie świata. Zanurzajmy wszystkie sprawy świata w Miłosiernym Sercu Jezusa.

Módlmy się w intencjach Pasterzy Kościoła: Papieża Franciszka, Biskupów, naszego Biskupa Ordynariusza... Biskupów pomocniczych..., Proboszcza naszej parafii... w intencji wszystkich kapłanów, diakonów, alumnów, osób konsekrowanych... *(można wymienić imiennie)*

Módlmy się za wspólnoty parafialne dekanatu...

*(w którym żyjemy, posługujemy)*

Módlmy się w intencjach siostr i braci, którzy prosili nas o modlitwę *(Księga Intencji wspólnoty, intencje bieżące)*

Módlmy się w intencjach naszych dobroczyńców, przyjaciół oraz nieprzyjaciół.

Módlmy się w intencji siostr i braci oraz w intencji konfratrów naszej wspólnoty

## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*Odmawiamy codziennie na zakończenie ostatniej godziny liturgicznej znajdujemy w cyklu czwartkowym*

## **SOBOTA**

VII Dzień Tygodnia

Patron dnia:

Intencje dnia:

**Dzień Maryi,**

**Dzień modlitw o Pokój**

Św. Franciszek z Asyżu  
Św. Maksymilian Maria Kolbe

Módlmy się o Pokój między narodami, o zażegnanie konfliktów zbrojnych. Módlmy się o Pokój w sercach naszych. Módlmy się o przyjęcie przez wiernych Rad Ewangelicznych i życie nimi.

Módlmy się o osobiste uznanie i przyjęcie przez ludzi Chrystusa jako osobistego Pana i Zbawiciela.

Módlmy się o poszanowanie życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci.

Módlmy się w intencji matek noszących się z zamiarem aborcji o miłość względem dziecka i zmianę decyzji.

Módlmy się o rychły triumf Niepokalanego Serca Maryi.

Módlmy się o dom dla naszej wspólnoty, o rzeczywistość stałej posługi i powołania braterskie do wspólnoty.

Módlmy się w intencjach Pasterzy Kościoła: Papieża Franciszka, Biskupów, naszego Biskupa Ordynariusza...

Biskupów pomocniczych..., Proboszcza naszej parafii...

w intencji wszystkich kapłanów, diakonów, alumnów, osób konsekrowanych... *(można wymienić imiennie)*

Módlmy się za wspólnoty parafialne dekanatu...

*(w którym żyjemy, posługujemy)*

Módlmy się w intencjach sióstr i braci, którzy prosili nas o modlitwę *(Księga Intencji wspólnoty, intencje bieżące)*

Módlmy się w intencjach naszych dobroczyńców, przyjaciół oraz nieprzyjaciół.

Módlmy się w intencji sióstr i braci oraz w intencji konfratrów naszej wspólnoty

## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*Odmawiamy codziennie na zakończenie ostatniej godziny liturgicznej znajdujemy w cyklu czwartkowym*



## **XXVIII. Akt oddania Wspólnoty pod opiekę i panowanie Niepokalanej Matki Kościoła**

Niepokalana Matko Kościoła,  
Królowo Pokoju i Matko Jedności;  
Oblubienico Ducha Świętego,  
i Pani Świętego Miasta Jeruzalem. Matko Boga i nasza.  
Oto pełni ufności stajemy przed Tobą, o Gwiazdo Zaranna,  
z radością wypowiadając słowa zawierzenia,  
będące znakiem pełnej dyspozycyjności wobec Woli Ojca.  
Przyjmujemy Matko Miłosierdzia, Twą macierzyńską opiekę  
i uroczyście ogłaszamy Twoje w nas panowanie.  
Poddajemy się całkowicie Twemu prowadzeniu  
w drodze do Twego umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa,  
zapatrzeni w wzór Twojej służebnej  
i cichej postawy całkowitego poddania się Bożym zamysłom.  
Ufamy, że wkraczając na drogę oblubieńczego dialogu  
Miłości, wobec Tego, który jest pełnią bezgranicznej Miłości  
Agape, naśladowując i realizując tę miłość wobec braci,  
dojdziemy do wiecznej szczęśliwości Świętego Miasta  
Jeruzalem, którego Ty jesteś Matką i Królową.  
Zawieramy Ci, o Matko Słowa, naszą braterską wspólnotę,  
jej służbę Kościołowi, wszystkie, modlitwy i umartwienia,  
wszelkie prace, apostołstwo i czyny miłosierdzia.  
Oddajemy Ci wszystkich Pasterzy Kościoła i pasterzy naszej  
wspólnoty; wyproś dla nich u Twego Syna, Chrystusa Sługi,  
postawę całkowitego daru z siebie, i połącz ich  
więzią doskonałości z Twym Niepokalanym Sercem.  
Oddajemy Ci, nasze umiłowane siostry i braci, domy  
i wszystkie potrzeby materialne.  
Bądź Matką i Przewodniczką naszej wspólnoty na pustyniach  
świata.  
Bądź naszą Królową!  
Amen.

*22 sierpnia A.D.2000 Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Królowej*

## XXIX. Plan dnia Rekolekcji Pustyni (Przykład)

- 7<sup>15</sup> - Invitatorium, Dialog Maryjny - Modlitwy poranne
- 7<sup>30</sup> - **Liturgia Godzin**, Jutrznia – Cykl Przepływu Życia  
Słowo wprowadzenia w tajemnicę dnia
- 8<sup>20</sup> - Śniadanie
- 8<sup>50</sup> - Poranna kawa we wspólnocie
- 9<sup>30</sup> - Szkoła śpiewu / Konferencja liturgiczna
- 10<sup>15</sup> - **Liturgia Godzin**, Modlitwa w ciągu dnia (CPŻ)
- 11<sup>40</sup> - Przygotowanie liturgii / milczenie / rachunek sumienia
- 12<sup>00</sup> - Anioł Pański
- 12<sup>00</sup> - **Eucharystia**
- 13<sup>00</sup> - Obiad
- 13<sup>30</sup> - Czas indywidualny,  
Lectio Divina – Namiot Spotkania  
lub dzielenie się Słowem Bożym w grupie  
Okazja do Sakramentu Pojednania
- 15<sup>00</sup> - Koronka do Miłosierdzia Bożego
- 15<sup>15</sup> - Konferencja dnia
- 15<sup>30</sup> - Przechadzka i Różaniec Święty
- 16<sup>45</sup> - Adoracja Najświętszego Sakramentu
- 17<sup>15</sup> - **Liturgia Godzin**, Nieszpory,  
Medytacja słowa dnia, echo słowa
- 18<sup>15</sup> - Czas indywidualny

- 19<sup>00</sup> - Kolacja
- 19<sup>45</sup> - Rekreacja we wspólnocie
- 21<sup>00</sup> - Apel Jasnogórski
- 21<sup>10</sup> - **Liturgia Godzin**, Komplet, Rachunek Sumienia
- 22<sup>00</sup> - Adoracja Najświętszego Sakramentu do 6<sup>00</sup>  
(indywidualnie) (*piątek*)
- 0<sup>00</sup> - **Liturgia Godzin**, Godzina Czytań (*piątek*)

## XXX. Reguła III Zakonu Św. Franciszka

List do wiernych (red.II)

W imię Pańskie - Ojca i Syna, i Ducha świętego. Amen.1 Wszystkim chrześcijanom – żyjącym w zakonie, duchownym i świeckim, mężczyznom i kobietom, wszystkim, którzy mieszkają na całym świecie, brat Franciszek, sługa ich i poddany, składa wyrazy czci i uszanowania oraz życzy prawdziwego pokoju z nieba i szczerą miłości w Panu.

2 Będąc sługą wszystkich, mam obowiązek służyć wszystkim i udzielać wonnych słów mojego Pana.

3 Zważywszy zatem, że z powodu choroby i słabości mego ciała nie mogę każdego z osobna odwiedzić osobiście, postanowiłem w tym liście i orędziu przekazać wam słowa Pana naszego Jezusa Chrystusa, który jest Słowem Ojca, i słowa Ducha Świętego, które są duchem i życiem (J 6, 64).

4 To Słowo Ojca tak godne, tak święte i chwalebne zwiastował najwyższy Ojciec z nieba przez św. Gabriela, swego anioła, mające zstąpić do łona świętej i chwalebnej Dziewicy Maryi, z której to łona przyjęło prawdziwe ciało naszego człowieczeństwa i naszej ułomności. 5 Które, będąc bogate (2 Kor 8, 9) ponad wszystko, zechciało wybrać na świecie ubóstwo wraz z Najświętszą Dziewicą, Matką swoją. 6 Bliski męki święcił [Jezus} paschę ze swymi uczniami i wzięwszy chleb, dzięki czynił i błogosławił, i łamał mówiąc: bierzcie i jedzcie, to jest ciało moje (por. Mt 26, 26). 7 A wzięwszy kielich (por. Mt 26, 27) powiedział: To jest krew moja Nowego Przymierza, która za was i za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów (por. Mt 26, 28). 8 Potem modlił się do Ojca mówiąc: Ojcze, jeśli to być może, niech odejdzie ode mnie ten kielich

(por. Mt 26, 39). 9 I stał się pot Jego jak krople krwi, spływającej na ziemię (Łk 22, 44). 10 Poddał jednak swą wolę woli Ojca mówiąc: Ojcze, niech się dzieje wola Twoja (por. Mt 26, 42), nie jak Ja chcę, ale jak Ty (Mt 26, 39). 11 Wola zaś Ojca była taka, aby Syn Jego błogosławiony i chwalebny, którego nam dał i który narodził się dla nas, ofiarował siebie samego przez własną krew jako ofiara i żertwa na ołtarzu krzyża 12 nie za siebie, przez którego stało się wszystko (por. J 1, 3), ale za nasze grzechy,<sup>13</sup> zostawiając nam przykład, abyśmy wstępowali w Jego ślady (por. 1 P 2, 21). 14 I chcę, abyśmy wszyscy zostali przez Niego zbawieni i przyjmowali Go czystym sercem i czystym ciałem. 15 Lecz niewielu jest takich, którzy pragną Go przyjmować i dostąpić przez Niego zbawienia, chociaż jarzmo Jego jest słodkie, a brzemień Jego lekkie (por. Mt 11, 30).

16 Przekłęci są ci, którzy nie chcą skosztować jak słodki jest Pan (por. Ps 33, 9) i bardziej miłują ciemności niż światłość (por. J 3, 19), i nie chcą wypełniać przykazań Bożych. 17 O nich to mówi prorok: Przekłęci, którzy odstępują od Twoich przykazań (Ps 118, 21). 18 Lecz jak szczęśliwi i błogosławieni są ci, którzy miłują Boga i czynią tak, jak sam Pan mówi w Ewangelii: Będziesz miłował Pana Boga twego z całego serca i całym umysłem, a bliźniego twego jak samego siebie (por. Mt 22, 37. 39). 19 Miłujmy więc Boga i uwielbiamy Go czystym sercem i czystym umysłem, bo On, tego ponad wszystko pragnąc, powiedział: Prawdziwi czciciele będą czcić Ojca w duchu i prawdzie (J 4, 23). 20 Wszyscy bowiem, którzy cześć Mu oddają, powinni Go czcić w duchu prawdy (por. J 4, 24). 21 I wychwalajmy Go, i módlmy się w dzień i w nocy (Ps 31, 4) mówiąc: Ojcze nasz, który jesteś w niebie (Mt 6, 9), bo zawsze

powinniśmy się modlić i nie ustawać (por. Łk 18, 1). 22 Powinniśmy spowiadać się przed kapłanem ze wszystkich grzechów naszych i przyjmować od niego Ciało i Krew Pana naszego Jezusa Chrystusa. 23 Kto nie spożywa Jego Ciała i nie pije Jego Krwi (por. J 6, 55. 57), nie może wejść do Królestwa Bożego (J 3, 5). 24 Niech jednak spożywa i pije godnie, ponieważ kto niegodnie przyjmuje, sąd sobie spożywa i pije, nie rozpoznając Ciała Pańskiego (por. 1 Kor 11, 29), tj. nie odróżnia [od innych pokarmów]. 25 Wydawajmy również godne owoce pokuty (Łk 3, 8). 26 I kochajmy bliźnich jak siebie samych (por. Mt 22, 39). 27

A jeśli kto nie chce kochać ich tak jak siebie, niech im przynajmniej nie wyrządza zła, lecz niech im czyni dobrze. 28 Ci zaś, którzy otrzymali władzę sędziowską, niech sądzą z miłosierdziem, tak jak sami pragną otrzymać miłosierdzie od Pana. 29 Sąd bowiem bez miłosierdzia będzie nad tymi, którzy miłosierdzia nie okażą (por. Jk 2, 13). 30 Miejmy więc miłość i pokorę; i dawajmy jałmużnę, bo ona oczyszcza dusze z brudów grzechowych (por. Tb 4, 11; 12, 9). 31 Ludzie bowiem tracą wszystko, co zostawiają na tym świecie, zabierają jednak ze sobą wynagrodzenie za miłość i jałmużny, jakich udzielali; otrzymają za nie od Pana nagrodę i odpowiednią zapłatę.

32 Powinniśmy również pościć i powstrzymywać się od nałogów i grzechów (por. Syr 3, 32), i od nadużywania pokarmów i napoju, i być katolikami. 33 Powinniśmy również nawiedzać często kościoły oraz szanować i czcić duchownych, nie tyle dla nich samych, bo mogą być grzesznikami, ile dla ich urzędu i posługi wobec Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, które oni konsekrują na ołtarzu, sami przyjmują i innym udzielają. 34

I bądźmy wszyscy mocno przekonani, że nikt nie może inaczej się zbawić, jak tylko przez święte słowa i Krew Pana naszego Jezusa Chrystusa, które duchowni głoszą, przekazują i udzielają. 35 I tylko oni powinni to wypełniać, a nikt inny. 36 Zwłaszcza zaś zakonnicy, którzy wyrzekli się świata, mają obowiązek czynić to, co większe i lepsze, ale i tamtych nie zaniedbywać (por. Łk 11, 42).

37 Powinniśmy mieć w nienawiści ciała nasze z wadami i grzechami, bo Pan mówi w Ewangelii: wszelkie zło, występki i grzechy z serca pochodzą (por. Mt 15, 18-19; Mk 7, 23). 38 Powinniśmy miłować naszych nieprzyjaciół i dobrze czynić tym, którzy, nas mają w nienawiści (por. Mt 5, 44; Łk 6, 27). 39 Powinniśmy zachowywać przykazania i rady Pana naszego Jezusa Chrystusa. 40 Powinniśmy również wyrzec się siebie samych (por. Mt 16, 24) i poddać nasze ciała pod jarzmo służby i świętego posłuszeństwa, jak to każdy przyrzekł Panu. 41 I żaden człowiek nie może być zobowiązany na mocy posłuszeństwa słuchać kogokolwiek w tym, co jest wykroczeniem lub grzechem.

42 Ten zaś, który ma czuwać nad posłuszeństwem i który uchodzi za większego, niech będzie jako mniejszy (Łk 22, 26) i sługa innych braci. 43 A w stosunku do poszczególnych braci swoich niech okazuje miłosierdzie i niech je zachowa, tak, jakby sobie życzył w podobnym wypadku. 44 I niech się nie gniewa na brata z powodu jego występkę, lecz nich go łagodnie upomina i znosi z wszelką cierpliwością i pokorą.

45 Nie powinniśmy być mądrymi i roztroptymi według ciała (por. 1 Kor 1, 26), lecz raczej bądźmy prostymi, pokornymi i czystymi. 46 I miejmy w pogardzie i poniżeniu nasze ciała, bo wszyscy z własnej winy jesteśmy nędzni i zepsuci, cuchnący i robaki, jak mówi

Pan przez proroka: Ja jestem robak, a nie człowiek, pośmiewisko ludzkie i wzgarda pospólstwa (Ps 21, 7).<sup>47</sup> Nie pragniemy nigdy górować nad innymi, lecz bądźmy raczej sługami i poddanymi wszelkiemu ludzkiemu stworzeniu ze względu na Boga (1 P 2, 13).<sup>48</sup> A na tych wszystkich i te wszystkie, które będą to czynić i wytrwają aż do końca, spocznie Duch Pański (por. Iz 11, 2) i uczyni w nich mieszkanie i miejsce pobytu (por. J 14, 23).<sup>49</sup> I będą synami Ojca niebieskiego (por. Mt 5, 45), którego dzieła czynią.<sup>50</sup> I są oblubieńcami, braćmi i matkami Pana naszego Jezusa Chrystusa (por. Mt 12, 50).<sup>51</sup> Jesteśmy oblubieńcami, gdy dusza wierna łączy się w Duchu Świętym z Jezusem Chrystusem.<sup>52</sup> Jesteśmy prawdziwie braćmi gdy spełniamy wolę Jego Ojca, który jest w niebie (por. Mt 12, 50).<sup>53</sup> Jesteśmy matkami, gdy nosimy Go w sercu i w ciele naszym (por. 1 Kor 6, 20) przez miłość i czyste i szczere sumienie, rodzimy go przez święte uczynki, które powinny przyświecać innym jako wzór (por. Mt 5, 16).<sup>54</sup> O, jakże chwalebna i święta, i wielka to rzecz: mieć w niebie Ojca! <sup>55</sup> O, jak świętą jest rzeczą mieć pocieszyciela, tak pięknego i podziwu godnego oblubieńca! <sup>56</sup> O, jak świętą i cenną jest rzeczą mieć tak miłego, pokornego, darzącego pokojem, słodkiego i godnego miłości, i ponad wszystko upragnionego brata i syna, który życie swoje oddał za owce swoje (por. J 10, 15) i modlił się za nami do Ojca mówiąc: Ojcze święty, zachowaj w imię Twoje tych, których Mi dałeś (J 17, 11).<sup>57</sup> Ojcze wszyscy, których Mi dałeś na świecie, Twoimi byli, i dałeś Mi ich (por. J 17, 6).<sup>58</sup> I słowa, które Mi dałeś, dałem im: a oni przyjęli i prawdziwie poznali, że od Ciebie wyszedłem i uwierzyli, że Ty Mnie posłałeś



(J 17, 8). Proszę za nimi, a nie za światem (por. J 17, 17).  
59 I za nich samego siebie poświęcam w ofierze, aby  
zostali uświęceni w (J 17, 19) jedno, jak i my (J 17, 11)  
jesteśmy. 60 I chcę Ojczy, aby i oni byli ze Mną tam,  
gdzie Ja jestem, żeby oglądali chwałę moją (J 17, 24)  
w królestwie Twoim (Mt 20, 21).

61 Temu zaś, który tyle wycierpiał za nas, wyświadczył  
nam tyle dobra i wyświadczy w przyszłości, niech  
wszelkie stworzenie, które jest w niebie, na ziemi,  
w morzu i przepaściach, oddaje jako Bogu sławę,  
chwałę, cześć i błogosławieństwo (por. Ap 5, 13),  
62 ponieważ On jest naszą mocą i siłą, On sam jest  
dobry, sam najwyższy, sam wszechmocny, godny  
podziwu, sam przesławny i święty, godny chwały  
i błogosławiony przez nieskończone wieki wieków.  
Amen. 63 Ci wszyscy zaś, którzy nie trwają w pokucie  
i nie przyjmują ciała i Krwi Pana naszego Jezusa  
Chrystusa, 64 dopuszczają się występków i grzechów,  
i ulegają złej pożądliwości i złym pragnieniom, i nie  
zachowują tego co przyrzekli, 65 i służą cielesnie światu  
cielesnymi pragnieniami i zabiegami świata, i troskami  
tego życia, 66 oszukani przez szatana, którego są  
synami i jego uczynki pełnią (por J 8, 41), są ślepi,  
ponieważ nie widzą prawdziwego Światła, Pana  
naszego Jezusa Chrystusa. 67 Ci nie mają mądrości  
duchowej, ponieważ nie mają Syna Bożego, który jest  
prawdziwą Mądrością Ojca; O nich jest powiedziane:  
Mądrość ich została pochłonięta (por. Ps 106, 27).  
68 Widzą poznają, wiedzą i postępują źle, i świadomie  
gubią dusze. 69 Patrzcie, ślepcy, zwiedzeni przez  
waszych nieprzyjaciół, to jest: przez ciało, świat  
i szatana, bo ciału słodko jest grzeszyć, a gorzko służyć  
Bogu, ponieważ wszelkie zło, występki i grzechy z serca  
ludzkiego wychodzą i pochodzą (por. Mk 7, 21. 23),

jak mówi Pan w Ewangelii. 70 I niczego dobrego nie macie w tym świecie, ani w przyszłym. 71 Uważacie, że długo będziecie posiadać marności tego świata, lecz łudzicie się, bo przyjdzie dzień i godzina, o których nie myślicie, nie wiecie, i których nie znacie.

72 Ciało choruje, śmierć się zbliża, przychodzą krewni i przyjaciele mówiąc: „Rozrządź tym, co twoje”.

73 A żona i dzieci jego, i krewni, i przyjaciele udają, że płaczą. 74 I patrząc na nich, i widząc, jak płaczą, ulega złemu wzruszeniu, zastanawia się i mówi: Oto duszę i ciało moje, i wszystko, co mam, składam w wasze ręce.

75 Przekłęty jest naprawdę ten człowiek, który powierza i oddaje w takie ręce swoją duszę i ciało, i cały swój majątek. 76 Dlatego Pan mówi przez proroka: Przekłęty człowiek, który pokłada nadzieję w człowieku

(Jr 17, 5). 77 I sprowadzają zaraz kapłana; kapłan mówi do niego: „Czy chcesz pokutować za wszystkie swoje grzechy?”

78 Odpowiada: „Chcę”. „Czy chcesz zadośćuczynić za popełnione grzechy i według możliwości ze swego majątku naprawić krzywdy, jakie wyrządziłeś ludziom?” 79 Odpowiada: „Nie”. A kapłan pyta: „Dlaczego nie?”

80 „Bo oddałem wszystko w ręce krewnych i przyjaciół”.

81 I zaczyna tracić mowę, i tak umiera ten nieszczęśliwy. 82 Lecz niech wiedzą wszyscy, że gdziekolwiek i w jakikolwiek sposób umarłby człowiek w grzechu śmiertelnym bez zadośćuczynienia, i może zadośćuczynić, a nie zadośćuczynił, szatan porywa jego duszę z jego ciała z takim uciskiem i męką, o jakich nikt wiedzieć nie może, o ile tego nie doznał.

83 I wszystkie bogactwa i władza, i wiedza, o których sądził, że je posiada, zostaną mu odjęte (por. Mk 4, 25; Łk 8, 18). 84

I pozostawia krewnym i przyjaciołom, a ci zabiorą i podzielą jego majątność, a następnie powiedzą: „Niech

będzie przeklęta jego dusza, bo mógł więcej nam dać i zgromadzić, niż zgromadził”. 85 Ciało jedzą robaki; i tak gubi ciało i duszę w tym krótkim życiu i pójdzie do piekła, gdzie będzie cierpiął męki bez końca.

86 W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

87 Ja, brat Franciszek, sługa wasz najmniejszy, proszę was i zaklinam w miłości, którą jest Bóg (por. 1 J 4, 16) i z chęcią ucałowania waszych stóp, abyście te oraz inne słowa Pana naszego Jezusa Chrystusa przyjęli z pokorą i miłością i spełniali je, i zachowywali.

88 A tych wszystkich i te wszystkie, którzy je życzliwie przyjmą, zrozumieją i odpis ich pošlą innym, i jeśli wytrwają w tym aż do końca (por. Mt 10, 22; 24, 13), niech błogosławi Ojciec i Syn, i Duch Święty. Amen.

„O najmilsi bracia i na wieki błogosławieni synowie, słuchajcie mnie, słuchajcie głosu swego Ojca:

Przyrzekliśmy wielkie rzeczy

Większe nam są przyrzeczone.

Zachowajmy te, wzdychajmy do tamtych.

Rozkosz krótka, kara wieczna.

Małe cierpienie Chwała nieskończona.

Wielu wezwanych Mało wybranych.

Wszyscy otrzymają zapłatę.

Bracia, póki mamy czas, czyńmy dobrze”.

*(Słowa zachęty Świętego Ojca naszego Franciszka skierowane do braci)*

„Ktokolwiek to zachowa, niech w niebie będzie napełniony  
błogosławieństwem Ojca najwyższego,  
a na ziemi błogosławieństwem umiłowanego Syna Jego  
z Najświętszym Duchem Pocieszycielem i ze wszystkimi mocami  
niebios, i ze wszystkimi świętymi.

I ja, brat Franciszek, najmniejszy wasz sługa, jak tylko mogę,  
wewnętrznie i zewnętrznie potwierdzam wam  
to najświętsze błogosławieństwo”.

*(Błogosławieństwo Św. Franciszka – Testament 40-41)*

## XXXI. Najważniejsze karty historii wspólnoty

<b>27 kwietnia 1997</b>	Nieszpory Dziękczynne w Kaplicy Domu Rekolekcyjnego Ruchu Światło-Życie „Idylla” Wiśla Nowa Osada	Wezwanie do codziennego, wspólnotowego celebrowania Liturgii Godzin
<b>13 września 1997</b>	Eucharystia i jedno ze spotkań Diakonii Ruchu Światło-Życie w Parafii Św. Jadwigi w Rybniku	Pozwolenie moderatora Ks. Grzegorza Olszowskiego na celebrację Liturgii Godzin w stroju liturgicznym
<b>11 sierpnia 2000</b>	W trakcie Nieszporów i modlitwy wstawienniczej we Wspólnocie Błogosławieństw	Wezwanie do wspólnoty życia wg Charyzmatu Pustyni
<b>15 sierpnia 2000</b>	Uroczystość Wniebowzięcia NMP w trakcie Nieszporów	Formalne narodziny wspólnoty (przyjęcie stroju wspólnoty) z rąk kapłana
<b>22 sierpnia 2000</b>	Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Królowej po Eucharystii przed Ikoną MB Częstochowskiej	Akt oddania dzieła Wspólnoty pod opiekę i panowanie Niepokalanej Matki Kościoła
<b>1 września 2001</b>	Dzień modlitw o uświęcenie Kapłanów w Sanktuarium Matki Bożej Boguckiej	Spotkanie i wręczenie Arcybiskupowi Damianowi Zimoniowi „Drogi Życia Wspólnoty”

<b>12 września 2001</b> (Katowice 9 <sup>00</sup> )	Uroczystość NMP Piekarskiej Spotkanie w siedzibie Arcybiskupa	Błogosławieństwo ustne Arcybiskupa, Metropolity Katowickiego Damiana Zimonia
<b>13-16 lutego 2003</b>	Klasztor Karmelitów Bosych w Czernej k. Krakowa	Pustelnia w klasztorze Karmelitów Bosych
<b>22-28 września 2003</b>	Klasztor NMP Królowej Aniołów Wspólnoty Błogosławieństw w Liptovským Mikulášu	Pierwsze Rekolekcje Pustyni
<b>16 października 2013</b> (Katowice 11 <sup>30</sup> )	Dzień Papieski Św. Jana Pawła II	Dekret Metropolity Katowickiego, powołujący Ks. dr Grzegorza Stephana na asystenta kościelnego wspólnoty
<b>16 października 2013</b> (Katowice 11 <sup>30</sup> )	Dzień Papieski Św. Jana Pawła II	Błogosławieństwo Arcybiskupa, Wiktora Skworca
<b>1 października 2017</b>	Święto Patronalne Św. Teresy z Lisieux	Profesja stałości pierwszych siostr i braci s.s. Teresy i Franciszki b.b. Augustyna i Efrema
<b>14 maja 2018</b>	Kuria diecezjalna w Gliwicach	Błogosławieństwo Bpa Andrzeja Iwaneckiego
<b>6 października 2018</b>	Święto Patronalne Św. Brunona Pustelnika	Profesja stałości s. Filomeny

## XXXII. Strój wspólnotowy



Strojem liturgicznym (chóralnym)  
wszystkich członków wspólnoty, niezależnie od stanu  
jest biała peleryna oraz alba  
z krzyżem wspólnoty (profesi stali)  
dla osób posługujących w prezbiterium.

## Strój wspólnotowy osób konsekrowanych

W obecnym czasie we wspólnocie nie ma osób konsekrowanych



Strój brata uroczysty

Strój brata powszedni

Strój siostry różni się jedynie tym, że w miejscu kaptura wszyta jest stójka,  
a nakryciem głowy sióstr jest biała chustka / prosty, krótki welon

## W obecnym czasie we wspólnocie nie ma osób konsekrowanych



Chóralny - Liturgiczny



Wyjściowy - na chłodne dni



## XXXIII. Teologia Ikony

### **Ikona Dziewicy Kontemplacji Najświętszej Maryi Panny Oblubienicy na Pustyni, Królowej Pustynników rozwiązującej węzły.**



Pierwszy wizerunek tej Ikony (Ikony Dziewicy Kontemplacji, Królowej i Ozdoby Karmelu) jest oryginalnym i unikalnym dziełem karmelitanek bosych z klasztoru rytu bizantyjskiego Harissa w Libanie. Obecnie znajduje się ona w klasztorze karmelitów bosych w Desierto de las Palmas w Hiszpanii. Jak wszystkie ikony jest owocem modlitwy i kontemplacji. Została wykonana zgodnie z wymogami klasycznej ikonografii, lecz nie jest pierwszą próbą wyobrażenia Dziewicy Karmelu według kanonów ikonograficznych chrześcijańskiego Wschodu. Stare kroniki pielgrzymów do Ziemi Świętej przekazują nam wiadomości

o istnieniu w pierwszych dziesięcioleciach XIII wieku na wzgórzach Karmelu, pięknej kaplicy dedykowanej Dziewicy. Kaplica znajdowała się w centrum klasztoru zbudowanego przy źródle Eliasza, przez karmelitańskich eremitów. Nazywali oni siebie Braćmi Błogosławionej Dziewicy Maryi z Góry Karmel. Z wielkim prawdopodobieństwem w owej kaplicy, której ruiny zachowały się do naszych czasów, na miejscu centralnym znajdowało się wyobrażenie naszej Pani. Chodziło prawdopodobnie o ikonę Matki Bożej

w stylu wschodnim. Innymi świadkami ikonograficznego przedstawiania Dziewicy i Matki Boga w zakonie karmelitańskim są: Ikona typu Kyriotissa z końca XIII lub początku XIV wieku przechowywana w muzeum Makariosa I w Nikozji. W ikonie tej, Dziewicę odzianą w biały płaszcz, z Jezusem siedzącym na jej kolanach niby na tronie, otaczają modlący się karmelici. Bardzo stare ikony czczone przez karmelitów na Zachodzie, jak ikona Bruna de Napoles lub ikona Dziewiczej Matki Boga we florenckim karmelu.

Ikona Dziewicy Kontemplacji wzoruje się na dwóch nurtach ikonograficznych. Pierwszy jest nurtem ikon klasycznych. Reprezentuje go między innymi ikona Wielkiej Orantki Jarosławskiej z medalionem Dzieciątka Jezus na piersi. Przykładem drugiego nurtu są ikony (spotkać je można na górze Athos), na których Dziewica odziana jest w habit zakonny zamiast stroju klasycznego czyli cesarskiego Basilissa, z tuniką i płaszczem. Ikony tego typu wyrażały pragnienie przedstawienia Dziewicy w łączności z życiem mnichów. Poza tym w naszej ikonie obecna jest swego rodzaju adaptacja inspiracji właściwej ikonie Dziewicy Orantki Pokrowa oraz elementy starej biblijnej tradycji karmelitańskiej, która w obłoku widzianym przez proroka Eliasza z Góry Karmel (I Krl 19,45-46) dostrzegала tajemnicę Niepokalanej Dziewicy.

## **Język i przesłanie kolorów**

Cała ikona jest wpisana w szerokie i lśniące złotem tło które ma symbolizować niestworzone światło tajemnicy Boga. Źródłem tego światła jest z wysoka Wschodzące Słońce – Dziecię Jezus, Bóg z nami.

Dziewica Maryja natomiast, jako odbłask tego niestworzonego światła wpisuje się w Jego tajemnicę. Kolor biały jako znak nieśmiertelności, wyróżnia się w sposób osobliwy w ikonie. Podobnie bowiem jak w ikonach przedstawiających wniebowzięcie Dziewicy, tak w naszej ikonie odziana jest w biel. Przywodzi to na pamięć białą szatę Chrystusa podczas przemienienia na górze oraz biały płaszcz karmelitański. Osobliwością Ikony Królowej Pustynników jest biała wstęga życia ludzkiego, danego i zadanego, które swój początek ma w Miłości Stwórcy i ku Jego nieśmiertelności wieczności zmierza; życia, które poprzez ludzką skłonność do grzechu, związane jest różnorakimi węzłami (pętami). To, co zostało dotknięte przez Chrystusa zaczyna wydawać zbawcze owoce Ducha, co symbolizuje 12 zielonych liści. Srebrzone i złoczone fałdy płaszcza Dziewicy, zrealizowane pociągnięciem pędzla zwanym „assist”, chcą zaznaczyć obecność odwiecznej tajemnicy, którą zgodnie z objaśnieniem św. Jana od Krzyża do dwunastej strofy Pieśni Duchowej, możemy kontemplować już tu na ziemi za pośrednictwem wiary – wyraża to kolor srebrny a następnie w niebie już bez zasłony wiary w jasnym widzeniu – wyraża to kolor złoty.

### **Matka Boga** - Theotokos (gr. Θεοτόκος)

Dziewica Maryja pojawia się w ikonie jako postać majestatyczna, pełna wdzięku i piękna. W Niej to, zgodnie z wyrażeniem patriarchy Atenagorasa spotyka się piękno ludzkie i Boskie. Jej imię – Matka Boga – wypisane po obu stronach aureoli inicjałami zaczerpniętymi z cyrylicy, skupia w sobie i wyraża misję i godność Maryi. Piękne oblicze Maryi właściwe

wszystkim ikonom wschodnim, nie zamierza nam ofiarować naturalnego wyobrażenia lecz oblicze przemienione. I tak widzimy czoło szerokie, oczy czyste i rozświetlone, nos smukły, usta małe. Szyja jako znak siły wznosi się niby wieża z kości słoniowej. Natomiast cała głowa okryta szykownie płaszczem ma symbolizować tron mądrości. Gwiazda w kształcie krzyża, którą widzimy na Jej głowie wraz z dwiema innymi rozmieszczonymi na wysokości Jej klatki piersiowej są starodawnymi znakami, interpretowanymi jako symbole płodnego dziewictwa Maryi. Wysmukła postać Maryi jako wybranej przez Boga Niewiasty wspiera się na obłoku, który Ją zapowiadał już w Starym Testamencie jako tę, która ma dać deszcz łask w Chrystusie. Karmazynowo-złote buty wskazują na królewską godność Maryi. Jako królowa, na podobieństwo królowej Estery wstawiającej się za swym narodem przed królem Aswerusem, oręduje za swymi synami (Dziećmi Kościoła) przed Synem Pierworodnym. Karmelici wzywają Ją jako Matkę, Królowę i Ozdobę Karmelu. Lecz również nazywają Ją Siostrą, gdyż zgodnie ze starodawną interpretacją Reguły Karmelitańskiej, bracia Błogosławionej Dziewicy Maryi żyją Jej życiem. My także, zaproszeni do świadomego wyjścia na pustynię codzienności i wezwani do przeżywania wspólnoty z Trójjedynym Bogiem, w naśladowaniu Oblubienicy na Pustyni Jej pełnej dyspozycyjności, doświadczamy relacji z Maryją nie tylko synowskiej, ale i braterskiej. („Chcę cię przynęcić, na pustynię cię wyprowadzić i mówić do twego serca... i poślubię cię sobie na wieki, poślubię przez sprawiedliwość i prawo, przez miłość i miłosierdzie, mówi Pan”. por. Oz 2,16.21) Uczestniczymy w tym samym, co Maryja misterium

poświęcenia się Bogu, rozważaniu słowa Bożego, żarliwego wstawiennictwa, wytrwałej pracy i współpracy dla zbawienia świata. Ikonograficznie zostało to wyrażone przez szatę Dziewicy, która na naszej ikonie jest szatą pustynników (w kolorze pisakowym), z szkaplerzem karmelitańskim w kolorze brązowym. Tunika pustynników wskazuje na surowość codziennego „pustynnego” życia, a biały płaszcz to znak czystości i uczestnictwa w chwale Chrystusa Zmartwychwstałego za pośrednictwem i na sposób kontemplacji.

### **Jezus Chrystus w centrum ikony – Chrystocentryzm**

Jezus, Chrystus Pan, Niestworzone Światło Ojca, Światło Radosne, jest Światłem ze Światłości jak wyznajemy w Credo. Nasza ikona wyraża to przez umieszczenie Jezusa w centrum ikony w złotym kręgu na tle białego płaszcza Dziewicy, którego miękkie fałdy ofiarują się Mu jako okrycie dla prawdziwego Boga i prawdziwego człowieka. W aureoli otaczającej Jego głowę i oblicze uwidatnia się krzyż, a trzy litery greckiego alfabetu wypisane na aureoli są skrótem wyrażenia: JESTEM KTÓRY JESTEM (Wj 3,14).

Wyrażenie to jest imieniem Boga w Starym Testamencie i imieniem Chrystusa w Nowym Testamencie. Podobnie, litery staro-cerkiewno słowiańskiego języka znajdujące się poza aureolą są skrótem imienia Jezusa: IC XC. Oblicze Chrystusa jest piękne i pełne czułości. Wskazuje tym na Jego miłość i łaskawość, które wyraziły się w tajemnicy Wcielenia. Boskość i człowieczeństwo Jezusa Chrystusa mają nam przypominać białoczerwone szaty, w które jest odziany. Jego ramiona wychodzą ze złotego kręgu chwały; prawica wzniesiona

jest w geście błogosławieństwa; w lewej zaś trzyma białą wstęgę życia ludzkiego, która przechodząc przez Jego zbawczą dłoń zostaje uwolniona od więzów grzechu i wielorakich zniewoleń. Tylko Jezus może rozwiązać wszelkie pogmatwane ludzkie sprawy, nawet te, które z pozoru wydają się być nie do rozwiązania. W Chrystusie dokonuje się uwolnienie od wszelkiego grzechu, a Maryja towarzysząc swym wstawiennictwem dzieciom Kościoła, poprzez nieustanne orędownictwo współuczestniczy w rozwiązywaniu owych więzów niewoli. Siedem węzłów symbolizuje grzechy główne. Owe siedem grzechów głównych (septem peccata capitalia) Pycha, Chciwość, Nieczystość, Łakomstwo, Zazdrość, Gniew, Lenistwo lub znużenie duchowe, są niejako początkiem wszelkiej nędzy człowieka. W ikonie widzimy sześć węzłów, ponieważ w chwili, gdy Jezus dotyka ludzkich grzechów, w nieskończonym swym Miłosierdziu odpuszcza ludzkie przewiny, a Jego uzdrawiająca moc prostuje ludzkie ścieżki. Uwolniona wstęga życia zmierzając swobodnie ku wieczności wydaje życiodajne owoce Ducha Świętego. Tradycja Kościoła, odwołując się do Listu św. Pawła do Galatów wymienia dwanaście owoców Ducha Świętego: "miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wspaniałomyślność, łaskawość, wierność, skromność, wstrzeźliwość, czystość" (Ga5, 22-23 Wulg.). Są to doskonałości, które kształtuje w nas Duch Święty jako pierwociny wiecznej chwały (por. KKK 1832). Są one dowodem na przyjęcie miłości Ojca Niebieskiego, bliskie relacje z Chrystusem poprzez przyjęcie Jego Łaski i pełne poddanie się Jego zbawczemu działaniu w Duchu Świętym.

## Cechy charakterystyczne duchowej interpretacji

Majestatyczna postać Dziewicy Matki przywodzi na myśl przede wszystkim Jej Boskie macierzyństwo. Wpisana w tajemnicę Chrystusa jest Namiotem Słowa, jest mieszkaniem Boga między ludźmi. Jest Dziewicą kontemplacji ze swymi oczyma utkwionymi w tajemnicy, którą nosi w swym sercu. Ona żyje Chrystusem i dla Chrystusa. Żyjąc Nim i kontemplując Go przybliżyła nam jednocześnie Boga, którego uczyłowczyła, ofiarując Go nam jako Brata. Niby żywa kustodia ukazuje nam człowieczeństwo Chrystusa – tajemnicę tak ważną dla duchowości Karmelu. Unosząc swe ręce w geście uwielbienia wyśpiewuje Magnificat. Jej dłonie dźwierżają jednocześnie szkaplerz święty oraz wstęgę ludzkiego życia, a zarazem są otwarte, aby przyjmować dar Ducha Świętego wzywającego przez Kościół i dla Kościoła. Maryja Dziewica Modlitwy, Dziewica Kontemplacji, Oblubienica Ducha Świętego na Pustyni ludzkiej codzienności – taką ją kontemplujemy i wzywamy.

Symbole ikony przywołują na pamięć całą duchowość Karmelu wyrażoną w pismach św. Jana od Krzyża, jak i franciszkańską duchowość maryjną. Te duchowości, kontemplatywna i apostołska wzajemnie się przenikają. Maryja jako Matka i Mistrzyni towarzyszy nam w drodze ku Górze Doskonałości, którą jest sam Chrystus, jak mówi liturgiczna modlitwa w Święto Dziewicy Karmelu. Górę tę reprezentuje na ikonie strome wzniesienie zwieńczone krzyżem. Wznoszenie się na tę górę, cała asceza i mistyka dokonują się pod patronatem Pośredniczki Wszystkich Łask. Przez wstawiennictwo współpracownicy Ducha Świętego dokonują się wszelkie oczyszczenia nocy ciemnej.

Noc czynna zmysłów i ducha zgodnie z doktryną Jana od Krzyża oznaczona jest przez małą jaskinię, u podnóża góry, w której zapuścił swe korzenie terebint. Jego zielone liście w kształcie serc przyjmują powiew wiatru Ducha Świętego. Drugą noc bardziej ciemną, w której realizują się bierne oczyszczenia zmysłów i ducha, wyobraża na ikonie grotu, do której wejście znajduje się w sercu góry. Lśniąca złotem gwiazda mówi nam o tyglu miłości, w którym próbuje się duszę niczym złoto, doświadczeniami ciemnej nocy. Dokonują się te próby u stóp krzyża, aby dusza oczyszczona i przemieniona lśniła blaskiem paschalnej tajemnicy.

U stóp Jezusa i Maryi widnieje osoba Św. Eliasza siedzącego pod drzewem, karmionego przez kruka bochnem chleba, obrazującego człowieka, którego życie oddane jest na służbę Bogu. Uczeń Chrystusa doświadcza w codzienności wielu ogołoceń spowodowanych nie tylko czynnikami zewnętrznymi, ale i wewnętrznymi, wynikającymi z ludzkiej słabości, małej wiary, nieukształtowanej ufności, czy też niedoskonałej miłości. Nie wyklucza to jednak Bożego wezwania, powołania i misji; wręcz przeciwnie, osoba Eliasza ukazuje piękno i głęboki sens Bożego planu. Początkiem

i można rzec stałym elementem misji Eliasza stała się pustynia. Będzie do niej powracał po intensywnej pracy, w momentach niebezpiecznego napięcia, ale i w czasach, kiedy na jego życie czyhać będą wrogowie. Z jednej strony Bóg wyprowadza człowieka na pustynię duchową, aby w tej rzeczywistości, w Jego obecności poprzez milczenie i konfrontację z samym sobą doświadczyć prawdy o sobie (Silentium Solitudinis - milczenie samotności, sam na sam z Bogiem; tam, gdzie



jestem, w tym, co czynię) Przestrzeń ta zawiera się w eliaszowym zawołaniu: „Vivit Dominus Deus in cuius conspectu sto”, co znaczy: “Żywy jest Bóg mój i Pan, przed którym stoję” (1Krl 17,1 Wul.). Z drugiej strony, chwilami sami wybieramy rzeczywistość czasowego odosobnienia, czy też wręcz czujemy się do tego przez Boga przynaglani. To wyjście czasem bywa formą ucieczki, innym razem miejscem ugruntowania powołania oraz doświadczeniem umocnienia do dalszej drogi służby; pracy zawodowej, życia rodzinnego, czy konsekrowanego (Silentium in Deserto - milczenie na pustkowiu, w odosobnieniu, w oddaleniu, fizycznie poza...). Tę przestrzeń odczytujemy w słowach Św. Eliasza: “Zelo zelatus sum pro Domino Deo excercituum”, co znaczy: “Żarliwością rozpałiłem się o Chwałę Boga Zastępów” (1Krl 19,10 Wul.)

## **Typ Kościoła i chrześcijanina**

Dziewica Maryja ukazana jest w tej ikonie również jako figura Kościoła i chrześcijanina. Jest figurą Kościoła jako Matka, Dziewica i Oblubienica. Kościół naśladowując Dziewicę Maryję jest świątynią żywej obecności Chrystusa. Naśladowując natomiast Matkę, Kościół ofiaruje ludziom. Chrystusa w słowie, w Eucharystii i miłości służebnej.

Kontemplacja ikony przyczynia się i pomaga odkrywać tajemnicę, którą sami jesteśmy jako świątynie Ducha Świętego. Trójca Przenajświętsza założyła w każdym z nas swe mieszkanie i przebywa w nim, jeśli żyjemy w łasce i komunii z Bogiem. Tę obecność Boga w nas za pośrednictwem wiary opiewała bł. Elżbieta od Trójcy Przenajświętszej. O tej obecności możemy czytać w pismach św. Jana od Krzyża i św. Teresy od Jezusa.

Do tej obecności możemy przystąpić z dialogiem miłości i przyjaźni. Kontemplując za pośrednictwem naszej ikony tajemnicę Dziewicy, chrześcijanin odkrywa, że może wpatrywać się w Nią jak w lustro; lustro, które odzwierciedla na sposób wysrebrzonego źródła kryształowego obecność samego Boga i Jego chwały. Uczymy się też od Dziewicy Orantki modlitwy, w czasie której oczy serca utkwione są w tajemnicy Chrystusa, Wcielonego Słowa.

Kontemplacja ikony wraz z tekstami liturgicznymi Zachodu i Wschodu podnosi nas do chwały Boga. Przykładami takich tekstów mogą być: modlitwa kolekty mszalnej liturgii zachodniej i Akatyst – liturgiczny hymn ku czci Najświętszej Maryi Panny powstały w VI wieku na Wschodzie.

Modlitwa kolekty mszalnej z dnia 20 grudnia czyni to w słowach: „Ojcze niebieski, za zwiastowaniem anielskim Niepokalana Dziewica przyjęła Twoje odwieczne Słowo i przeniknięta światłem Ducha Świętego stała się świątynią Bożą, prosimy Cię spraw, abyśmy za Jej przykładem pokornie wypełniali Twoją wolę.”

Natomiast Akatyst przychodzi nam z pomocą słowami: „Raduj się, Namiocie Boga oraz Słowa, Raduj się, święta ponad święte świętych, Raduj się, Arko złożona przez Ducha Świętego, Raduj się, niewyczerpana życia skarbnico” (fragment).

Tekst źródłowy: o. Jesus Castellano Cervera OCD,  
La Virgen de la contemplación Regina y Hermosura del Carmelo, Rzym 1991.

Tłumaczenie: o. Karol Kraj OCD.

Oryginalna ikona: Pracownia karmelitanek bosych rytu bizantyjskiego Harissa,  
Liban - Matka Boska Kontemplacji.

Ikona Najświętszej Maryi Panny Oblubienicy na Pustyni, Królowej Pustynników  
rozwiązującej węzły: br. Augustyn od Miłosiernego Oblicza Jezusa CSD.

Adaptacja i rozwinięcie treści: br. Augustyn od Miłosiernego Oblicza Jezusa CSD.

## Modlitewna inwokacja do Dziewicy kontemplacji

którą siostry i bracia odmawiają każdego dnia:

Święta Maryjo, Dziewico kontemplacji  
Królowo Pustynników rozwiązująca węzły  
Siostrzo nasza we wchodzeniu na Górę Karmel,  
Matko nocy ciemnych  
i jasnych chwil naszego życia  
Zamku i Mieszkanie Trójcy  
Łagodnie tchnienie Ducha Świętego,  
Żywy Płomieniu Miłości.  
Ty, która jesteś Dziewicą modlitwy,  
która kontemplujesz tajemnice swojego Syna  
słuchając i rozważając Jego słowa,  
uprosz nam ducha modlitwy  
rozwiąż poprzez Twego umiłowanego Syna  
wszelkie więzy pętające naszą codzienność  
i uczyn nas świadkami obecności Boga w życiu.  
Ucz nas ścieżek, które prowadzą na Świętą Górę chwały.  
Amen.

## **XXXIV. Coroczny Tydzień Pustynników**

**29 września** – Świętego Michała Archanioła

**30 września** – Świętego Hieronima doktora Kościoła,  
patrona pustelników

**1 października** – Świętej Teresy z Lisieux

**2 października** – Świętych Aniołów Stróżów

**3 października** – Świętego Hezychiusza Wyznawcy,  
pustelnika

**4 października** – Świętego Franciszka z Asyżu

**5 października** – Świętej Faustyny Kowalskiej

**6 października** – Świętego Brunona Kartuza,  
Pustynnika

**7 października** – Najświętszej Maryi Panny  
Różańcowej

## XXXV. W Duchu Świętym

„Bez Ducha Świętego Bóg jest daleko, Chrystus pozostaje w przeszłości, Ewangelia pozostaje martwą literą, Kościół jest organizacją, władza – dominacją, misja – propagandą, liturgia – niczym więcej, jak tylko wspomnieniem, życie chrześcijańskie – moralnością niewolnika. Ale w Duchu Świętym: kosmos jest zmartwychwstały i wzdycha w bólach rodzenia Królestwa, Zmartwychwstały Chrystus jest tutaj, Ewangelia jest mocą życia, Kościół ukazuje życie Trójcy, władza jest posługą wyzwania, misja jest Pięćdziesiątnicą, liturgia – rzeczywistością, pamiątką i zapowiedzią, ludzkie działanie jest przebóstwione”

*Ignatios IV Hazim, prawosławny patriarcha Antiochii i całego Wschodu. Wypowiedź na ekumenicznym zjeździe w Uppsali, w Syrii w 1968r*

Duchu Święty, Duchu Prawdy,  
przyjdź do naszych serc.  
Obdarz narody Twoim światłem i Twoją jasnością,  
aby się zjednoczyły w wierze  
i znalazły upodobanie w Tobie.  
Duchu Stwórczo, stój nieustannie przy Twoim Kościele.  
Obdarz go Twoją mocą i siłą,  
aby oparł się wszystkim wrogim napaściom.  
Odnów swą łaską ducha sług swoich,  
których namaściłeś,  
aby wielbili Imię Ojca i Jego Syna Jednorodzonego.

*papież Leon XIII*

## XXXVI. Modlitwy Pustynników

### CODZIENNE MODLITWY PORANNE – DIALOG MARYJNY

*(poniższe modlitwy odmawiamy wspólnotowo po odśpiewaniu Invitatorium, a przed rozpoczęciem Jutrznii)*

**Niepokalana, Matko Kościoła**, oddaję się Tobie, a wraz z Tobą, oddaję się w Duchu Świętym Chrystusowi. Uczyni mnie Matko na wzór Chrystusa Sługi!

**Witaj Królowo**, Matko Miłosierdzia, życie, słodczy i nadziejo nasza witaj! Do Ciebie wołamy wygnańcy, synowie Ewy, do Ciebie wdychamy jęcząc i płacząc na tym łez padole. Przeto Orędowniczko nasza, one miłosierne oczy swoje na nas zwróć, a Jezusa, Błogosławiony owoc żywota Twojego po tym wygnaniu nam okaż. O łaskawa, o litościwa, o słodka Panno Maryjo.

**Święta Maryjo Dziewico**, wśród niewiast na świecie nie urodziła się podobna Tobie. Córko i Służebnico Najwyższego Króla, Ojca Niebieskiego, Matko Najświętszego Pana naszego Jezusa Chrystusa, Oblubienico Ducha Świętego. Módl się za nami wraz ze Świętym Michałem Archaniołem i wszystkimi Mocami Nieba, i wszystkimi Świętymi, do Twego Najświętszego, Umiłowanego Syna, Pana i Mistrza. Amen.

*(W ciszy następuje zawierzenie całego dnia, wszystkich spraw, posługi, pracy, zadań, radości i trudów)*

**Matko Boża, Niepokalana Maryjo**, Tobie poświęcam ciało i duszę moją, wszystkie modlitwy i prace, radości i cierpienia; wszystko czym jestem i co posiadam. Ochotnym sercem oddaję się Tobie w niewolę Miłości. Pozostawiam Ci zupełną swobodę posługiwania się mną, dla zbawienia ludzi i ku pomocy Kościołowi Świętemu, którego Jesteś Matką. Chcę odtąd wszystko czynić z Tobą, przez Ciebie i dla Ciebie. Wiem, że własnymi siłami niczego nie dokonam, Ty zaś wszystko możesz, co jest wolą Twojego Syna i zawsze zwyciężasz. Spraw,

więc Wspomożycielko wiernych, by moja rodzina, parafia, wspólnota w której żyję, cała ojczyzna, i cały świat, były rzeczywistym królestwem Twojego Syna i Twoim. Amen.

*(Następnie osoby trwające w Krucjacie Wyzwolenia Człowieka, odmawiają poniższą modlitwę. W trakcie modlitwy wspólnej ten tekst można pominąć)*

## **Modlitwa Krucjaty Wyzwolenia Człowieka**

Niepokalana, Matko Kościoła wpatrując się w Ciebie, jako w wzór człowieka w pełni odkupionego i wyzwolonego, i dlatego przez Miłość oddanego w Duchu Świętym Chrystusowi, uświadamiamy sobie wieloraką niewolę, w której są uwikłane nasze serca. Pragnąc w pełni wyzwolić siebie i podać rękę naszym braciom oczekującym objawienia się w nich synów Bożych, zbliżamy się do Ciebie i oddajemy się Tobie, aby wraz z Tobą, mocą tego samego Ducha, który bez przeszkód działał w Tobie, pełniej zrealizować swoją wolność w oddaniu się Chrystusowi, a przez Niego Ojcu. W Twoje ręce składamy przyrzeczenie abstynencji od alkoholu i postanowienie całkowitego uniezależnienia się od niego, abyśmy mogli swoją wolnością wyzwalać naszych braci, którzy nie mogą już wyzwolić się o własnych siłach. Pragniemy przez ten czyn Miłości podać rękę i służyć naszym bliźnim tak jak Chrystus, który z Miłości ku nam unżył samego siebie przyjąwszy postać sługi. Oddajemy Ci całe dzieło Krucjaty Wyzwolenia Człowieka pragnąc, aby było ono Twoim dziełem i narzędziem w Twoim ręku dla wyzwolenia narodu. Chcemy wraz z Tobą i oddanym Ci całkowicie Świętym Papieżem Janem Pawłem II stanąć pod Krzyżem Chrystusa, wyznając, iż tylko zjednoczenie z Nim w Miłości, której wyrazem jest ofiara, może wyzwolić życiodajną i macierzyńską moc dla ratowania tych, którzy stali się niewolnikami, dlatego, że utracili zdolność miłowania, czyli posiadania siebie w dawaniu siebie. Święty Stanisławie, Biskupie

i Męczenniku, Patronie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka, natchnij nas odwagą w dawaniu świadectwa i męstwem w obliczu trudności i prześladowań, abyśmy bez lęku pracowali nad odbudową ładu moralnego w naszej Ojczyźnie. Święty Maksymilianie Kolbe, naucz nas miłować braci kosztem ofiary z siebie. Amen

*(Następnie odmawiamy wspólnie)*

**Potężna Niebios Królowo** i Pani Aniołów, Ty, która otrzymałaś od Boga posłannictwo i władzę, by zetrzeć głowę szatana, prosimy Cię pokornie rozkaż hufcom anielskim, aby ścigały szatanów, stłumiły ich zuchwałość, a zwalczając ich wszędzie, strąciły do piekła. Amen.

Święci Aniołowie i Archaniołowie, brońcie nas i strzeżcie nas. Amen.

**Pod Twoją obronę** uciekamy się Święta, Boża Rodzicielko. Naszymi prośbami, racz nie gardzić w potrzebach naszych, ale od wszelakich złych przygód, racz nas zawsze wybawiać. Panno Chwalebna i Błogosławiona! O Pani nasza, Orędowniczko nasza, Pośredniczko nasza, Pocieszycielko nasza! Z Synem swoim nas pojednaj, Synowi swojemu nas polecaj, swojemu Synowi nas oddawaj.

### **Modlitwa do Anioła Stróża**

Aniele Boży, stróżu mój, Ty zawsze przy mnie stój. Rano, wieczór, we dnie i w nocy, bądź mi zawsze ku pomocy.

Broń mnie od wszystkiego złego i zaprowadź mnie do żywota wiecznego. Amen.

### **Modlitwa do Św. Michała Archanioła obrońcy Kościoła i orędownika wiernych**

O Wielki Książę niebieski, najwierniejszy Stróżu Kościoła; Święty Michale Archaniele. Oto ja *(podaj imię)*, chociaż bardzo niegodny Twego oblicza, jednak ufny w Twoją dobroć, powodowany potężnym wpływem Twoich modlitw i licznymi dobrodziejstwami, stoję przed Tobą w towarzystwie mego Anioła Stróża, i wszystkich Aniołów niebieskich, których biorę na świadków mego



nabożeństwa ku Tobie. Ciebie dziś obieram za swego szczególnego obrońcę i orędownika. Postanawiam sobie mocno czcić Cię zawsze i starać się usilnie o Twoją cześć. Bądź przy mnie przez całe me życie, abym nigdy nie obraził Pana Boga myślą, mową, uczynkiem, czy zaniedbaniem. Strzeż mnie przeciw wszystkim pokusom szatańskim, głównie przeciw tym, które atakują Wiarę i Czystość, a w godzinie śmierci, uproś pokój mej duszy, i zaprowadź mnie do Ojczyzny Wiecznej. Amen.

Święty Michale Archanielu, pogromco lucyfera i demonów piekielnych, broń mnie w walce, a przeciw złości i zasadzkom złego ducha bądź mi obroną!

*(Jeśli nie odprawiamy Liturgii Godzin, odmawiamy poniższy Hymn do Ducha Świętego)*

### **Hymn do Ducha Świętego**

Przybądź, Duchu Święty,  
Ześlij z niebios wzięty  
Światła Twego strumień.

Przyjdź, Ojczy ubogich,  
Przyjdź, Dawco łask mnogich,  
Przyjdź, światłości sumień.

O najmiłszy z gości,  
Słodka serc radości,  
Słodkie orzeźwienie!

W pracy Tyś ochłoda,  
W skwarze żywą wodą,  
W płaczu utulenie.

Światłości najświętsza,  
Serc wierzących wnętrza  
Podaj Twej potędze.

Bez Twojego tchnienia  
Cóż jest wśród stworzenia,  
Jeno cierń i nędze.

Obmyj, co nieświęte,  
Oschłym wlej zachętę,  
Ulecz serca ranę.  
Nagnij, co jest harde,  
Rozgrzej serca twarde,  
Prowadź zabłąkane.

Daj Twoim wierzącym,  
W Tobie ufającym  
Siedmiorakie dary.  
Daj zasługę męstwa,  
Daj wieniec zwycięstwa,  
Daj szczęście bez miary.  
Amen. Alleluja!

*(W tym miejscu spontanicznie odnawiamy osobiste, spontaniczne uznanie-ogłoszenie Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela następnie odmawiamy Modlitwę Pańską – Ojczy nasz... i Uwielbienie Trójcy Przenajświętszej) – Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen*

## **Modlitwy w południe po Anioł Pański i Rachunku Sumienia**

### **Tajemnica świętości według kardynała Michaela Merciera**

*Pragnę ci wyjawić tajemnicę świętości i szczęścia. Codziennie przez 5 minut zatrzymaj swoją wyobraźnię, zamknij oczy na wszystko, co podpada pod zmysły, zamknij uszy na wszystkie odgłosy świata tak, abyś mógł się ukryć w sanktuarium swej duszy, która jest świątynią Ducha Świętego i przemów do tego Ducha Świętego słowami:*

Duchu Święty, duszo mej duszy, uwielbiam Cię. Oświecaj mnie, prowadź mnie, umacniaj, pocieszaj i nauczaj, co mam czynić rozkazuj mi. Poddaję się chętnie wszystkiemu, czego ode mnie zażadasz, pragnę przyjąć wszystko, co na mnie dopuścisz. Daj mi tylko poznać Twoją świętą wolę. Amen.

*Jeżeli to spełnisz, wtedy życie twoje będzie szczęśliwe i radosne. Znajdziesz pociechę nawet wśród cierpienia. Otrzymasz łaskę na miarę twoich trudności i siłę do zniesienia ich i tak dojdiesz pełen zasług do bram niebieskich. Takie poddanie się Duchowi Świętemu jest tajemnicą świętości.*

Najwyższy, chwalebny Boże, rozjaśnij ciemności mego serca i daj mi, Panie, prawdziwą Wiarę, niezachwianą Nadzieję i doskonałą Miłość; zrozumienie i poznanie, abym wypełniał Twoje święte i prawdziwe posłannictwo. Amen. (Św. Franciszek z Asyżu)

## **Modlitwa franciszkańska o Pokój**

O Panie, uczyn z nas narzędzia Twego pokoju;  
abyśmy siali miłość, tam gdzie panuje nienawiść;  
wybaczenie, tam, gdzie panuje krzywda,  
jedność, tam gdzie panuje zwątpienie;  
nadzieję, tam gdzie panuje rozpacz;  
światło, tam gdzie panuje mrok;  
radość, tam gdzie panuje smutek.  
Spraw, abyśmy mogli  
nie tyle szukać pociechy,  
co pociechę dawać;  
nie tyle szukać zrozumienia, co rozumieć;  
nie tyle szukać miłości, co kochać;

albowiem dając - otrzymujemy;  
wybacząc - zyskujemy przebaczenie;  
a umierając, rodzimy się do wiecznego życia.  
Przez Jezusa Chrystusa. Pana naszego.  
Amen.

*(Akt oddania Wspólnoty pod opiekę i panowanie NMK  
odmawiamy w każdą sobotę po zakończeniu nieszpórów)*

### **Akt oddania Wspólnoty pod opiekę i panowanie Niepokalanej Matki Kościoła**

Niepokalana Matko Kościoła,  
Królowo Pokoju i Matko Jedności;  
Oblubienico Ducha Świętego i Pani Świętego Miasta  
Jeruzalem. Matko Boga i nasza.  
Oto pełni ufności stajemy przed Tobą, o Gwiazdo  
Zaranna, z radością wypowiadając słowa zawierzenia,  
będące znakiem pełnej dyspozycyjności wobec Woli  
Ojca.  
Przyjmujemy Matko Miłosierdzia, Twą macierzyńską  
opiekę i uroczyście ogłaszamy Twoje w nas panowanie.

Poddajemy się całkowicie Twemu prowadzeniu w drodze do Twego umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa, zapatrzeni w wzór Twojej służebnej i cichej postawy całkowitego poddania się Bożym zamysłom.

Ufamy, że wkraczając na drogę oblubieńczego dialogu Miłości, wobec Tego, który jest pełnią bezgranicznej Miłości Agape, naśladowując i realizując tę miłość wobec braci, dojdziemy do wiecznej szczęśliwości Świętego Miasta Jeruzalem, którego Ty jesteś Matką i Królową.

Zawieramy Ci, o Matko Słowa, naszą braterską wspólnotę, jej służbę Kościołowi, wszystkie, modlitwy i umartwienia, wszelkie prace, apostołstwo i czyny miłosierdzia.

Oddajemy Ci wszystkich Pasterzy Kościoła i pasterzy naszej wspólnoty;

wyproś dla nich u Twego Syna, Chrystusa Sługi, postawę całkowitego daru z siebie, i połącz ich więzią doskonałości z Twym Niepokalanym Sercem.

Oddajemy Ci, nasze umiłowane siostry i braci, domy i wszystkie potrzeby materialne.

Bądź Matką i Przewodniczką naszej wspólnoty na pustyniach świata.

Bądź naszą Królową!

Amen.

*22 sierpnia A.D. 2000  
we Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Królowej,  
po Mszy Świętej, w kościele Podwyższenia Krzyża Świętego  
i Matki Bożej Częstochowskiej w Pszczynie*

*(Modlitewną inwokację do  
Dziewicy kontemplacji  
odmawiamy codziennie na  
koniec dnia,  
po zakończeniu Kompletu)*

### **Modlitewna inwokacja do Dziewicy kontemplacji**

Święta Maryjo, Dziewico  
kontemplacji  
Królowo Pustynników  
rozwiązująca węzły  
Siostrzo nasza we wchodzeniu  
na Górę Karmel,  
Matko nocy ciemnych  
i jasnych chwil naszego życia  
Zamku i Mieszkanie Trójcy  
łagodne tchnienie Ducha Świętego,  
Żywy Płomieniu Miłości.  
Ty, która jesteś Dziewicą modlitwy,  
która kontemplujesz tajemnice swojego Syna  
słuchając i rozważając Jego słowa,  
uproś nam ducha modlitwy  
rozwiąż poprzez Twego umiłowanego Syna  
wszelkie więzy pętające naszą codzienność  
i uczynń nas świadkami obecności Boga w życiu.  
Ucz nas ścieżek, które prowadzą na Świętą Górę chwały.  
Amen.



## **MODLITWY ZA KAPŁANÓW**

*(Obie modlitwy odmawia się codziennie na zakończenie Koronki do Miłosierdzia Bożego, Nieszporów lub ostatniej godziny liturgicznej)*

O Jezu mój, proszę Cię za Kościół cały, udziel mu miłości i światła Ducha swego, daj moc słowom kapłańskim, aby serca zatwardziałe kruszyły się i wróciły do Ciebie, Panie. Panie, daj nam świętych kapłanów, Ty sam ich utrzymuj w świętości. O Boski i Najwyższy Kapłanie, niech moc miłosierdzia Twego towarzyszy im wszędzie i chroni ich od zasadzek, i sideł, które diabeł ustawicznie zastawia na dusze kapłana. Niechaj moc miłosierdzia Twego, o Panie, kruszy i wniwecz obraca wszystko to, co by mogło przyćmić świętość kapłana – bo Ty wszystko możesz.

*(Dzienniczek Św. Faustyny Kowalskiej 1052)*

Jezu, Najwyższy i Wieczny Kapłanie, chroń swoich kapłanów w Twoim Najświętszym Sercu, gdzie nikt nie będzie mógł im zaszkodzić. Zachowaj nieskalanymi ich namaszczone ręce, które codziennie unoszą Twe Najświętsze Ciało. Zachowaj czystymi ich wargi, które codziennie czerwienią się Twoją najdroższą Krwią. Zachowaj czystymi od ziemskich przywiązań ich serca, które naznaczyłeś otrzymanym znakiem Twojego Kapłaństwa. Niech wzrastają w miłości i ufności do Ciebie – i chroń ich przed wpływem tego świata.

Wraz z mocą przemiany chleba i wina daj im moc przemiany ludzkich serc. Błogosław ich pracy bogatymi owocami i już teraz obdarz ich koroną życia wiecznego.

Amen. Poślij, o Panie, robotników na swoje żniwo!

Maryjo, Królowo Kapłanów, módl się za nami. Amen.

*(Św. Teresa od Dzieciątka Jezus)*

## **Wezwania Do Trójcy Przenajświętszej**

*(Odmawiane w trakcie Liturgii Godzin, w każdy czwartek po modlitwie Św. Faustyny i Św. Teresy za kapłanów)*

P. Boże, Ojczy Wszzechmogący, / Stwórczo Wszechświata,  
† wzbudź z ludu Twego Świętych i godnych Pasterzy Kościoła

W. Namaść ich Twoją Miłością.

P. Jezu, Najwyższy Kapłanie, / Ofiaro Miłości złożona za nas na Krzyżu, † nawróć do siebie błądzących kapłanów, i przywróć ich Twemu Mistycznemu Ciału

W. Racz ich zachować od śmierci wiecznej.

P. Duchu Święty, Mocy jednocząca miłości, / Ty zrodziłeś Jeden, Święty i Apostolski Kościół / i zesłałeś nań Dar jednej Nauki, † umocnij w Jedności Wiary, Nauki i posługiwania wszystkich Pasterzy Kościoła,

W. Zjednocz w nich cały Lud Boży.

## **Modlitwa (Oracja)**

P. Wszzechmogący, Miłosierny Boże, daj Twemu Kościołowi wolność głoszenia świętej Ewangelii aż po krańce świata. Napełnij Twój Kościół pełnią Radości i Pokoju / i uczynij nas godną Ciebie Oblubienicą, † abyśmy uczestnicząc w darze powszechnego kapłaństwa, stawali się widzialnym znakiem Twojego Królestwa. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, \* Bóg, przez wszystkie wieki wieków.  
W. Amen

*(br. Augustyn od Miłosiernego Oblicza Jezusa)*

*lub*

P. Ojczy Niebieski, prosimy Cię za wszystkimi kapłanami świata. Pobłogosław im i uczynij owocną ich posługę. Daj Twoim pasterzom przez wstawiennictwo świętego Proboszcza z Ars serce podobne do serca Twojego Syna. Wzbudź przez Twojego Ducha Świętego liczne powołania kapłańskie. Przez Chrystusa, Pana naszego.  
W. Amen *(Modlitwa odmawiana w Bazylice w Ars)*

*lub*

P. Panie Jezu Chryste, daj swoim sługom serca czyste, zdolne kochać tylko Ciebie. Daj im serca otwarte na Twoje zamysły i zamknięte na ciasne ambicje, i międzyludzkie współzawodnictwo. Daj im serca gotowe stawić czoła wszelkim trudnościom, pokusom, słabościom, znużeniu i zmęczeniu. Obdarz ich męstwem w walce ze złem. Naucz ich pasterskiej troski o zaginione owce i uczyniń światłymi przewodnikami na drogach zwątpień i załamaniań. Zanurz ich w swojej świętości, aby ich życie było znakiem, w którym ludzie rozpoznają Ciebie. Który żyjesz i królujesz przez wszystkie wieki, wieków.

W. Amen.

*(św. Paweł VI)*

### **Modlitwa do Ducha Świętego za kapłanów**

Duchu Święty, Duchu Mądrości prowadź kapłanów;  
Duchu Święty, Duchu światłości oświecaj kapłanów;  
Duchu Święty, Duchu Czystości uświęcaj kapłanów;  
Duchu Święty, Duchu Mocy wspieraj kapłanów;  
Duchu Święty, Duchu Boży spraw, by kapłani  
ożywieni i umocnieni Twoją łaską nieśli słowo prawdy  
i błogosławieństwo pokoju na cały świat.  
Niech ogień świętej miłości rozpala ich serca; by  
w płomieniach tej miłości oczyszczali i uświęcali dusze.  
Duchu Święty, powierzamy Ci serca kapłańskie;  
ukszałtuj je na wzór Najświętszych Serc Jezusa i Maryi.  
Amen.

### **Wezwania do Świętych Patronów Wspólnoty Pustynników**

Święta Maryjo, módl się za nami  
Święty Józefie, módl się za nami  
Święty Michale Archaniele, módl się za nami  
Święty Franciszku z Asyżu, módl się za nami  
Święta Faustyno, módl się za nami  
Święty Janie Pawle II, módl się za nami  
Święty Andrzeju Bobolo, módl się za nami



Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, módl się za nami  
Święty Janie Mario Vianneyu, módl się za nami  
Święty Maksymilianie Mario, módl się za nami  
Święty Antoni Pustelniku, módl się za nami  
Święty Brunonie Pustelniku, módl się za nami  
Święty Efreemie Pustelniku, módl się za nami  
Święty Szarbelu Pustelniku, módl się za nami  
Sługo Boży o.Franciszku Blachnicki, wstawiaj się za nami  
Służebnico Boża Katarzyno Doherty, wstawiaj się za nami  
Wszyscy Święci i Święte Boże, módlcie się za nami

P. Najwyższy Chwalebny Boże, którego otacza wielka rzesza świętych orędowników / z każdego narodu, pokoleń, ludów i języków, / Ty jesteś naszym Ojcem; † prosimy Cię wysłuchaj modlitw Twojego Kościoła i uczyn nas Twoim ludem, / byśmy z naszymi świętymi patronami mogli głosić Twoją chwałę. \* Przez Chrystusa Pana naszego. W. Amen.

*(Wezwania do Świętych Patronów wspólnoty śpiewamy na zakończenie Liturgii Nieszporów, lub ostatniej godziny liturgicznej)*

## **Litania do Chrystusa Kapłana i Żertwy**

Kyrie eleison. Chryste eleison. Kyrie eleison.  
Chryste, usłysz nas. Chryste, wysłuchaj nas.

Ojcze z nieba Boże, zmiłuj się nad nami.  
Synu, Odkupicielu świata, Boże, zmiłuj się nad nami.  
Duchu Święty, Boże, zmiłuj się nad nami.  
Święta Trójco, jedyny Boże, zmiłuj się nad nami.

Jezu, Kapłanie na wieki, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, nazwany przez Boga Kapłanem na wzór Melchizedeka, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie wielki, zmiłuj się nad nami.

Jezu, Kapłanie z ludzi wzięty, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie dla ludzi ustanowiony, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie naszego wyznania, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie większej od Mojżesza czci godzien, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie prawdziwego przybytku, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie dóbr przyszłych, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie święty, niewinny i nieskalany, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie wierny, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie miłosierny, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie dobroczynny, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie pałający gorliwością o Boga i ludzi, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie na wieczność doskonały, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie, który wszedłeś do nieba, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie, siedzący po prawicy Majestatu na wysokości, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie wstawiający się za nami przed obliczem Boga, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie, któryś nam otworzył drogę nową i żywą, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie, któryś umiłował nas i obmył od grzechów Krwią swoją, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Kapłanie, któryś siebie samego wydał jako ofiarę i hostię dla Boga, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro Boga i ludzi, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro święta, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro niepokalana, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro przyjęta przez Boga, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro przejednania, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro uroczysta, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro chwały, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro pokoju, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro przebłagania, zmiłuj się nad nami.

Jezu, Ofiaro zbawienia, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro, w której mamy ufność i śmiały przystęp do Boga, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro, która dwoje jednym uczyniła, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro od założenia świata ofiarowana, zmiłuj się nad nami.  
Jezu, Ofiaro żywa przez wszystkie wieki, zmiłuj się nad nami.

Bądź nam miłościw, przepuść nam, Jezu.  
Bądź nam miłościw, wysłuchaj nas, Jezu.

Od zła wszelkiego, wybaw nas Jezu.  
Od nierozważnego wejścia na służbę Kościoła, wybaw nas Jezu.  
Od grzechu świętokradztwa, wybaw nas Jezu.  
Od ducha niepowściągliwości, wybaw nas Jezu.  
Od pogoni za pieniądzem, wybaw nas Jezu.  
Od wszelkiej chciwości, wybaw nas Jezu.  
Od złego używania majątku kościelnego, wybaw nas Jezu.  
Od miłości świata i jego pychy, wybaw nas Jezu.  
Od niegodnego sprawowania świętych Tajemnic, wybaw nas Jezu.  
Przez odwieczne Kapłaństwo Twoje, wybaw nas Jezu.  
Przez święte namaszczenie Boskości, mocą którego Bóg Ojciec uczynił cię Kapłanem, wybaw nas Jezu.  
Przez Twego kapłańskiego ducha, wybaw nas Jezu.  
Przez Twoje posługiwanie, którym na ziemi wstawiłeś Ojca Twego, wybaw nas Jezu.  
Przez krwawą ofiarę z Siebie raz na Krzyżu złożoną, wybaw nas Jezu.  
Przez tę samą ofiarę codziennie na ołtarzu odnawianą, wybaw nas Jezu.  
Przez Boską władzę, którą jako jedyny i niewidzialny Kapłan wykonujesz przez swoich kapłanów, wybaw nas Jezu.

Abyś wszystkie sługi Kościoła w świętej pobożności zachować raczył, Ciebie prosimy, wysłuchaj nas, Panie.

Aby ich napełnił duch kapłaństwa Twego, wysłuchaj nas, Panie.

Aby usta kapłanów strzegły wiedzę, wysłuchaj nas, Panie.

Abyś na żniwo swoje robotników nieugiętych posłać raczył, wysłuchaj nas, Panie.

Abyś sługi Twoje w gorejące pochodnie przemienił, wysłuchaj nas, Panie.

Abyś pasterzy według Twego Serca wzbudzić raczył, wysłuchaj nas, Panie.

Aby wszyscy kapłani nienaganni byli i bez skazy wysłuchaj nas, Panie.

Aby wszyscy, którzy zobaczą sługi ołtarzy, Pana uczcili, wysłuchaj nas, Panie.

Aby składali Ci ofiary w sprawiedliwości, wysłuchaj nas, Panie.

Abyś przez nich cześć Najświętszego Sakramentu rozkrzewić raczył, wysłuchaj nas, Panie.

Kapłanie i Ofiario, Ciebie prosimy, wysłuchaj nas, Panie.

### **Módlmy się.**

Boże, Uświęcicielu i Stróžu Twojego Kościoła, wzbudź w nim przez Ducha Twojego godnych i wiernych szafarzy świętych Tajemnic, aby za ich posługiwaniem i przykładem, przy Twojej pomocy lud chrześcijański kierował się na drogę zbawienia. Boże, Ty nakazałeś modlącym się i poszczącym uczniom oddzielić Pawła i Barnabę do dzieła, do którego ich przeznaczyłeś, bądź teraz z Twoim Kościołem trwającym na modlitwie, i wskaż tych, których do służby Twej wybrałeś. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

*(Św. Jan Paweł II)*

## Modlitwy do Św. Józefa

**Pomnij, o najczystszy Oblubieńcze** Błogosławionej Dziewicy Maryi, mój najmilszy Opiekunie, święty Józefie, że nigdy nie słyszano, aby ktokolwiek, kto ucieka się pod Twoją opiekę i błaga o Twą pomoc, pozostał bez pociechy. Tą ufnością ożywiony przychodzę do Ciebie i z całą gorącością ducha Tobie się polecam. Nie odrzucaj mojej modlitwy, przybrany Ojczy Odkupiciela, ale racz ją przyjąć łaskawie i wysłuchać. Amen.

**Do Ciebie, Święty Józefie, uciekamy się** w naszej niedoli. Wezwawszy pomocy Twej Najświętszej Oblubienicy, z ufnością również błagamy o Twoją opiekę. Przez miłość, która Cię łączyła z Niepokalaną Dziewicą, Bogarodzicą, i przez ojcowską Twą troskliwość, którą otaczałeś Dziecię Jezus, pokornie błagamy: wejrzyj łaskawie na dziedzictwo, które Jezus Chrystus nabył krwią swoją, i swoim potężnym wstawiennictwem dopomóż nam w naszych potrzebach. Amen.

**Opatrznościowy stróżu Bożej Rodziny**, czuwaj nad wybranym potomstwem Jezusa Chrystusa. Oddal od nas, ukochany ojczy, wszelką zarazę błędów i zepsucia. Potężny nasz wybawco, przybądź nam łaskawie z niebiańską pomocą w tej walce z mocami ciemności, a jak niegdyś uratowałeś Dziecię Jezus z niebezpieczeństwa, które zagrażało Jego życiu, tak teraz broń Świętego Kościoła Bożego od wrogich zasadzek i od wszelkiej przeciwności. Otaczaj każdego z nas nieustanną opieką, abyśmy za Twoim przykładem i Twoją pomocą wsparci mogli żyć świętobliwie, umrzeć pobożnie i osiągnąć wieczną szczęśliwość w niebie. Amen.

## **Modlitwy do Św. Andrzeja Boboli**

### **Modlitwa za wstawiennictwem Św. Andrzeja Boboli**

Święty Andrzeju Bobolo, który tak umiłowałeś Pana, Jezusa Chrystusa, że cały się poświęciłeś na Jego służbę, wieńcząc apostołskie życie męczeńską śmiercią.

Prosimy Cię pokornie, wspieraj nas swoim wstawiennictwem u Boga, abyśmy jak Ty stale wzrastali w duchu wierności i posłuszeństwa, w całkowitym zjednoczeniu z Sercem Jezusa, a w godzinie próby wytrwali w głoszeniu Ewangelii Chrystusowej pod opieką Jego Matki Niepokalanej, aż do całkowitego daru z siebie. Amen. *(br. Augustyn)*

### **Modlitwa o Jedność Wiary**

Boże, miłośniku pokoju, dawco jedności i zgody, w którego rękę są serca ludzkie, prosimy Cię przez zasługi świętego Andrzeja, Męczennika Twego, abyś błędzących braci naszych natchnął duchem jedności i zgody. Spraw to, Boże, abyśmy wszyscy połączeni świętym węzłem wiary katolickiej, jednym sercem, w jednym Kościele Ciebie wyznawali, a potem tej nagrody dostąpili, którą zgotowałeś miłującym Ciebie. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

### **Modlitwa do Św. Andrzeja Boboli o wytrwanie w wierze**

Boże, który świętego Andrzeja, udręczonego różnymi torturami za wyznawanie prawdziwej wiary, uwieńczyłeś chwalebnym męczeństwem, spraw, prosimy, abyśmy trwając w tej samej wierze gotowi byli raczej znieść wszystkie przeciwności niż ponieść szkodę na duszy. Składamy Ci, Panie, nasze prośby, usilnie błagając, abyś dzięki zasługom świętego Andrzeja, męczennika, utwierdził nas w wyznawaniu prawdziwej wiary i udzielił swojemu Kościołowi darów jedności i pokoju. Oddając cześć świętemu Andrzejowi, męczennikowi, błagamy Cię, Panie, aby za wstawiennictwem świętego Andrzeja,

męczennika, owce, które zginęły, powróciły do prawdziwego Pasterza i karmiły się zbawiennym pokarmem. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

### **Modlitwy do Św. Teresy od Dzieciątka Jezus**

Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, Patronko naszej wspólnoty; prowadź nas bezpiecznie w wierności i posłuszeństwie Kościołowi Świętemu; abyśmy stając się miłością w sercu Kościoła Matki, otrzymali miano wiernych sług Matki Kościoła, a w dniu przejścia do domu Ojca, mogli wtulić się w Jej Kochające serce na wieki, zanurzając się wraz z Maryją w Miłosiernym Sercu Jezusa. Amen.

*(br. Augustyn)*

### **Modlitwa do Św. Teresy od Dzieciątka Jezus o wstawiennictwo za przyczyną NMP**

Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, Któraś w Twym krótkim życiu była wzorem anielskiej czystości, wielkiej miłości i wspaniałomyślnego zdania się na Wolę Bożą, teraz, kiedy się cieszysz nagrodą Twych cnót, rzuć łaskawie spojrzenie na mnie, który się Tobie zupełnie pod opiekę oddaję. Weź na siebie moje troski i wstaw się za mną, do Maryi Dziewicy Niepokalanej, której byłaś kwiatem wybranym, a która w zaraniu Twego życia uśmiechnęła się do Ciebie. Błagaj Ją za mną, bo Ona wielką ma władzę nad Sercem Jezusa, by uprosiła dla mnie pomoc, której tak bardzo potrzebuję. Uproś mi u Jezusa łaski, o które proszę i błogosławieństwo w życiu moim, bym żył zawsze według przykazań Bożych, pełniąc tylko Jego Świętą Wolę; broń mnie w godzinie śmierci mojej, i zaprowadź do szczęśliwej wieczności. Amen.

### **Modlitwa do Św. Teresy od Dzieciątka Jezus o uproszenie łask**

Ulubiony kwiatku Jezusa, uśmiechnij się do nas, a przez niewysłowioną słodycz Jego Dzieciństwa spełnij obietnicę Twoją: spuść na nas i na wszystkich ludzi deszcz róż,

który by nam przypominał nieskończoną Miłość Boga naszego i wiekuiste wesele, jakie nam zgotował w Niebie, gdzie mamy nadzieję wraz z Tobą, Miłosierdzie Jego wyśpiewywać. Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, przez prawdziwą moc czynienia Cudów, jaką Cię Bóg obdarzył, uproś mi łaskę ....., o którą z ufnością proszę. Amen.

## **Modlitwy do Św. Jana Marii Vianney'a**

### **Modlitwa św. Jana Marii Vianney'a**

Kocham Cię, o mój Boże, i moim jedynym pragnieniem jest kochać Cię aż do ostatniego tchnienia mego życia. Kocham Cię, o mój Boże, nieskończenie dobrze, i wolę umrzeć kochając Cię, niż żyć bez kochania Ciebie. Kocham Cię, Panie i jedyna łaska, o jaką Cię proszę, to kochać Cię wiecznie...Boże mój, jeśli mój język nie jest zdolny mówić w każdej chwili, iż Cię kocham, chcę, aby moje serce powtarzało Ci to za każdym moim tchnieniem. Amen.

### **Modlitwa do św. Jana Marii Vianney'a**

Wszechmogący i Miłosierny Boże w Św. Janie Marii Vianney'u, Ty dałeś nam Księdza, który był znakomity w pasterskiej gorliwości. Poprzez jego wstawiennictwo, pomóż nam zdobywać ludzi dla Pana Jezusa Chrystusa i razem z nimi osiągnąć wieczną chwałę. Amen.

### **Modlitwa do św. Jana Marii Vianney'a w intencji kapłanów**

Święty Janie Mario Vianneyu z podziwem wspominamy twoje oderwanie się od rzeczy doczesnych, głęboką pokorę i akceptację upokorzeń; twoje męstwo w przeciwnościach i atakach szatana; twoją czystość, zjednoczenie z Bogiem i miłość do Eucharystii; twoje współczucie dla wszystkich ludzi, zwłaszcza dla chorych, ubogich i grzeszników. Przyjdź z pomocą kapłanom z naszej parafii (diecezji) w dążeniu do nabycia tych



cnót, którymi ty na co dzień żyłeś, tak aby mogli stać się kapłanami według Bożego Serca. Amen

## **Modlitwy do Św. Faustyny Kowalskiej**

### **Modlitwa do Świętej Marii Faustyny Kowalskiej**

Droga, Święta Faustyno. Przychodzę do Ciebie, jako przyjaciel. W czasach zwątpienia chcę błagać o Boże Miłosierdzie tak, jak Ty to robiłaś będąc na ziemi. W czasie lęków, błagam o Jego Miłosierdzie, abym mógł zawsze pamiętać o zaufaniu i ufać znowu w radości i pewności, że Bóg przygotowuje mnie do pięknej misji. Proszę módl się Święta Mario Faustyno, abym nigdy nie zapomniał, że przepaść między moim Panem i mną została pokonana przez most z Jego czułego Miłosierdzia. Wierzę, że On będzie kontynuował bycie wiernym i uzdrawianie mnie ze wszystkiego, co stoi na drodze wypełnienia się Jego Świętej Woli. Moje życie jest w Jego Rękach. Amen.

### **Modlitwa o uproszenie łask za przyczyną św. Siostry Faustyny**

O Jezu, któryś św. Siostrę Faustynę uczynił wielką czcicielką nieograniczonego Miłosierdzia Twego, racz za jej wstawiennictwem, jeśli to jest zgodne z najświętszą wolą Twoją, udzielić mi łaski....., o którą Cię proszę. Ja grzeszny nie jestem godzien Twego Miłosierdzia, ale wejrzyj na ducha ofiary i poświęcenia Siostry Faustyny i nagródź jej cnotę, wysłuchując prósb, które za jej przyczyną z ufnością do Ciebie zanoszę.  
Ojczy nasz... Zdrowaś Maryjo... Chwała Ojcu...  
Św. siostrzo Faustyno - módl się za nami!

## NABOŻEŃSTWO DO MIŁOSIERDZIA BOŻEGO

*(Na początku nabożeństwa śpiewamy kanon)*

Misericordias Dommini, in aeternum cantabo x3

### **Modlitwa wstępna**

Tu jest przybytek Twego Miłosierdzia, tu lekarstwo na nasze niemoce, do Ciebie, żywy źródło miłosierdzia, ciągną wszystkie dusze: jedne jak jelenie Twej miłości spragnione, inne – by obmyć grzechów ranę; jeszcze inne – by zaczerpnąć siły, życiem zmęczone. Kiedyś konał na Krzyżu, w tym momencie obdarzyłeś nas życiem wiekiustym, pozwalając Sobie otworzyć Bok Swój Najświętszy, otworzyłeś nam niewyczerpane źródło Miłosierdzia Swego, dałeś nam, co miałeś najdroższego, to jest Krew i Wodę z Serca swego. (Dz. 1747)

*(Następuje spontaniczne rozszerzenie intencji i Koronka)*

### **Koronka do Miłosierdzia Bożego**

Ojczy nasz..., Zdrowaś Maryjo...,

Wierzę w Boga...

*(Następnie jeden raz na dużych paciorkach):*

Ojczy Przedwieczny, ofiaruję Ci Ciało i Krew, Duszę i Bóstwo Najmilszego Syna Twojego, a Pana naszego, Jezusa Chrystusa, na przebłaganie za grzechy nasze i całego świata.

*(Później dziesięć razy na małych paciorkach):*

Dla Jego bolesnej męki, miej miłosierdzie dla nas

i całego świata.

*(całość odmawiamy pięć razy)*

*(Następnie trzy razy):*

Święty Boże, Święty Mocny, Święty Nieśmiertelny, zmiłuj się nad nami i nad całym światem.

*(Na zakończenie trzy razy):*

O Krwi i Wodo, któraś wytrysnęła z Najświętszego Serca Jezusowego, jako Zdrój miłosierdzia dla nas, ufam Tobie!

## **Modlitwa kończąca codzienne nabożeństwo**

Módlmy się. Niech Ci będzie cześć i chwała, o Trójco Święta, Wiekuiście Boże; niechaj Miłosierdzie tryskające z wnętrzości Twoich, osłania nas przed słusznym gniewem Twoim. Niechaj rozbrzmiewa cześć niepojętemu Miłosierdziu Twemu; na wszystkich dziełach Twoich jest pieczęć niezgłębionego miłosierdzia Twego, o Boże. Ty żyjesz i królujesz, na wieki wieków. Amen. (Dz.1007)

## **Modlitwa Świętej Faustyny**

Pragnę się cała/y przemienić w miłosierdzie Twoje i być żywym odbiciem Ciebie, o Panie; niech ten największy przymiot Boga, to jest niezgłębione miłosierdzie Twoje, przejdzie przez serce i duszę moją do bliźnich.

Dopomóż mi, o Panie, aby oczy moje były miłosierne, bym nigdy nie podejrzewał/a i nie sądził/a według zewnętrznych pozorów, ale upatrywał/a to, co piękne w duszach bliźnich, i przychodził/a im z pomocą.

Dopomóż mi, aby słuch mój był miłosierny, bym skłaniał/a się do potrzeb bliźnich, by uszy moje nie były obojętne na bóle i jęki bliźnich.

Dopomóż mi Panie, aby język mój był miłosierny, bym nigdy nie mówił/a ujemnie o bliźnich, ale dla każdego miał/a słowo pociechy i przebaczenia.

Dopomóż mi Panie, aby ręce moje były miłosierne i pełne dobrych uczynków, bym tylko umiał/a czynić dobrze bliźniemu, na siebie przyjmować cięższe, mozolniejsze prace.

Dopomóż mi Panie, aby nogi moje były miłosierne, bym zawsze spieszył/a z pomocą bliźnim, opanowując swoje własne znużenie i zmęczenie. Prawdziwe moje odpocznienie jest w służności bliźnim.

Dopomóż mi Panie, aby serce moje było miłosierne, bym współodczuwał/a ze wszystkimi cierpieniami bliźnich. Nikomu nie odmówię serca swego. Obcować będę szczerze nawet z tymi, o których wiem, że nadużywać

będą dobroci mojej, a sam/a zamknę się w najmiłosierniejszym Sercu Jezusa. O własnych cierpieniach będę milczeć. Niech odpocznie miłosierdzie Twoje we mnie, o Panie mój (...) O Jezu mój, przemień mnie w siebie, bo Ty wszystko możesz! Amen. (Dz. 163)  
O Boże wiekuisty, w którym miłosierdzie jest niezgłębione, a skarb litości nieprzebrany, wejrzyj na nas łaskawie i pomnóż w nas miłosierdzie swoje, abyśmy w chwilach ciężkich nie rozpaczali ani upadali na duchu, ale z wielką ufnością poddali się woli Twojej świętej, która jest miłością i miłosierdziem samym.

O niepojęte i niezgłębione Miłosierdzie Boże, kto Cię godnie uwielbić i wysławić może? Największy przymiocie Boga wszechmocnego, Tyś słodka nadzieja dla człowieka grzesznego

## **Modlitwa do Św. Hieronima o dar rozważania Słowa Bożego**

Święty Hieronimie, Doktorze Kościoła i strażniku czystości wiary, który jako pierwszy obdarowałeś Kościół jednolitym tłumaczeniem Biblii z języków oryginalnych, wspomóż nas we właściwym rozważaniu Słowa Bożego.

Poprowadź nas drogą medytacji biblijnej, abyśmy w Piśmie dostrzegli głębię Bożej Mądrości i miłość z jaką Bóg przemawia do Swoich dzieci.

Wyproś nam u Ducha Świętego dar odnalezienia na kartach Biblii naszego Pana Jezusa w Jego Słowie, ukochania tego Słowa i łaskę życia Nim każdego dnia.

Chroń nas od błędów, które próbują się wdrzeć do nauki Kościoła, a zwłaszcza naucz nas odpierać teorie niezgodne z Prawdą zawartą w Biblii, lub tę Prawdę wymijające.

Niech Twoja opieka zaowocuje naszym wzrastaniem w wierze, miłością do Słowa i wiernością we wprowadzaniu Go w życie.

Przez Chrystusa Pana naszego Amen.

## **Modlitwa do Św. Hezychiusza o dar przebaczenia**

Święty Hezychiuszu, czcigodny konfratrze ojców Pustyni. Ty z gorliwością nauczałeś, że współczucie względem innych i wyrozumiałość dla ich słabości, przybliżają serca ludzkie do serca Boga bardziej, niż jakiegokolwiek osady. Naucz nas czulej wyrozumiałości i miłosiernego współczucia względem tych, którzy nas obmawiają, oczerniają i urągają nam. Uproś dla nas u Ojca Miłosierdzia łaskę postawy wielkodusznego przebaczenia i szczerzej pokory. Przez Chrystusa Pana naszego Amen.

*(br. Augustyn)*

## **Modlitwa do Św. Brunona Kartuzja o wierność powołaniu**

Święty Brunonie Pustelniku, cichy i pokorny nauczycielu życia kontemplacyjnego. Twoje ziemskie pielgrzymowanie było radosnym hymnem na chwałę Boga, a heroiczność w umartwieniu i żarliwość w modlitewnej pokucie, ukazywały Twoim uczniom wzór życia eremickiego. Prosimy Cię chwało Zakonu Kartuskiego, opiekuj się nami na drogach pustynnej codzienności, abysmy poprzez uważne słuchanie Słowa Bożego, życie sakramentalne, braterską miłość i ofiarną służbę, wiernie wypełniali powołanie do świętości, a dzięki temu osiągnęli chwałę nieba.

Przez Chrystusa Pana naszego Amen. *(br. Augustyn)*

## **Modlitwa na dzień postu i umartwienia**

Ojcze, dziękuję, że uczyniłeś mój organizm zdolny do korzystania z płodów ziemi, by rozwijać się i służyć Tobie.

Dziękuję za tych wszystkich, którzy przez swą pracę odkrywają nowe możliwości życia na ziemi.

Dziękuję za tych wszystkich, którzy godzą się dzielić je z innymi. Bądź pochwalony w tych wszystkich, którzy

nie zadowolają się tylko ziemskim chlebem, ale szukają Ciebie, Chleba Niebios.

Ojcze, dziękuję także za tych, którzy dziś odczuwają głód, bo pewny jestem, że nasycisz ich poprzez pomoc miłosiernych ludzi. Ojcze, dzisiaj (jutro) postanawiam pościć, bo tak czynili Tвої prorocy, Twój Sym Jezus Chrystus, Tвої Apostołowie, Tвої uczniowie, a najbardziej Twoja Służebnica, nasza Matka, Maryja. Ona mnie do tego wzywa.

Ojcze, ofiaruję Ci dzisiaj ten dzień postu. Przeżywając post pragnę bardziej służyć Twego Słowa i wprowadzać je w życie. Pragnę także coraz bardziej zwracać się ku Tobie, nauczyć się tego wbrew wszystkiemu, co mnie otacza. Poprzez ten dobrowolnie podjęty post proszę Cię za wszystkich, którzy głodują i stają się przez to agresywni.

Ofiaruję Ci także ten post za pokój świata.

Ojcze, ofiaruję Ci ten post za tych wszystkich, których zaślepia materializm i nie widzą już żadnej innej wartości.

Ojcze, proszę Cię za tych wszystkich, którzy żyją w niezgodzie, bo zaślepiają ich dobra materialne.

Ojcze, przez ten post otwórz nasze oczy, abyśmy mogli docenić to wszystko, co nam dajesz i to wszystko, co już posiadamy.

Ojcze, żałuję mego zaślepienia, które czyni mnie niezdolnym do dziękowania Ci za dobro, które posiadam. Żałuję, że niszczyłem dobra materialne, źle oceniając ich prawdziwą wartość. Przez ten post, oświeć mnie, bym mógł lepiej Cię widzieć i słyszeć Twoje słowo, bym umiał uznawać innych, aby wzrastała moja miłość ku Tobie i moim bliźnim.

Ojcze, decyduję się dzisiaj żyć o chlebie i wodzie (jeżeli nie ma przeciwwskazań zdrowotnych),

aby móc bardziej rozkoszować się Chlebem Niebieskim i odczuwać obecność Twego Syna w Eucharystii. Niechaj przez ten post wzrasta moja wiara i ufność ku Tobie. Ojcze, podjąłem ten święty post, ponieważ wiem, że w ten sposób pragnienie Ciebie będzie się we mnie

wzmagać. Chętnie i z wdzięcznością rozważam słowa Twego Syna: „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy Królestwo Niebieskie” (Mt 5,3)

Ojczy, spraw, bym był przed Tobą ubogi. Daj mi przez post łaskę zrozumienia, iż Jesteś mi niezbędny. Spraw proszę, by moje serce wzdychało tylko do Ciebie, jak łania spragniona, szukająca wody, lub jak pustynia oczekująca z tęsknotą obfitego deszczu. Szczególnie błagam Ciebie, by wzrastało we mnie zrozumienie dla tych, którzy cierpią głód i pragnienie, którzy pozbawieni są dóbr materialnych. Pomóż mi odkryć to, czego nie potrzebuję, a co posiadam, bym mógł z tego zrezygnować na korzyść moich ogołoconych braci i sióstr.

Ojczy, proszę Cię szczególnie, abyś wlał we mnie łaskę zrozumienia, że na tej ziemi jestem tylko pielgrzymem i że w chwili odejścia do Twego Domu, nic innego nie będę mógł wziąć, tylko moją miłość i dobre uczynki. Żebym był coraz bardziej świadomy, że to, co posiadam nie należy do mnie, a zostało mi powierzone do zarządzania.

Ojczy, daj mi przez ten post łaskę stania się pokornym i bardziej skorym do pełnienia Twojej Woli. Oczyść mnie, proszę, z egoizmu i pychy.

Przez ten post, oczyść mnie ze wszystkich złych nawyków i namiętności. Żeby wzrastała we mnie cnota, żeby głębokości mojej duszy otwały się na Twoją łaskę, aby mnie obmyła i całego przepęłniła.

W próbach i pokusach tego postu, pomóż mi coraz bardziej upodabniać się do Twego Syna. Proszę Cię o dar badania duchów, żebym umiał rozpoznać i odrzucać wszelki pokusy i podszepty złego ducha. Żebym nauczył się służyć Tobie i nasłuchiwać Twego słowa.

Maryjo, Mamusiu moja, Twoje serce było wolne od wszelkiej więzi, prócz więzi z wolą Bożą. Wyjednaj mi dzisiaj, łaskę poszczenia z Radością, aby moje serce mogło wraz z Tobą śpiewać Magnificat. Wyjednaj mi także łaskę, żeby moje postanowienie postu było mocne i trwałe. Wszystkie trudności i głód, który będę dzisiaj

(jutro) odczuwać, ofiaruję Tobie w intencjach przez Ciebie polecanych oraz w intencjach, które noszę dzisiaj w mej duszy.

Maryjo, módl się za mną, abym wytrwał!

Niech za Twoim wstawiennictwem i dzięki potędze Twej przemożnej opieki wszystko zło i wszystkie pokusy szatana oddalą się ode mnie. Naucz mnie, Matko, pościć i modlić się. Niechaj z dnia na dzień, staję się coraz bardziej podobny do Ciebie i Twego najdroższego Syna, Jezusa Chrystusa, w Duchu Świętym. Amen.

### **Modlitwa do Świętego Franciszka z Asyżu**

Święty Franciszku z Asyżu! Pomóż nam przybliżyć Chrystusa Kościołowi i dzisiejszemu światu!

Ty, który nosiłeś w swoich sercu zmienne koleje losu ludzi Tobie współczesnych, wspieraj nas, abyśmy sercem, bliskim Sercu Odkupiciela, objęli sprawy ludzi naszej epoki, trudne problemy społeczne, ekonomiczne, polityczne, problemy kultury i cywilizacji współczesnej, wszystkie cierpienia, napięcia, kompleksy, niepokoje. Pomóż nam przełożyć to wszystko na prosty i przynoszący owoc język Ewangelii. Pomóż nam rozwiązać te wszystkie problemy kluczem Ewangelii, aby Chrystus Sam mógł być dla człowieka naszych czasów Drogą, Prawdą i Życiem. Amen.

### **Modlitwa o beatyfikację Czcigodnego Sługi Bożego Ks. Franciszka Blachnickiego**

Boże, Ojcze wszystkich ludzi, Ty w pełni czasów posłałeś do nas Swojego Syna, aby rozproszone dzieci Boże zgromadzić w jedno i mocą Ducha Świętego pozwalasz nam uczestniczyć w Twoim życiu. Ty w każdym czasie wzywasz ludy i narody, aby oczyszczone we Krwi Baranka przeszły z wielkiego ucisku do Twojej chwały. Wielbimy Cię w Twoim Kościele, który jest "światłem" narodów. Dziękujemy Ci za ludzi Kościoła, których współcześnie postawiłeś na naszej drodze życia.



Przez wstawiennictwo Niepokalanej, Matki Kościoła prosimy o dar coraz większej miłości, z której zrodził się Kościół i dla której został powołany.

Dziękujemy Ci za liczne charyzmaty Kościoła i za dary otrzymane na drodze Oazy Żywego Kościoła i Ruchu Światło - Życie, których założycielem jest Twój kapłan Franciszek Blachnicki, "gorliwy apostoł nawrócenia i wewnętrznej odnowy człowieka" (Św. Jan Paweł II).

Jesteśmy przekonani, że kapłan ten uczestniczy już w Twojej chwale niebieskiej. Jeżeli jednak Ty, Ojczy, wybrałeś go, by teraz w szczególny sposób kapłan ten stał się dla nas wzorem i przykładem, i by nadal przyczyniał się do wzrostu Twego Królestwa na ziemi, to naszym zadaniem będzie przyczyniać się do tego, by ta wola stała się powszechną nie tylko w niebie, ale i na ziemi. Prosimy Cię o to z całą pokorą, a czynimy to przez naszego Pana za wstawiennictwem Niepokalanej, Matki Kościoła.

Amen.

### **Modlitwa św. Efrema Syryjczyka**

Panie Jezu Chryste, Królu Królów,  
który masz władzę nad życiem i śmiercią.

Ty znasz to, co jest ukryte i utajone,  
i żadne myśli ani pragnienia nasze  
nie są zamknięte przed Tobą.

Obroń mnie od kłamstwa,  
albowiem przed Tobą zgrzeszyłem.  
Życie moje upływa z dnia na dzień,  
a grzechy moje są liczne.

O Panie, Boże duszy i ciała,  
któremu znana jest cała kruchość duszy mojej i ciała,  
dodaj mi siły w mej słabości.

O Panie, podtrzymaj mnie w mojej niedoli.

Daj mi wdzięczną duszę,  
abym łaski Twej nigdy wzywać nie przestał.

O Panie hojny najbardziej!

Nie zważaj na wielość grzechów moich,

lecz wybacz mi wszystko, co złe uczyniłem.  
O Panie, nie gardź modlitwą moją,  
modlitwą nieszczęśliwego grzesznika.  
Łaskawością Twoją podtrzymuj mnie nieustannie,  
tak jak chroniłeś mnie dawniej.  
Niech Twoja łaska uczy mnie mądrości,  
błogosławieni, którzy postępują jej drogami,  
tacy bowiem otrzymają koronę chwały.  
Mimo niegodności mojej sławię Cię i wychwalam,  
albowiem nie zna granic Twoje nade mną zmiłowanie.  
Ty jesteś moją pomocą i tarczą.  
Imię majestatu Twojego pochwalone niech będzie  
na wieki, bo Twoja jest chwała, mój Boże. Amen.

### **Śpiew po zakończeniu wieczornej rekreacji**

Ultima in mortis hora,  
Filiū pro nobis ora,  
Bonam mortem impetra, x2  
Virgo, Mater, Domina.

Zbliża się śmierci godzina,  
proś za nami Twego Syna,  
byśmy z Bogiem skonali, x2  
Ciebie Matko kochali.

### **Modlitwa O. Tomasza Mertona**

Panie, weź nareszcie życie moje w swoje ręce  
i zrób z nim co zechcesz. Oddaję się Twojej miłości,  
nie odrzucając ani rzeczy trudnych, ani tych  
przyjemnych, które przygotowałeś dla mnie. Wystarczy  
mi Twoja chwała. Wszystko, cokolwiek zaplanowałeś -  
jest dobre. Wszystko jest miłością. Jeżeli pozwolisz,  
że ludzie będą mnie chwalili, nie będę się niepokoił.  
Jeżeli pozwolisz, że mnie zwymyślają - będę się  
niepokoił jeszcze mniej, nawet się ucieszę. Jeśli ześlesz  
mi pracę obejmę ją z radością i stanie się dla mnie

odpoczynkiem, ponieważ jest Twoją wolą. A jeśli ześlesz mi odpoczynek, będę odpoczywał w Tobie. Tylko ocal mnie ode mnie samego. Oddal mnie od mojej własnej, trującej potrzeby zmieniania wszystkiego wokół, od niemądrego działania, od poruszania się dla samego ruchu, przeinaczania wszystkiego, co Ty zrządziłeś. Pozwól mi spocząć w Twojej woli i milczeć. Wtedy światło Twojej szczęśliwości ogrzeje we mnie życie. Jej płomień będzie się palił w moim sercu i świecił na Twoją chwałę. Po to właśnie żyję. Amen.

### **Modlitwa Św. Augustyna do Najświętszej Trójcy**

Panie wszechmogący, troisty w Osobach, Jedyne Boże, któryś był, jest i będziesz na wieki. Tobie polecam dziś i po wszystkie czasy duszę, ciało, zmysły, wszelkie myśli, słowa i czyny moje, wiarę i wytrwałość w dobrym, abyś je strzegł każdej godziny i każdego momentu mego życia. Wysłuchaj mnie, o Trójco Przenajświętsza, i ochroń mnie od wszelkiego zła szczególnie od każdej niewierności przeciw Tobie, od wszystkich widzialnych i niewidzialnych nieprzyjaciół. Błagam o to przez przyczynę Najświętszej Dziewicy Maryi, przez modlitwy świętych Patriarchów, stałość Męczenników, czystość Dziewic zasługi Wybranych.

Wyznajemy naszą wiarę w Boga w Trójcy Świętej Jedyne, powtarzając: Wierzymy w Ciebie!

P.: Boże Ojczy Wszechmogący, który w Swej przedwiecznej mądrości stworzyłeś wszechświat i wciąż go odnawiasz.

W.: Wierzymy w Ciebie!

- Boże Ojczy, który z niepojętej miłości człowieka stałeś się we wszystkim do nas podobny prócz grzechu
- Synu Boży, który życie oddałeś na krzyżu, aby zbawić ludzkość
- Duchu Święty, który światłem Swoim obdzielasz ludzi

przez wszystkie wieki

- Duchu Święty, który tworzysz serca czyste i napełniasz je miłością

P.: Niech będzie błogosławiona Święta Trójca  
nierozdzielna Jedność, albowiem uczyniła nad nami  
miłosierdzie Swoje. Chwała Ojcu i Synowi... Amen  
(*Św. Augustyn z Hippony*)

## **Modlitwa do Św. Augustyna**

Wspaniały Doktorze łaski, święty Ojczy Augustynie!  
Ty, który wyśpiewałeś cuda miłosiernej miłości Boga,  
zdziałane w Twojej duszy, dopomóż nam ufać zawsze  
i jedynie w pomoc Bożą. Ty poznałeś ciemności błędu,  
byłeś skarany więzami pychy i zmysłowości, znosiłeś  
udrękę oddalenia od Boga. Poznałeś grzech, ale przez  
modlitwy i błagania Twojej niestrudzonej matki, świętej  
Moniki, potężna ręka Pana wyrwała Cię z ciemności  
i zanurzyła w Królestwie światła. O wielki św.  
Augustynie, pomóż i nam odnaleźć Boga: wieczną  
prawdę, prawdziwą miłość i umiłowaną odwieczność.  
Naucz nas wierzyć i żyć w łasce, zwalczając nasze  
namiętności. Bądź z nami w drodze do życia bez końca,  
aby widzieć, kochać i nieustannie wielbić Pana, który  
żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

## **MODLITWY PRZED I PO MSZY ŚWIĘTEJ**

### **Modlitwa Św. Ambrożego**

O dobry Jezu, oto ja grzesznik, nie polegający na swoich  
zasługach, lecz ufając jedynie Twemu miłosierdziu  
i dobroci, z drżeniem i bojaźnią przystępuję do stołu  
Twojej Uczty Najświętszej. Albowiem moje serce i ciało,  
Tobie poświęcone, skalałem licznymi grzechami; nie  
strzegłem pilnie moich myśli i języka. Dlatego, Dobroci  
nieskończona i pełen potęgi Majestacie, z lękiem, ale  
i z ufnością uciekam się w moim ucisku do Ciebie, który

jesteś źródłem litości, śpieszę do Ciebie, aby doznać uzdrowienia, i szukam Twojej opieki; a nie mogąc ostać się wobec sprawiedliwości Sędziego, wzdycham do miłosierdzia Zbawiciela.

Tobie, Panie, odkrywam moje rany, przed Tobą mój wstyd wyznaję. Na widok licznych i wielkich moich grzechów ogarnia mnie trwoga, ale ufam Twojemu miłosierdziu, które nie ma granic.

Wejrzyj więc na mnie z litością, Panie Jezu Chryste, Królu wieczności, który jesteś Bogiem i Człowiekiem, ukrzyżowanym dla człowieka. Wysłuchaj mnie, bo w Tobie pokładam nadzieję; zmiłuj się nade mną, pełnym win i nędzy, bo źródło Twojej litości nigdy nie wysycha.

Bądź pozdrowiona, Ofiarno zbawienia, zawieszona na drzewie krzyża dla mnie i wszystkich ludzi. Bądź pozdrowiona, o Krwi najcenniejsza, która spływasz z ran mojego ukrzyżowanego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, i obmywasz grzechy całego świata. Wspomnij, o Panie, na swoje stworzenie, które Krwią swoją odkupiłeś.

Żałuję, że zgrzeszyłem, i pragnę naprawić zło popełnione. Ojciec litościwy, oddał więc ode mnie wszystkie moje nieprawości i grzechy, abym cały oczyszczony mógł godnie spożywać Święte Świętych. Spraw swoją łaską, by ta Ofiara Twojego Ciała i Krwi, którą ja niegodny zamierzam przyjąć, wyjednała mi odpuszczenie grzechów. Niech ona mnie oczyści całkowicie z moich win i niechaj rozproszy wszystkie złe myśli; niech odrodzi we mnie dobre uczucia; niech mi pomoże spełniać uczynki miłe Tobie i niech się stanie dla mojej duszy bezpieczną obroną przeciw wrogim zasadzkom.

## **Modlitwa przed Mszą Świętą**

Panie Jezu Chryste, Emmanuelu: Słowo Ojca, zamieszkałe między nami, by objawić miłość i zbawienie ubogim i grzesznikom. Mistrzu, który umiłowałeś swych uczniów do końca, czyniąc nas przyjaciółmi i braćmi

u Twojego stołu; Sługo Boży, uniżony i wywyższony w Męce, Śmierci, Zmartwychwstaniu i Chwale Swojej; Światłości i Życie nasze w Tajemnicach Twojego Kościoła Dziś znowu dajesz nam w naszej wspólnocie sprawować pamiątkę Twojej Wieczerzy i Twojej Ofiary.

Pragnę w niej przyjąć znowu Twoje Słowo i Twoje Ciało, by się coraz ściślej zjednoczyć z Tobą, w Twojej miłości i Twojej Ofierze dla Ojca. Złącz mnie z zamiarami Serca Twojego, otwartego dla wszystkich, a zwłaszcza dla głodnych, spracowanych, samotnych, skrzywdzonych, chorych i grzeszników. Oderwij mnie ode mnie samego, dołącz mnie do Twej Ofiary dla Ojca, jeśli uznasz mnie godnym tego. Przyjmuję mój Krzyż obowiązków, pracy i cierpienia na ten dzień dla mnie przeznaczony, aby iść coraz dokładniej w Twoje ślady, dla dopełniania w sobie Twej Męki, za zniewagę i niewdzięczność ode mnie i całego świata, za pokój i jedność Ciała Twojego, Kościoła. Poślij mnie dzisiaj do braci, abym im służył z pełnym oddaniem, poświęceniem i ofiarnością jako samemu Tobie, który w nich do mnie przychodzisz, i abym świadczył o Twej miłości do nich.

Daj mi także dziś udział w Twojej nieustannej modlitwie po prawicy Ojca za nas: abyśmy byli jedno, w Twojej miłości trwali, aby nikt z nas nie zginął, ale byśmy wszyscy gotowi byli wejść do pełni Twego Królestwa.

Amen.

*(ks. Wojciech Danielski)*

## **Modlitwa Św. Ignacego Loyoli po Komunii Świętej**

Przyjmij, Panie, całą moją wolność; przyjmij pamięć, rozum i całą wolę. Cokolwiek mam i posiadam, Tyś mi to dał. Wszystko to zwracam Tobie i całkowicie poddaję panowaniu Twojej woli. Daj mi tylko miłość ku Tobie i Twoją łaskę, a będę dość bogaty; niczego więcej nie pragnę. Amen.

*(Św. Ignacy Loyola)*

## **Modlitwa po Komunii Świętej - Anima Christi**

Duszo Chrystusowa, uświęć mnie.  
Ciało Chrystusowe, zbaw mnie,  
Krwi Chrystusowa, napój mnie.  
Wodo z boku Chrystusowego, obmyj mnie.  
Męko Chrystusowa, pokrzep mnie.  
O dobry Jezu, wysłuchaj mnie.  
W ranach swoich ukryj mnie.  
Nie dopuść mi oddalić się od Ciebie.  
Od złego ducha obroń mnie.  
W godzinę śmierci wezwij mnie.  
I każ mi przyjść do siebie,  
Abym z świętymi Twymi chwalił Cię,  
Na wieki wieków. Amen.

*(papież Jan XXII)*

## **Antyfona eucharystyczna – O święta Uczto**

O święta uczto, na której przyjmujemy Chrystusa,  
odnawiamy pamięć Jego męki, dusze napełniamy łaską,  
i otrzymujemy zadatek przyszłej chwały.

*(wersja łacińska)*

O sacrum convivium, in quo Christus sumitur;  
recolitur memoria passionis ejus; mens impletur gratia;  
et futurae gloriae nobis pignus datur

*(Św. Tomasz z Akwinu oraz Sacrosanctum Concilium 47)*

## **Modlitwa do Św. Michała Archanioła po Mszy Świętej**

Święty Michale Archaniele wspomagaj nas w walce,  
a przeciw niegodziwości i zasadzkom złego ducha bądź  
naszą obroną. Oby go Bóg pogromić raczył, pokornie  
o to prosimy, a Ty, Wodzu niebieskich zastępów,  
szatana i inne duchy złe, które na zgubę dusz ludzkich  
po tym świecie krążą, mocą Bożą strąć do piekła. Amen.

*(Papież Leon XIII)*

## **Wersja łacińska modlitwy Leona XIII**

Sancte Michael Archangele, defende nos in praelio, contra nequitiam et insidias diaboli esto praesidium. Imperet illi Deus, supplices deprecamur: tuque, Princeps militiae caelestis, Satanam aliosque spiritus malignos, qui ad perditionem animarum pervagantur in mundo, divina virtute, in infernum detrude. Amen.

## **LITANIA NOCY CHRYSTUSA**

*(Litanię Nocy Chrystusa śpiewamy po prośbach godziny liturgicznej w trakcie Dni Pustyni i Nieszporów za Miasto)*

### **Refren/Wszyscy: (intonuje kantor)**

Przez noc Twojej męki, gdy cierpiełeś za nas,  
Jezu prosimy Cię.

*Prowadzący: (K1, K2 – kantor 1 i 2)*

**K1.** za Twój Kościół, / który w nocy tego  
świata / czeka na Ciebie, swojego  
Oblubieńca... /

**K2.** za naszego papieża Franciszka, / naszego  
biskupa Wiktora .../ jego biskupów Adama,  
Marka i Grzegorza / kapłanów, diakonów i cały  
lud chrześcijański...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za narody pogańskie, / w nocy jakby po  
omacku / szukające Ciebie...

**K2.** za ludy, / skazane przez noc totalitarnych  
poglądów / na ucisk i kłamstwo...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...



**K1.** za naszych braci i siostry,  
prześladowanych za wiarę, / którzy muszą  
chronić się pod płaszcz nocy, / żeby się do  
Ciebie modlić; // za tych, którzy w środku nocy  
wdzierają się do ich domów, / za ich  
prześladowców zaślepionych przez nienawiść; /  
za tych, którzy nie wiedzą co czynią ...

**K2.** za tych, którzy nie umieją nas kochać, .../  
i za tych, których my kochać nie potrafimy; /  
za naszych wrogów / i tych, którzy źle o nas  
myślą

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za chorych, .../ za tych którzy w szpitalach  
ten wieczór (dzień) spędzają w cierpieniu; /  
za tych którzy walczą ze śmiercią /  
i tej nocy umrą nie ujrawszy blasku  
jutrzeńki...

**K2.** za bojących się, .../ za tych, którzy nie  
będą mogli zasnąć .../ i którym noc wydaje się  
nie mieć końca, / za kuszonych  
by popełnić samobójstwo / i na czas nocy  
podporządkowanych mocy księcia ciemności...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za prostytutki, .../ których miłość kupowana  
jest w ciemności nocy; / za wpadających w  
pułapkę / rozpusty i narkotyków,

**K2.** za złodziei i przestępców, / czyniących zło  
/ pod osłoną nocy...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za przebywających w więzieniu /  
za torturowanych i pozbawianych godności, /  
za skazanych na śmierć, .../ którzy oczekują na  
noc swego skazania...

**K2.** za bezrobotnych tego miasta, / za  
biednych bez domu, / którzy błąkają się  
samotnie wśród obojętności innych ludzi...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za niewidomych, .../ których noc nigdy się  
nie kończy, /za chorych umyślowo/w nocy ich  
obłądu...

**K2.** za tych, którzy trują się pracując, /  
za podróżujących / w niepewności nocy...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za mieszkańców tego miasta / za  
wszystkie jego parafie / za nasze rodzeństwo i  
rodziców; .../ za tych, których kochamy

**K2.** za rodziny, .../ odpoczywające w zaciszu  
swoich domów, /  
za kobiety które tego wieczora i nocy /  
wydadzą na świat swoje dzieci...

**Ref.** Przez noc Twojej męki...

**K1.** za naszych zmarłych braci i siostry, /  
którzy jeszcze nie wkroczyli / w światło Twojej  
Chwały...

**K2.** za nas grzeszników, / którzy wśród  
ciemności / zbliżamy się do światła Twojego  
dnia bez zachodu słońca...

**Ref.** Przez noc Twojej męki, gdy cierpiełeś za  
nas, Jezu prosimy Cię. **X2**



# STOWARZYSZENIE

## Katolickiej Wspólnoty Pustynników Najświętszej Maryi Panny Oblubienicy na Pustyni

*Stowarzyszenie w obecnym czasie zarejestrowane jest  
w Krajowym rejestrze Sądowym pod nazwą:*

*Stowarzyszenie Katolików Wspólnota Najświętszej Maryi  
Panny Oblubienicy na Pustyni – Pustynników  
(używany formalnie skrót: Wspólnota Pustynników)*

## STATUT STOWARZYSZENIA

### do zatwierdzenia przez Władzę Kościelną

# Rozdział I

## Postanowienia ogólne

### § 1.

W świetle Adhortacji Apostolskiej, Świętego Papieża Jana Pawła II, *Vita Conserata*; 62, na podstawie Kodeksu Prawa Kanonicznego, Kan. 214 – 216, tworzy się stowarzyszenie katolików pod nazwą: Stowarzyszenie Katolickiej Wspólnoty Pustynników Najświętszej Maryi Panny Oblubienicy na Pustyni, zwane dalej Wspólnotą.

### § 2.

Wspólnota może używać skróconej nazwy: Wspólnota Pustynników.

1. Wspólnota może używać nazwy łacińskiej:  
*Communitas Eremurum Beatae Mariae Virginis Sponsae in Deserto.*

### § 3.

Czas trwania Wspólnoty nie jest ograniczony.

### § 4.

Wspólnota jest publicznym stowarzyszeniem wiernych według prawa kanonicznego i organizacją kościelną według prawa polskiego.

1. Wspólnota jest osobą prawną według Kodeksu Prawa Kanonicznego, Kan. 313.

2. Wspólnota posiada osobowość prawną (Art. 34 ust 3 Ustawy o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Polsce, Dziennik Ustaw 1989, Nr 29, poz 154) i korzysta z wszelkich praw z tego tytułu wynikających.

#### § 5.

Siedzibą Wspólnoty jest miasto Pszczyna.

#### § 6.

Wspólnota może być członkiem krajowych i międzynarodowych organizacji o podobnym celu działania.

#### § 7.

Wspólnota używa pieczęci podłużnej zawierającą pełną nazwę i dane teleadresowe oraz okrągłej zawierającej godło Wspólnoty.  
Wspólnota może posiadać własne symbole i oznaki organizacyjne.

#### § 8.

Wspólnota może używać sztandaru oraz legitymacji członkowskich.

#### § 9.

Wspólnota może używać stroju lub elementów stroju charakteryzujących jej charyzmat.

#### § 10.

## Godło Wspólnoty Pustynników NMP Oblubienicy na Pustyni

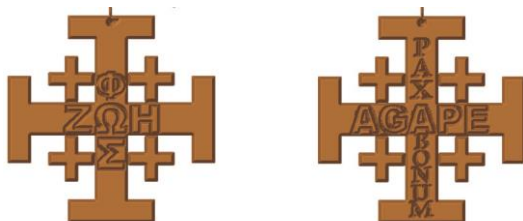
Wspólnota używa symbolu graficznego w formie Krzyża jerozolimskiego, w kolorze brązowym, wpisanego w koło, z napisem  $\Phi\Omega\Sigma$   $Z\Omega H$ , co znaczy Światło-Życie. Wokół krzyża widnieje łacińska nazwa wspólnoty: COMMUNITAS EREMURUM BEATAE MARIAE VIRGINIS SPONSAE IN DESERTO. Od tego tłumaczenia wywodzi się skrót CESD, używany przez siostry i braci.



### § 11.

## Znak wspólnoty

Znakiem zewnętrznym naszej braterskiej wspólnoty ukazującym jej tożsamość, jest Krzyż jerozolimski w kolorze brązowym (*będący także godłem Kustodii Ziemi Świętej - miasta Jerozolimy*). Symbolizuje on otwarte serce Jezusa Miłosiernego oraz rany na rękach i nogach Zbawiciela. W krzyż wpisane są greckie litery:  $\Phi\Omega\Sigma$   $Z\Omega H$  na awersie, co znaczy Światło-Życie. Na rewersie napis **AGAPE**, oznaczający Bożą Miłość oraz słowa **PAX-BONUM** wezwanie do budowania Pokoju i Dobra w świecie.



### § 12.

Wszelkie działania Wspólnoty realizowane są na podstawie zapisów niniejszego Statutu, oraz „Drogi Życia Wspólnoty” spisanej na podstawie Reguly III Zakonu Św. Franciszka z Asyżu, jak i uchwał, i regulaminów wewnętrznych zatwierdzonych przez władze Wspólnoty.

## **Rozdział II**

### **Cele, Zadania i Środki Działania**

#### **§ 13.**

Celem działalności Wspólnoty, jest służba człowiekowi w świecie współczesnym ewangelizacją, modlitwą i pracą oraz wielorakimi formami podejmowanych działań; w szczególności poprzez pozytywne oddziaływanie na rodzinę i poszczególnych jej członków, dbałość o prawidłowe jej funkcjonowanie w świetle Nauki Kościoła Katolickiego; kształtowanie dojrzałych chrześcijan, świadectwo wiary oraz wszelkiego rodzaju dzieła miłosierdzia.

#### **§ 14.**

Do zadań Wspólnoty należą:

1. szerzenie Ewangelii, prawd wiary i zasad moralnych głoszonych przez Kościół Katolicki,
2. jednoczenie we wspólnym działaniu na rzecz ewangelizacji i szerzeniu katolickiej doktryny osób wszystkich stanów, żyjących w Kościele Katolickim.

3. animowanie stacjonarnych i wyjazdowych akcji, spotkań, warsztatów i form rekolekcyjnych, zbieżnych z duchowością i charyzmatami Wspólnoty,
4. działania i inicjatywy prowadzące do podnoszenia rangi rodziny, jako podstawowej i właściwej wspólnoty społecznej oraz rodzicielstwa, jako daru Bożego,
5. działania na rzecz rozwoju duchowego i intelektualnego oraz krzewienie kultury osobistej,
6. pomoc ubogim i potrzebującym,
7. opiekę i pomoc w terapii, leczeniu, rehabilitacji oraz edukacji osób dotkniętych chorobami społecznymi oraz chorym i niepełnosprawnym fizycznie,
8. opiekę edukację oraz pomoc materialną rodzinom dotkniętym problemami bezrobocia lub alkoholizmu,
9. podnoszenie i pogłębianie kultury życia małżeńskiego i rodzinnego,
10. troskę o życie ludzkie od poczęcia do naturalnej śmierci oraz o właściwe warunki jego rozwoju,
11. troskę, aktywizację seniorów i opiekę nad osobami w wieku emerytalnym,
12. działania na rzecz integracji międzypokoleniowej,
13. inspirowanie i wspieranie działalności zbieżnej z celami Wspólnoty.

## § 15.



Wspólnota realizuje swoje cele i zadania poprzez następujące środki działania:

1. Szeroko rozumianą działalność charytatywną,
2. Pomoc finansową, materialną, w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych, jak i szkoleniową, świadczoną osobom bezrobotnym i zagrożonym bezrobociem,
3. Organizowanie prelekcji, sympozjów i zgrupowań formacyjnych prowadzących do podnoszenia rangi rodziny, w świetle katolickiej nauki społecznej,
4. Organizowanie wszelkiej pomocy potrzebującym oraz pracę na rzecz ubogich,
5. Organizowanie imprez masowych o charakterze charytatywnym i dobroczynnym, z których dochód zostanie przeznaczony na działalność statutową Wspólnoty,
6. Formację duchowo-intelektualną, a także misję modlitwy i niesienie Słowa Bożego,
7. Formowanie chrześcijan do świadomego, pełnego i czynnego życia sakramentalnego,
8. Szerzenie i rozwój publicznego Kultu Bożego,
9. Ukazywanie i propagowanie piękna Liturgii Eucharystycznej oraz Liturgii Godzin,
10. Wszelkie działania mające na celu ochronę życia przed zjawiskami aborcji i eutanazji,
11. Współpracę z administracją państwową i samorządową w zakresie polityki socjalnej opieki społecznej, a także w zakresie realizacji inicjatyw zbieżnych z celami Wspólnoty,

12. Finansowanie i wspieranie materialne organizacji, ośrodków i placówek zajmujących się opieką, leczeniem, rehabilitacją i edukacją osób niepełnosprawnych,
13. Nawiązywanie współpracy z innymi organizacjami realizującymi cele zbieżne z celami Wspólnoty,
14. Wspieranie i propagowanie Ruchów społecznych Kościoła Katolickiego,
15. Prowadzenie działalności wydawniczej,
16. Działalność formacyjną, edukacyjną i szkoleniową,
17. Gromadzenie funduszy na działalność Wspólnoty,
18. Prowadzenie całodobowych domów integracji, placówek opiekuńczych, wolontariackich, wychowawczych, warsztatów terapii zajęciowej, poradni psychologiczno-pedagogicznych, poradni rodzinnych, domów dla samotnych matek, przedszkoli, jadalni, domów dla bezdomnych oraz hospicjów o duchowości katolickiej,
19. Tworzenie Centrów Wolontariatu,
20. Współdziałanie z innymi dziełami Kościoła Katolickiego oraz z innymi organizacjami realizującymi cele zbieżne z celami Wspólnoty,
21. Inną działalność korzystną dla realizacji celów statutowych Wspólnoty.

## § 16.

Wspólnota może prowadzić działalność gospodarczą

## Rozdział III

### Członkowie Wspólnoty

#### § 17.

Wspólnotę tworzą członkowie:

1. Zwyczajni
2. Honorowi
3. Wspierający

#### § 18.

Członkiem zwyczajnym Wspólnoty może być osoba spełniająca następujące warunki:

1. ukończony 18-ty rok życia
2. przyjęte wszystkie sakramenty inicjacji chrześcijańskiej
3. posiadanie nienagannej opinii w środowisku i identyfikowanie się z idealami Wspólnoty
4. przedstawienie opinii (rekomendacji) co najmniej 2 członków Wspólnoty i złożenie deklaracji członkowskiej. Treść deklaracji członkowskiej ustala Zarząd Wspólnoty.

#### § 19.

Nabycie członkostwa następuje poprzez uchwałę Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty.

## § 20.

Członkostwo zwyczajne we Wspólnocie nabywa się w następujący sposób:

1. Kandydat na członka zwyczajnego wspólnoty przeżywa wstępny okres przygotowania w formie półrocznego tzw. Postulatu.
2. Program formacyjny Postulatu skoncentrowany jest wokół Reguły - Drogi Życia Wspólnoty i duchowości wspólnoty. Postulant włącza się w życie wspólnoty, uczestniczy w etapie ewangelizacyjnym, konferencjach i spotkaniach formacyjnych oraz przeżywa „Seminarium Odnowy Wiary”.
3. Postulat trwa od 6 do 12 miesięcy. To okres poznawania wspólnoty i postulanta. Służy wstępnemu zapoznaniu się z duchowością, zwyczajami, sposobem modlitwy i służby wspólnoty. Postulant uczestniczy we wszystkich spotkaniach wspólnoty.
4. W uzasadnionych przypadkach program formacyjny postulanta, może zostać zmieniony decyzją kolegium moderacji wspólnoty.
5. W związku z tym, że postulant lub postulanka nie składają żadnych przyrzeczeń, w każdej chwili mogą przerwać ten etap formacyjny i opuścić wspólnotę.
6. Bezpośrednio po zakończeniu okresu postulatu rozpoczyna się Nowicjat.
7. Czas trwania nowicjatu, to 12 pełnych miesięcy. W uzasadnionych przypadkach czas trwania nowicjatu może zostać wydłużony do 24-ech miesięcy.
8. Program formacyjny nowicjatu obejmuje treści formacji podstawowej Ruchu Światło-Życie oraz program formacyjny „Szkoły uczniów Chrystusa” i

- „Drogi do Wspólnoty”. Treści programowe dostosowane są do czasu trwania nowicjatu.
9. W uzasadnionych przypadkach program formacyjny nowicjusza, decyzją kolegium moderacji wspólnoty może zostać zmieniony.
  10. W dniu rozpoczęcia Nowicjatu kandydaci na członka zwyczajnego przyjmują szkaplerz karmelitański.
  11. Po przeżyciu okresu przygotowawczego (postulatu i nowicjatu), kandydaci zostają włączeni we Wspólnotę, poprzez złożenie zobowiązania czasowego na okres jednego roku.
    - a) W szczególnych wypadkach okres przygotowawczy może zostać skrócony.
    - b) O skróceniu okresu przygotowawczego decyduje Kolegium Moderacji Wspólnoty.
  12. W dniu złożenia zobowiązania czasowego, wszyscy członkowie zwyczajni: świeccy, duchowni i osoby konsekrowane, otrzymują strój wspólnotowy szczegółowo opisany w „Drodze Życia Wspólnoty”, a także nowe imię patrona, towarzyszącego im w życiu duchowym oraz wezwanie, mające wspomagać w podejmowaniu misji codzienności.
  13. Zobowiązanie czasowe członkowie zwyczajni Wspólnoty odnawiają przez pięć następujących po sobie lat. W sytuacjach wyjątkowych okres ten może być skrócony.
  14. W trakcie trwania zobowiązań czasowych, członkowie zwyczajni pogłębiają życie duchowe poprzez formację biblijną, ascetyczną i teologiczną.
  15. Po pięciu latach, członkowie zwyczajni Wspólnoty składają zobowiązanie stałości, przyjmując sposób życia zgodny z ewangelicznymi radami Posłuszeństwa, Czystości i Ubóstwa, według rozeźnianego i przyjętego stanu.

16. W dniu złożenia zobowiązania stałości, każdy członek zwyczajny przyjmuje krzyż wspólnoty noszony w codzienności i liturgii.
17. Wszyscy członkowie zwyczajni wspólnoty, niezależnie od stanu i wykształcenia, zobowiązani są do stałej, gruntownej formacji duchowej i intelektualnej. Formacja stała rozłożona jest na wiele lat. Do elementarnych źródeł formacji siostr i braci zaliczamy między innymi: Katechizm Kościoła Katolickiego, dokumenty soborów, nauczanie Ojców Kościoła/Ojców Pustyni, Naukę Społeczną Kościoła Katolickiego, pogłębianie duchowości reguły/Drogi Życia Wspólnoty, formację liturgiczną, kursy ewangelizacyjne itp.

## § 21.

Jeżeli w okresie przygotowawczym do członkostwa zwyczajnego we Wspólnocie, u danego kandydata lub kandydatki zostało właściwie rozeznane i potwierdzone przez Kościół powołanie do życia konsekrowanego, w dniu złożenia pierwszego zobowiązania przyjmują oni właściwy im codzienny strój wspólnotowy. Szczegółowy opis znajduje się w Drodze Życia Wspólnoty.

## § 22.

1. Członkowie zwyczajni wspólnoty przyjmują następujące praktyki życia osobistego:
  - a. codzienne oddanie się Chrystusowi Słudze i Niepokalanej Matce Kościoła
  - b. codzienny, poranny dialog maryjny (po psalmie Wezwania)

- c. codzienny Rachunek Sumienia (w południe i wieczorem)
- d. codzienne pełne, świadome i czynne uczestnictwo w Eucharystii (w miarę możliwości)
- e. codzienna celebrowanie Liturgii Godzin (Jutrznia, Nieszpory - świeccy, wszystkie godziny liturgiczne duchowni i osoby konsekrowane)
- f. regularne korzystanie z Sakramentu Pokuty i Pojednania, przynajmniej raz w miesiącu
- g. codzienna modlitwa osobista Lectio Divina, zwana też "Namiotem Spotkania", rozważanie Słowa Bożego, przyjmowanego jako Słowo Życia
- h. systematyczna praca nad sobą
- i. uczestnictwo w comiesięcznych Dniach Pustyni
- j. uczestnictwo minimum raz w roku w rekolekcjach formacyjnych wspólnoty (Rekolekcjach Pustyni)
- k. budowanie w świecie Pokoju i Dobra poprzez świadectwo życia i słowa
- l. post i umartwienie w środy i piątki, w intencjach Matki Bożej i Ojca Świętego (świeccy, w miarę możliwości; duchowni i osoby konsekrowane obligatoryjnie)
- m. życie według Rad Ewangelicznych (według stanu)
- n. pogłębianie wiedzy religijnej (formacja permanentna)
- o. realizacja praktyk życia duchowego, właściwych dla swego stanu i powołania
- p. realizacja misji wstawienniczej wspólnoty, poprzez praktykowanie codziennych modlitw według tygodniowego Cyklu Przepływu Życia

- q. Koronka do Bożego Miłosierdzia (min. trzy razy w tygodniu; środa, piątek, niedziela)
  - r. W miarę możliwości częsta, minimum pół godzinna Adoracja Najświętszego Sakramentu
  - s. Zaangażowanie w życie parafii
  - t. Czynne uczestnictwo w Świętym Triduum Paschalnym we wspólnocie parafialnej miejsca zamieszkania, lub w stacjonarnych rekolekcjach Triduum Paschalnego, organizowanych przez wspólnotę.
  - u. Wspieranie materialne wspólnoty
  - v. Wierne uczestnictwo w całorocznym życiu wspólnoty (spotkania formacyjne, dzieła wspólnoty, ewangelizacja, nieszpory jedności za miasto)
2. Intensywność życia modlitewnego i wspólnotowego poszczególnych członków wspólnoty, zależna jest od codziennych obowiązków, wynikających z realizacji podstawowego powołania (*rodzicielskich, kapłańskich itp.*). Każda siostra i brat we wspólnocie, przede wszystkim zobowiązani są do wiernej realizacji obowiązków stanu.

### § 23.

Członkowie zwyczajni Wspólnoty mają prawo:

1. Udziału w pracach Wspólnoty oraz właściwego przepływu informacji, dotyczącego organizacji pracy Wspólnoty,
2. Czynnego i biernego wyboru władz Wspólnoty,
3. Posiadania legitymacji Wspólnoty,
4. Korzystania z lokali Wspólnoty,
5. Korzystania z innych możliwości, jakie stwarza swoim członkom Wspólnota.



## § 24.

Członkowie Wspólnoty zwyczajni i wspierający zobowiązani są do:

1. przyczyniania się swoją postawą i działaniami do wzrostu roli i znaczenia Wspólnoty,
2. przestrzegania przepisów prawa, postanowień Statutu, Drogi Życia Wspólnoty, uchwał oraz regulaminów wewnętrznych wydanych przez władze Wspólnoty,
3. odpowiedzialności oraz dbania o dobre imię Wspólnoty,
4. aktywnego udziału w spotkaniach formacyjno-integracyjnych, organizowanych przez władze Wspólnoty,
5. aktywnego udziału w realizacji celów statutowych Wspólnoty,
6. życia według zasad Nauki Kościoła Katolickiego,
7. przestrzegania zasad etyki katolickiej,
8. regularnego opłacania składek członkowskich.

## § 25.

Członkiem honorowym Wspólnoty może zostać osoba fizyczna, która w sposób szczególny, lub z racji sprawowanego urzędu, przyczynia się do rozwoju Wspólnoty oraz propagowania jej ideałów.

1. Członek honorowy ma prawo z głosem doradczym brać udział w pracach Wspólnoty, zgłaszać do władz Wspólnoty wnioski i postulaty dotyczące podejmowanych przez nią zadań.

## § 26.

Członkami wspierającymi mogą zostać osoby fizyczne i prawne.

1. Nabycie członkostwa wspierającego odbywa się poprzez złożenie oświadczenia woli oraz włączenie w szeregi Wspólnoty stosowną uchwałą Zarządu Wspólnoty.
2. Formę i rodzaj wspierania Wspólnoty członkowie wspierający będący osobami prawnymi ustalają z Zarządem Wspólnoty.
3. Szczególną formą włączenia w szeregi Wspólnoty osoby fizycznej, jako członka wspierającego jest Konfraternia.

## § 27.

Szczególną formą członkostwa wspierającego jest Konfraternia.

1. Konfratrem wspólnoty może zostać każda osoba ochrzczona, mająca ukończony 18sty rok życia, niezależnie od płci, stanu, czy miejsca zamieszkania.
2. Konfratrem staje się osoba składająca pisemną deklarację przyjęcia misji wspólnoty, poprzez włączenie się w tygodniowy Cykl Przepływu Życia. Poza deklaracją członkowską nie składa on/ona żadnej formy zobowiązania, ani też nie dotyczy go/jej żaden z etapów formacji we wspólnocie.
3. Konfrater wspólnoty zostaje włączony w modlitwę nieustanną wspólnoty w jego intencji oraz uczestniczy we wszystkich dobrach duchowych wspólnoty.
4. Wszyscy konfratry wspólnoty uczestniczą w dziele nieustannego wstawiennictwa

w intencjach Kościoła, zwanym Ruchem Przepływu Życia (w skrócie RPŻ).

5. Każdy konfrater zobowiązany jest modlić się w intencji Ojca Świętego, Biskupa miejsca, Proboszcza miejsca i innych kapłanów oraz wszystkich członków wspólnoty.
6. Konfratry mogą stanowić ciało doradcze wspólnoty, jednakże nie mają praw wyborczych i jurysdykcyjnych.

## § 28.

Konfratry wspólnoty przyjmują następujące zasady życia:

1. Wierność obowiązkom stanu,
2. Życie zgodne z zasadami nauki Kościoła Katolickiego,
3. Uczestnictwo w życiu Kościoła lokalnego,
4. Częste - świadome, pełne i czynne uczestnictwo w Eucharystii,
5. Codzienny Rachunek Sumienia,
6. Częsty Sakrament Pojednania,
7. Permanentna praca nad sobą,
8. Godzinna Adoracja Najświętszego Sakramentu – minimum raz w miesiącu,
9. Codzienna modlitwa indywidualna w milczeniu, wypływająca z Lectio Divina,
10. Wierne uczestnictwo w misji wstawienniczej wspólnoty, poprzez tygodniowy Cykl Przepływu Życia, włączając jego intencje w codzienną modlitwę osobistą; np. Różaniec Święty, Koronka do Miłosierdzia Bożego itp.,
11. Pogłębianie wiedzy religijnej oraz duchowości, poprzez lekturę duchową,

12. Uczestnictwo minimum raz w roku w rekolekcjach (*według stanu*), lub rekolekcjach wspólnoty,
13. Uczestnictwo w Świętym Triduum Paschalnym we wspólnocie parafialnej miejsca zamieszkania, lub w stacjonarnych rekolekcjach Triduum Paschalnego, organizowanych przez wspólnotę.

### § 29.

Członkostwo ustaje na skutek:

1. Oświadczenia o zrzeczeniu się członkostwa,
2. Skreślenia, wydalenia ze Wspólnoty przez Zarząd-Kolegium Moderacji Wspólnoty, wskutek naruszenia obowiązków członkowskich określonych w § 22, 24, 28 Statutu oraz rażącego nieprzestrzegania „Drogi Życia Wspólnoty”,
3. Z powodu utraty praw publicznych w wyniku prawomocnego orzeczenia Sądu,
4. Śmierci członka Wspólnoty.

## Rozdział IV

### Naczelne Organy Stowarzyszenia

#### § 30.

Naczelnymi organami Wspólnoty są:

1. Walne zgromadzenie członków - Kapituła generalna Wspólnoty
2. Zarząd Wspólnoty - Kolegium Moderacji Wspólnoty

### 3. Rada Wspólnoty - Definitorium Wspólnoty

#### § 31.

Wspólnota powinna posiadać Asystenta Kościelnego, wskazanego właściwym dekretem przez władzę kościelną, który czuwa nad właściwą realizacją misji Wspólnoty w świetle Nauki Kościoła Katolickiego.

#### § 32.

Walne Zgromadzenie Wspólnoty - Kapituła generalna Wspólnoty jest najwyższą władzą Wspólnoty i powinna być zwołane raz na cztery lata, jako zgromadzenie sprawozdawczo-wyborcze.

#### § 33.

1. Walne Zgromadzenie Wspólnoty - Kapitułę generalną Wspólnoty zwołuje Zarząd – Kolegium Moderacji Wspólnoty, powiadamiając członków o jego miejscu i czasie oraz proponowanym porządku obrad, co najmniej na 60 dni przed terminem.
2. Nadzwyczajne Zgromadzenie zwołuje Zarząd – Kolegium Moderacji Wspólnoty z własnej inicjatywy lub na pisemny wniosek co najmniej 1/2 ogólnej liczby Członków zwyczajnych Wspólnoty.

#### § 34.

Wniosek o zwołanie nadzwyczajnego posiedzenia Walnego Zgromadzenia – Kapituły Generalnej Wspólnoty musi zawierać przyczynę oraz proponowany porządek obrad.

### § 35.

Uchwały wszystkich władz Wspólnoty zapadają zwykłą większością głosów przy obecności, co najmniej połowy członków uprawnionych do głosowania, jeśli dalsze postanowienia statutu nie stanowią inaczej.

### § 36.

Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie – Nadzwyczajna Kapituła Generalna Wspólnoty obraduje wyłącznie nad sprawami, dla których zostało zwołane.

### § 37.

Do kompetencji Walnego Zgromadzenia, Kapituły Generalnej Wspólnoty należy:

1. Powoływanie, odwoływanie w głosowaniu tajnym bezwzględną większością głosów, Prezesa – moderatora wspólnoty i członków Zarządu – Kolegium Moderacji Wspólnoty oraz członków Rady – Definitorium Wspólnoty.
2. Rozpatrywanie sprawozdań Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty i Rady-Definitorium Wspólnoty oraz decydowanie o absolutorium dla ustępującego Zarządu.
3. Rozpatrywanie wniosków, propozycji zgłoszonych przez organy Wspólnoty.
4. Określenie programu działania.

### § 38.

Nadzór nad właściwym funkcjonowaniem Wspólnoty sprawuje Arcybiskup, Metropolita Katowicki, osobiście lub poprzez formalnie delegowane przez niego osoby.

### § 39.

Zarząd-Kolegium Moderacji Wspólnoty składa się 3 osób. W skład Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty wchodzi:

1. Prezes-Moderator generalny Wspólnoty
2. Wiceprezes-Wikariusz generalny Wspólnoty
3. Sekretarz-Notariusz Wspólnoty

### § 40.

Do Kompetencji Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty należy:

1. kierowanie bieżącą pracą Wspólnoty,
2. reprezentowanie Wspólnoty na zewnątrz i działanie w jej imieniu,
3. ustalenie zakresu i zasad prowadzenia ewidencji księgowej,
4. ustalanie okresowych programów i planów działalności Wspólnoty oraz jej finansowania,
5. zarządzanie majątkiem i funduszami Wspólnoty,
6. zaciąganie zobowiązań, zawieranie umów oraz udzielanie wszelkiego rodzaju pełnomocnictw w imieniu Wspólnoty,
7. podejmowanie uchwał w przedmiocie przyjęcia zapisów i darowizn oraz w przedmiocie kupna, sprzedaży, zamiany i obciążania nieruchomości,
8. zwoływanie Walnego Zgromadzenia-Kapituły Generalnej Wspólnoty,
9. uchwalanie regulaminów działalności Wspólnoty, w zakresie nie zastrzeżonym do kompetencji Walnego Zgromadzenia-Kapituły Generalnej Wspólnoty,

10. tworzenie i likwidowanie własnych jednostek organizacyjnych, w tym prowadzących działalność gospodarczą,
11. sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad jednostkami organizacyjnymi Wspólnoty i placówkami prowadzonymi przez Wspólnotę,
12. podejmowanie uchwał o przystąpieniu do organizacji międzynarodowych i krajowych,
13. przyjmowanie i wykreślanie członków wspierających,
14. nadawanie godności członka honorowego,
15. ustalanie wysokości wpisowego i składek członkowskich oraz zasad zwalniania z obowiązku ich uiszczania,
16. dokonywanie podziału funkcji pomiędzy poszczególnych członków Zarządu,
17. powoływanie, nadzorowanie i rozwiązywanie – Oddziałów Wspólnoty oraz uchwalanie ich regulaminów,
18. wybór Kierownika Oddziału oraz Zarządu Oddziału,
19. rozpatrywanie odwołań od uchwał podejmowanych przez Oddziały,
20. uruchamianie, nadzór, zarządzanie działalnością gospodarczą Wspólnoty, lub delegowanie osób do prowadzenia jednostek działalności gospodarczej,
21. składanie sprawozdań z działalności na każdym Walnym Zgromadzeniu-Kapitulę Generalnej Wspólnoty.

We wszystkich sprawach nieprzypisanych do kompetencji innych organów, właściwy jest Zarząd-Kolegium Moderacji Wspólnoty.



#### § 41.

1. Zarząd-Kolegium Moderacji Wspólnoty podejmuje swoje uchwały bezwzględną większością głosów w obecności wszystkich jego członków.
2. Do reprezentowania Wspólnoty upoważnieni są: Prezes-Moderator Generalny Wspólnoty samodzielnie lub Wiceprezes-Wikariusz Generalny Wspólnoty samodzielnie, a także pełnomocnicy ustanowieni przez Zarząd-Kolegium Moderacji Wspólnoty odpowiednią rezolucją.
3. Do zaciągania w imieniu Wspólnoty zobowiązań majątkowych upoważnieni są Prezes-Moderator Generalny Wspólnoty działający łącznie z drugim członkiem Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty.

#### § 42.

Posiedzenia Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty odbywają się nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy.

#### § 43.

1. Rada Wspólnoty-Definitorium Wspólnoty składa się z trzech Definitorów, na czele z Moderatorem Generalnym Wspólnoty.
2. Rada Wspólnoty-Definitorium Wspólnoty jest ciałem doradczym Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty.
3. Szczegółowy opis zadań i obowiązków Rady Wspólnoty ustalony jest odrębnym regulaminem, zatwierdzony uchwałą Zarządu-Kolegium Moderacji Wspólnoty.

## Rozdział V

### Majątek Wspólnoty

#### § 44.

Majątek Wspólnoty stanowią:

1. Środki finansowe wniesione przez członków Wspólnoty,
2. Darowizny, zapisy i spadki,
3. Dotacje i subwencje,
4. Środki pieniężne pochodzące z odsetek od wkładów z rachunków bankowych, dochodów z nieruchomości, praw majątkowych, z ofiar, darowizn i zapisów; tak z terenu Rzeczypospolitej Polskiej jak i z zagranicy,
5. Ruchomości i nieruchomości.

#### § 45.

Dla popierania celów statutowych Wspólnota może ustanowić fundację.

#### § 46.

Majątek Wspólnoty jest przeznaczony na realizację celów statutowych.

#### § 47.

Wspólnota odpowiada całym swym majątkiem za zobowiązania zaciągnięte przez jego organy.

## § 48.

1. Wspólnota powinna posiadać rachunek bankowy.
2. Środki finansowe otrzymywane na podstawie umów z instytucjami państwowymi i samorządowymi, powinny być rozliczane za pomocą rachunków wyodrębnionych w ramach rachunku bankowego wspólnoty.

# Rozdział VI

## Postanowienia Końcowe

### § 49.

Zmiany niniejszego statutu może dokonać Arcybiskup, Metropolita Katowicki.

### § 50.

O rozwiązaniu Wspólnoty decyduje Arcybiskup, Metropolita Katowicki.

### § 51.

Podjmując decyzję o rozwiązaniu Wspólnoty Arcybiskup, Metropolita Katowicki określa sposób jej likwidacji oraz przeznaczenia majątku Wspólnoty.

### § 52.

W sprawach nieuregulowanych niniejszym statutem mają zastosowanie przepisy Prawa Kanonicznego.